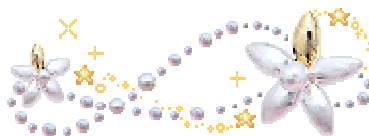

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của editor. Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của editor và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ , đều là sai phạm.

Ma Phu Giữa Đường

~*~

Tác giả : Tử Tuyết Ngưng Yên

~*~

Convert : Daisy_chrys

~*~

Edit : Mẫu Đơn Đình

~*~

Beta : Ces

~*~

Làm ebook : JR94

~*~

Nguồn : <http://paconie88.wordpress.com/>

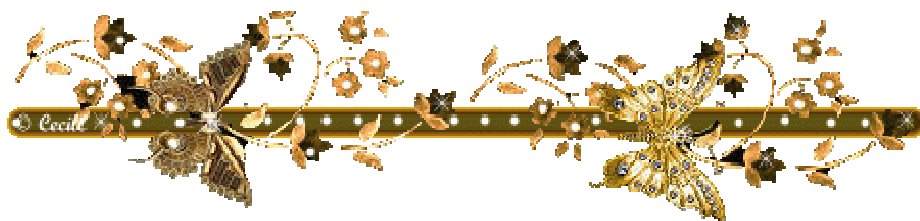
~*~

Thể loại : Xuyên không, huyền huyễn, ma giới, hài hước, HE.

~*~

Văn án :

Nàng nhưng là từ nhỏ liền suy, khắc cha lại khắc nương, còn tuổi nhỏ liền người cô đơn a! Cứ như vậy trời sinh ma tính, không nghĩ tới thế nhưng cũng bị nhân kéo đi xuyên qua, nhưng là, nàng gặp được đều không phải nhân a! Được rồi, không phải nhân sẽ không là nhân đi, nhưng là định cái hôn cũng có người đến tập bãi, thật sự là buồn bực, còn không có thể trên đường lồi ra, được rồi, bất cứ giá nào, phóng ngựa lại đây đi.....

Chương 1

Ma vực là nơi tràn ngập các lực lượng thần bí của Ma giới, là nơi mà yêu ma tung hoành không ai có thể tưởng tượng được.

Nơi này từng là nơi ở của ma tộc, thần tộc, yêu tộc cùng nhân tộc. Vẫn lấy hai tộc ma-thần là lớn nhất, hai tộc này cũng chính là hai gia tộc thống trị nơi đây.

Nhưng ngay lúc Ma hoàng Phong Diệp sắc phong ma hậu thì thủ lĩnh thần tộc Thần hoàng Nhược Ly lại đột nhiên làm khó dễ, ma tộc cùng thần tộc ngay tại núi Vô Ngăn đại chiến một hồi, cuối cùng Thần tộc rời khỏi Ma vực, cùng Ma tộc thế bất lưỡng lập...

Về nguyên nhân vì sao thì không ai biết.

Hơn mười vạn năm trôi qua, con của Phong Diệp là Phong Mạch Hàn trở thành tân Ma hoàng, từ lúc đó không biết Phong Diệp đã đi đâu.

Ngay lúc con trai vừa sinh ra, Phong Diệp đã thay hán tuyển một vị hôn thê, điều khiến cho mọi người khó hiểu là, nữ nhân tương lai là ma hậu của toàn bộ ma giới lại là một nhân tộc.

Mọi người đều biết, nhân tộc luận về tuổi thọ hay lực lượng đều là yếu nhất.

Mà nữ nhi được ước định cũng không biết đã luân hồi bao nhiêu kiếp.

~~~~~

Nhân gian, thế kỷ 21

Tử Tuyết Kỳ là một cô bé xinh xắn, dáng người yếu điệu, làn da trắng như tuyết, tóc đen dài, mũi cao khéo léo, đỏ đỏ cái miệng nhỏ nhắn, lại rất tương xứng với cặp mắt to đen với ánh mắt sáng ngời, làm cho người khác nhìn rồi sẽ thật khó quên.

Chính là một cô bé xinh đẹp như vậy , vận mệnh lại cực kỳ bi thảm.

Khi mẹ Tử Tuyết mang thai 1 tháng đã bắt đầu nôn nghén, về sau liền không kết thúc. Những đứa nhỏ khác chỉ mang thai mười tháng, nhưng Tử Tuyết lại ở trong bụng mẹ ước chừng gần mười hai tháng. Vốn định mổ đẻ, nhưng bác sĩ kiểm tra lại thấy hết sức bình thường, cơ bản không có dấu hiệu muốn sinh, cuối cùng đành dùng thuốc trợ sinh nhưng một chút tác dụng đều không có...

Cuối cùng, đành phải về nhà chờ thẳng đến đủ mười hai tháng, tiểu tử kia mới thuận lợi mà chui ra.

Nhưng ngay khi nàng sinh ra, trong nhà lại xuất hiện một ánh sáng tím tuyết, làm cho bà nội của nàng nghĩ rằng đã chọc tới yêu quái, làm cho kinh hách quá độ, không quá vài ngày đã “tây du” (*lên tây thiên- chết đấy a*)

Mà Tử Tuyết lúc mới sinh ra lại không có một tiếng khóc, bác sĩ vỗ một cái tát nàng ngược lại cười đến khanh khách, dọa cho hai y tá sợ đến run run.

Tử Tuyết lớn lên trong sự che chở của người nhà, mọi biểu hiện của nàng cũng thật dị thường. Một tháng biết xoay người, ba tháng biết ngồi, sáu tháng biết đi, tám tháng đã đi lại vững vàng, đến mười tháng muốn nói gì cũng đã nói được, đến lúc một tuổi lại càng tuyết, một ngày đang chơi ở cửa, có một chú chó nhỏ nhìn nàng kêu to, kết quả cô bé một phát đá chết chú chó nhỏ... (*sak T.T*)

Sau đó, mọi người trong nhà liên tiếp gặp chuyện không may, mẹ nàng vụng trộm đi xem một quẻ cho nàng, kết quả nói rằng nàng vốn là trời sinh ma tinh, nhất định thiên sát chi mệnh, sẽ khắc chết mọi người bên cạnh...

Dù sao cũng là con của mình, mẹ của Tử Tuyết không tin, nhưng lời nói của thầy tướng số quả nhiên được nghiệm chứng, Tử Tuyết năm tuổi liền hoàn toàn trở thành “người cô đơn” vì bị đưa vào viện phúc lợi nuôi dưỡng.

Thế nhưng, vào đây vẫn không khá lên. Những bạn hữu cùng nàng chơi đùa đều không phải bị thương thì đều sinh bệnh, cuối cùng chỉ vì 1 ngọn nến

sinh nhật lại khiến xảy ra hỏa hoạn, thiếu chút nữa đem viện phúc lợi thiêu sạch không còn một mảnh.

Mọi người không có biện pháp, đành bố trí nàng sống một mình, một phòng nhỏ, một cái sân...tình trạng như vậy vẫn liên tục kéo dài đến đại học.

Bởi vì mọi người cũng không ai dám lấy thân mình ra thử nghiệm.

Tử Tuyết cũng sớm quen với cuộc sống cô đơn này, nhiều năm như vậy, nàng cũng học được cách tự tiêu khiển, dần dần cũng tự mình bằng lòng với số mệnh.

Hôm nay chính là sinh nhật hai mươi tuổi của mình, không có ai nhớ rõ, cũng không có người sẽ để ý, vậy chính mình tự để ý chính mình đi.

Cầm lấy tiền công do mình tự kiếm, bước ra cổng trường , nàng sẽ tự tặng cho mình một món quà sinh nhật a.

Ngay trong góc trường học, một bà lão đang ngồi bên cạnh đường cái, trước mặt là một tấm vải trắng bên trên bày biện rất nhiều trang sức.

Nơi này khi nào có bán mấy thứ như vậy ? Tử Tuyết buồn bực nói thầm một câu, nhưng vẫn bước chân đi qua.

Bà lão bán cũng không quá nhiều thứ, chẳng qua là vài cái vòng tay, vài đôi hoa tai, lại thêm vài cái vòng cổ rất kỳ lạ. Tử Tuyết ngồi xổm xuống chậm rãi nhìn, bỗng nhiên nhìn thấy một cái thủy tinh liên tử (*vòng cổ thủy tinh màu tím*), trong suốt trong sáng thật xinh đẹp.

“ Vật này bao nhiêu tiền ?”

“Mười đồng.” Bà lão nghe thấy âm thanh ngẩng đầu lên, gặp Tử Tuyết đang nhìn chiếc vòng cổ, ánh mắt chột lóe.

“ Tôi muốn mua.” Tử Tuyết nhìn tử liên thật là càng nhìn càng thích, dù sao mười đồng tiền cũng không phải quá đắt, liền xa xỉ một phen, coi như tặng cho mình một món quà đi, lấy tiền đưa cho bà lão, sau đó thuận tay mang vào.

Nhưng vừa đứng dậy, liền cảm thấy một nguồn lực lớn ở trước ngực, tựa hồ càng ngày càng lớn, làm cho nàng không thể mở được mắt....

Tử Tuyết đành phải nhắm hai mắt chạy thật nhanh, sau đó dĩ nhiên là hôn mê, cái gì cũng không biết.

Lúc Tử Tuyết tỉnh lại đã phát hiện mình đang còn quỳ trên mặt đất.

“Làm sao lại quỳ trên mặt đất ?” Tử Tuyết nói thầm một câu, tự cố đứng lên, sau đó ánh mắt liền nhanh chóng quan sát không dám động đậy.

Không chỉ có tròng mắt, ngay cả đầu óc cũng phải kịp thời suy nghĩ.

Đây là tình huống gì ? Tử Tuyết bắt đầu cẩn thận quan sát chung quanh, dĩ nhiên là một gian nhà gỗ, bài trí cực kỳ đơn giản nhưng cái bàn gỗ kia lại được làm hết sức khéo léo tinh mỹ, hơn nữa, hơn nữa tất cả đều làm bằng gỗ lim nha....

Đây là nhà ai nha ? Thật sự có tiền như vậy ? chính nàng đã từng làm công tại xưởng bán vật dụng gia đình, một cái ghế làm bằng gỗ lim cũng sẽ có giá vài ngàn, huống chi là một cái bàn lớn như vậy, lại còn nguyên bộ nữa nha.

Khụ Khụ...ngay tại thời điểm Tử Tuyết đang sờ cái bàn mà chảy nước miếng thì bỗng nhiên một trận ho nhẹ vang lên, cắt đứt ý nghĩ của nàng, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn xem bốn phía, ở đâu lại xuất hiện bốn người đang đứng.

“ Các người là ai a ? sao lại ở đây a ?” Tử Tuyết nhăn mặt, tại sao lại mặc đồ cổ trang a? Đợi chút, cổ trang ? nhất thời ánh mắt Tử Tuyết mở to, miệng cũng quên khép lại, chẳng lẽ....

“ Chính là cô gái này sao ?” trong bốn người, một nam nhân mặc áo trắng nhìn Tử Tuyết kinh hãi.

“ Xem ra, ông trời đã giúp chúng ta...” người trung niên áo xanh bên cạnh hắn nói, cũng là vẻ mặt hưng phấn.

“ Tuy đáng vẻ cô gái này có chút xấu...” người áo trắng vừa nói, vừa vuốt cằm, vẻ mặt trêu chọc, “ nhưng nhìn chung cũng không có thô a...”

Tử Tuyết chau mày lại, người này nói gì vậy ? dám nói mình xấu ? mình sao có thể xấu ? tuy rằng mình không phải nghiêng nước nghiêng thành nhưng là, cũng là một người xinh đẹp thanh thuần nha...không khỏi dùng ánh mắt nhìn qua.

“ Ha ha...” một người trẻ tuổi mặc áo xám nhìn Tử Tuyết nở nụ cười, “Bạch Tu thúc thúc đường như người đã nói sai nha.”

Bạch tu có chút chột mày nhưng cũng không có nói nữa.

“ Cô tên Tử Tuyết ?” lúc này một người trung niên mặc áo đen mới mở miệng, tuy là hỏi nhưng ngữ khí cũng là khẳng định.

“ Ông làm sao mà biết ?” Tử Tuyết kinh ngạc nhìn hắn.

“ Ha ha, chỉ cần ta muốn thì có gì không thể không biết.” Người áo đen hơi cười, sau đó duỗi tay ra lấy xuống chuỗi thủy tinh liên, “ lúc cô mang nó, cô chính là nữ nhi của ta....”

“ Đây là vòng cổ của tôi.” Tử Tuyết sững sốt, lập tức sờ sờ cái cổ trống trơn, kêu lớn lên, “ Ông , ông nói cái gì? ai là nữ nhi của ông ? đây là ta dùng mười đồng tiền mua lại từ một bà lão ...” Thật kỳ quái, mọi người muốn trốn nàng không kịp nhưng bây giờ lại có người muốn làm cha mình ? người này không uống lộn thuốc đó chứ ?

“ Ta nói chính là như vậy.” Người áo đen không cho là đúng, cười cười “ Từ giờ trở đi, cô là con gái của ta –Hắc Tử Tuyết.”

Sao ? trông mắt Tử Tuyết thiếu chút nữa rớt ra ngoài, làm gì có ai bá đạo như vậy ? hơn nữa hắn thật đúng là không điên chứ ? Hắc Tử Tuyết ? mình có cái tên ghê tởm như vậy sao ?

Chương 2

Tử Tuyết rốt cục hiểu rõ bản thân mình đã đi tới Ma giới.

Nơi này có ma, có yêu còn có người, bất quá chính mình là bị bắt cóc đến nơi của nhân tộc. May mắn là sau khi đến nơi ma quỷ này nàng còn bị nhận thức một người làm cha, việc này nếu có con chó, con heo gì đó a cũng nhận

thức nàng là khuê nữ , khẳng định chuyện đó không phải bình thường không được tự nhiên nha.

Nguyên lai, một cô gái của nhân tộc bị chỉ định làm vợ của ma hoàng, chỉ tiếc cô gái đó lại không may chết sớm, ở đây lại không có luân hồi, nhân tộc lại không có cô gái nào có độ tuổi thích hợp, bọn họ chỉ còn cách thừa dịp Ma giới mở cửa ra sức lên nhân gian tìm kiếm, sau đó liền đem Tử Tuyết đến nơi này....

Thật ra, tử tinh liên kia là có ma lực, nếu người không có duyên với ma giới sẽ không thể đeo lên người, cho nên....

Tử Tuyết biết, thực bất hạnh, chính mình cùng Ma giới hữu duyên...

Nơi này nhân tộc tuy rằng yếu nhất, nhưng cũng đều sống lâu từ ba trăm đến năm trăm tuổi. Nếu tư chất tốt, tu luyện ba trăm năm có thể thành yêu cũng không phải là vấn đề, như vậy đồng nghĩa với việc kéo dài tuổi thọ, phải biết rằng, tuổi thọ của yêu luôn có thể kéo đến ngàn năm, nếu tiếp tục tu luyện có thể có hi vọng trở thành ma tộc, sống đến vạn năm....

“ Cũng có khả năng đi vào thần tộc...”

Lúc này, Hắc Kỳ – nhìn có vẻ còn nhỏ hơn Tử Tuyết vài tuổi bỗng nhiên xen vào, hẳn là con út của Hắc Khâu. Nhưng vừa nói một nửa thì mọi người đều nhất tề quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn, làm hắn sợ tới mức đem nửa câu nói còn đang dở dang nuốt trở về, sau đó cúi đầu không thèm nhắc lại.

Tử Tuyết có thể hiểu, có thể lý giải được tình huống này, xem nhiều truyện thần thoại như vậy, có khi nào ma – thần có thể chung sống tốt với nhau đâu ? không đánh nhau đến đầu rơi máu chảy cũng đã là thực nể tình.

Bất quá, hiển nhiên Hắc Khâu cũng không muốn nói rõ nguyên nhân, tùy ý Tử Tuyết muốn phỏng đoán sao cũng được.

Hắc Khâu trừng mắt liếc nhìn con trai một cái, sau lại tiếp tục giảng giải tình huống nơi này.

“ Ba trăm năm tu luyện thành yêu ? cái kia sao lại gọi là ...Gay ?” Tử Tuyết bỗng nhiên mở to mắt, miệng cũng theo đó nói rộng ra, nhìn không được ánh mắt cẩn thận đánh giá cái gọi là tộc trưởng Nhân tộc Hắc Khâu, hẳn đã được tám trăm tuổi, hiện tại chẳng phải là....

“ Tốt lắm, Gay ở chỗ chúng ta không giống như Gay ở trên thế giới của cô.” Hắc Khâu liếc cái xem thường, “ Yêu ở nơi đây phân loại theo bản thể (*cơ thể gốc*) ví như hoa yêu, thụ yêu, xà yêu, lang yêu, đơi chút, chúng ta có người tu luyện thành yêu, tự nhiên gọi là gay.”

Tử Tuyết gật đầu, yêu thì là yêu nha. Bất quá sự thật thật khó chịu a, nơi này chỉ cần có pháp thuật cao hơn đối phương liền có thể hiểu rõ suy nghĩ của người khác, một chút tự do cũng không có.

Bất mãn bĩu môi, cúi đầu nắm chặt cái thủy tinh liên tử, thật không nghĩ cái thủy tinh liên tử này lại là tín vật của nữ nhi tộc trưởng Nhân tộc...lại là do lão ma hoàng đưa cho....

Vật này chính là có thể cảm nhận được sức mạnh của Ma giới, thế nhưng lại đem Tử Tuyết nhập vào Ma giới.

“ Các người chẳng lẽ muốn tôi mạo xưng làm nữ nhi của các người ?” Tử Tuyết bỗng nhiên chợt hiểu, giật mình một cái, cảnh giác nhìn bốn người đang nhìn mình cười đến sáng lạn, “ đem tôi gả cho cái ma đầu kia ?”

Hắc Khâu gật đầu.

“ Sửa một chút, là Ma hoàng không phải Ma đầu.” Hắc Kỳ vẻ mặt vui cười nhìn Tử Tuyết.

Mặt Tử Tuyết đen lại, có gì khác nhau sao ?

“ Nếu đồng ý, cô sẽ là cứu tinh của Nhân tộc chúng ta, chúng ta sẽ chiêu đãi cô theo lễ tướng của công chúa.” Hắc Khâu nhìn Tử Tuyết, vẻ mặt thật sự nghiêm túc, “ Nếu không đồng ý, cô chỉ có thể tại Ma giới tự sinh tự diệt...Nếu muốn rời đi, chỉ có thể chính mình nghĩ biện pháp ...” Ngụ ý chính là nếu nàng không đồng ý thì bọn họ sẽ không quản, tùy ý nàng tự sinh tự diệt.

Uy hiếp, rõ ràng là uy hiếp...

Tử Tuyết bắt đầu tổn hơi thừa lời (*đàm phán đó mà*) nhưng cuối cùng cũng phải chấp nhận uy hiếp, nơi này là Ma giới, mọi người ở đây đều có thể ăn thịt người nha, càng không nói tới yêu ma bên ngoài... phỏng chừng chờ mình đi ra vài bước đã biến thành bữa tối trong bụng người khác, lại nói dù

sao chính mình ở nơi nào cũng đều chỉ có một mình, không sao cả, chỉ cần bọn họ không sợ mình khác là tốt rồi...

Nghĩ đến đây, nàng gật đầu một cái, “ Nhưng xấu tốt gì cũng nói trước nha, tôi là mệnh khắc tinh, nếu cái gì Ma hoàng bị tôi khắc chết hay khắc ngốc gì gì đó cũng đừng trách tôi a...”

Ha ha, mọi người nhìn không được một trận buồn cười, Ma hoàng nếu thật sự bị một tiểu nha đầu khắc chết, thì có phải tin tức này có thể sẽ được lên trang nhất của ma báo ? *(sặc ma giới cũng có báo chí nữa)*

Tử Tuyết nhìn biểu tình của bọn họ, biết bọn họ không quan tâm, cũng chỉ có thể vui vẻ mà nhận mệnh, “ Tôi có thể đồng ý với các người, nhưng mà tôi có vài cái điều kiện nhỏ.”

“Ta đáp ứng các điều kiện của cô”, Hắc Khâu còn không chờ Tử Tuyết nói xong, liền gật đầu, “ Đưa cô mười vạn ma tệ coi như là thù lao.” Nói xong, đưa lại một cái túi tiền nhỏ màu đen, “Thuận tiện đem ma túi này tặng cho cô luôn.”

Mười vạn tệ ? Tử Tuyết cơ bản không biết khái niệm về ma tệ, nhưng mười vạn cũng không ít đâu ? Nàng cực kì yêu tiền, cũng không có cách nào, một mình cô đơn sống hai mươi năm, chỉ có nhân dân tệ mới là bạn hữu của chính mình. Chính là, cái túi tiền này có thể làm gì nha ? tay nhận lấy, không nói, vật trong tay tự nhiên trầm xuống.

“ Mười vạn ma tệ cũng không phải là số lượng nhỏ đâu.” Bạch tu ở một bên nhắc nhở.

Không thể nào ? cái túi nhỏ xíu này có thể có mười vạn ma tệ ? sẽ không gạt người chứ ? nghĩ tới đây, vội vàng đem túi đồ dốc ra, vừa mới đổ ra, chợt nghe một trận vang ào ào, Tử Tuyết bỗng nhiên cảm thấy chính mình bị vây bên trong ở một đồng ánh sáng vàng rực rỡ, sau đó bất động hiểu rõ, ma tệ dĩ nhiên là kim tệ.

“ Thật sự là một người ngu ngốc.” Hắc kỳ là người đầu tiên kêu lớn.

Tử Tuyết rút cục biết, cái ma túi này thật sự có thể chứa được mười vạn ma tệ, chẳng qua lúc này chính mình đang bị chôn trong mười vạn ma tệ, không chính xác mà nói là kim tệ ...

Cứu mạng a....

Nhìn một cô gái kêu khóc thảm thiết trong một đồng kim tệ, nhất thời trên đầu bốn nam nhân đều có một đám quạ đen bay qua, cạc cạc...

Chương 3

Tử Tuyết sau đã biết tác dụng của chiếc ma túi nhỏ nhỏ kia, thật sự là yêu thích không buông tay a, về sau lại nếu có thật nhiều tiền cũng không lo không có chỗ cất nha...cảm giác bị vàng đè, thật sự rất thích !

Hắc Kỳ lắc đầu nhìn Tử Tuyết, thật sự là tức khí a, cơ bản không có cách nào so được với chính mình, tại sao lại có thể làm tỷ tỷ của Hắc Kỳ hấn chứ ? Cũng không biết ma hoàng có thể nhìn thấy được như vậy không....

Tử Tuyết đồng ý giả mạo làm cho Hắc Khâu thật cao hứng. Đúng ngón trở điểm ngay giữa hai chân mày của Tử Tuyết, trong nhất thời Tử Tuyết cảm thấy một cỗ nhiệt lưu truyền vào, nhanh chóng truyền khắp toàn thân, sau đó cơ thể dường như nhẹ nhàng đi rất nhiều....

“ Yêu lực của ta có thể thay đổi đi thể chất của cô, cho dù cô không có pháp lực cũng sẽ không bị cho là ngoại tộc.” Hắc Khâu nói xong, thu hồi ngón tay, lại lấy máu của mình nhỏ ba giọt vào giữa lòng bàn tay của Tử Tuyết. Thật thần kỳ, chỉ trong chốc lát, ba giọt máu liền biến mất trong lòng bàn tay nàng.

Thật kỳ quái, Tử Tuyết ôm bàn tay của mình nhìn đến nửa ngày cũng không tìm thấy dấu vết. Nàng hiểu được, tuy bọn là người nhưng lại không phải là người bình thường nha, chính bản thân nàng cũng là người nhưng lại được xem như là ngoại tộc.

“ Như vậy, cô cũng có hơi thở như nhân tộc chúng ta.” Hắc Khâu xoay người ngồi xuống ghế.

“ Tôi đây cũng có pháp thuật phải không ?” Tử Tuyết nhìn người mà từ đây về sau chính mình sẽ gọi “ phụ thân”, nếu bản thân muốn giả mạo công chúa

Nhân tộc, nếu không có pháp thuật, chẳng phải rất mất mặt sao ? Đương nhiên, đây là thứ yếu, cái chủ yếu là Tử Tuyết nhìn thấy bọn họ không động tay trong nháy mắt cũng có thể đem một vật dời đi, trong lòng thật ngứa ngáy a.

Hắc Khẩu mỉm cười gật đầu, phải biết rằng, một giọt máu của hắn tương đương với mười năm tu vi nha.

Tử Tuyết có chút bán tín bán nghi, vẫn là nhìn chiếc ghế bên cạnh, vung tay hét to, “Đi”. Đáng tiếc, vật kia không chút sứt mẻ.

Hắc Kỳ bên cạnh nhin không được cười thật bạo.

“Chỉ cần trong lòng nghĩ là được rồi.” Lôi Thanh nhắc nhở.

“Nga.” Tử Tuyết phiên một cái, sao không nói sớm a ? nàng vẫn như trước, nhìn chiếc ghế vung tay lên, nhưng kết quả là vẫn không nhúc nhích.

Hắc Khâu gương mặt giật giật vài cái, tư chất của nha đầu này thật là...không phải kém bình thường.

“Hiện tại pháp lực của cô giống như một đứa trẻ mới sinh, muốn khá lên phải chăm chỉ luyện tập, chậm rãi đến...” Hắc Khâu cùng Bạch Tu, Lôi Thanh liếc nhau, thật sự không đành lòng đã kích tự tin của nàng, chỉ có thể hảo hảo an ủi, sau ổn định mới nói.

Tử Tuyết vừa nghe, gật gật đầu dường như đã hiểu. Cảm thấy ghế dựa quá lớn vì thế liền đổi sang chén trà trên bàn. Trong lòng bắt đầu yên lặng nghĩ muốn di chuyển cái chén, sau đó vẫy vẫy tay, kết quả, khác biệt là có hơi hơi giật mình, cái chén di chuyển ước chừng một phân khoảng cách.

Mặt mọi người đều bắt đầu rút gân. Phải biết rằng cho dù là đứa trẻ mới sinh của Nhân tộc cũng có thể tự do phi hành, mà nàng.... Đã nhận ba mươi năm pháp lực của tộc trưởng mà chỉ có thể làm thành như vậy, thật sự là chưa từng có ai.

Nhưng Tử Tuyết lại không biết điều này, nàng nhìn thấy chén trà do chính mình làm cho di chuyển, nhin không được kêu to nhả dựng lên, “Tôi cũng có pháp lực...”

“Dọa người.” Hắc Kỳ dùng tay xoa bóp trán, sau đó xoay người lại nhìn xuống dưới, hắc cảm thấy chính mình thật sự rất giỏi nha.

Tử Tuyết lại bĩu môi, lơ đãng, đắm chìm trong nhiệt tình học phép thuật. Nửa tháng trôi qua, nàng rót cục đem chén trà từ trên bàn chuyển qua một nơi khác.

Nhưng nhân tộc cũng gặp tai ương...

Lúc nàng luyện tập phi hành đều đem tất cả chén trà của nhà Hắc Khâu phá hỏng. Bên trong viện của Hắc Khâu trồng không ít hoa cỏ cơ hồ đều đã chết....

“Nàng thật là một khắc tinh.” Lôi Thanh nhìn đồng hồ hỗn độn trong sân, rót cục cũng biết cái gì kêu là vô cùng thâm hiểm.

“May mắn là cũng không lâu lắm, nếu không, nơi này của ta sẽ bị nàng làm cho hủy hết...” Hắc Khâu bất đắc dĩ vuốt cái trán của mình, hắc thật đau đầu a...

Ngày Ma hoàng ước định vào cung cũng đến.

“Tử Tuyết, ta đại diện Nhân tộc cảm ơn cô.” Hắc Khâu tựa hồ thực chân thành nói, cũng nói thực cảm động, đương nhiên ngụ ý chính là, rót cục cô cũng có thể đi rồi.

“Lời đó không cần.” Tử Tuyết khoát tay, vỗ vỗ ma túi ở thắt lưng” Ông trả tiền cho tôi, tôi giúp ông cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa.” Nàng nói hào hùng vạn trượng, vẻ mặt cũng thật là giang hồ nghĩa khí..

Thật ra Tử Tuyết cũng có chút chờ mong, dù sao chính mình cũng không thể trở về, không bằng đi xem yêu ma là cái dạng gì, hơn nữa, nếu có thể thuận tiện kiếm được vàng, cũng là thật tốt quá đi... Đương nhiên, trong lòng nàng cũng thâm nhủ, nghe nói, năm đó Hắc Khâu cứu lão ma hoàng một mạng, tại sao người kia lại không trả tiền báo đáp chứ? lại cố tình dùng phương thức trả ơn là để cho con trai của mình cũng chính là Ma hoàng hiện tại cưới nữ nhi của ân nhân?

Bất quá, mặc kệ nó, dù sao bản thân mình cũng chỉ là một người cô đơn, vậy cứ ở đây chơi đùa đi.

Hắc Khâu cùng Bạch Tu , Lôi Thanh nhìn nhau liếc mắt một cái, đều hơi lắc lắc đầu, cuối cùng có thể đem nữ nhân này tiến bước, chỉ cần có người để có thể báo cáo kết quả vậy là đại công cáo thành, việc khác bọn họ cũng không được quản nhiều như vậy.

Chương 4

Ngày đã định rút cục cũng đến.

Bởi vì là lão Ma hoàng định ra, cho nên ma tộc vẫn rất coi trọng, tuy rằng tân Ma hoàng không có tự mình tiến đến nhưng cũng chính do hộ pháp của Ma hoàng – Huyền Băng đích thân nghênh thị.

Tuy Tử Tuyết không có cảm giác gì, nhưng bọn người Hắc Khâu lại có điểm thụ sủng nhược kinh, phải biết rằng, đây chính là người thân cận của ma vương, tất nhiên phải thịnh tình khoản đãi, ân cần làm bạn...

Ngồi trong phòng, Tử Tuyết bị một nữ nhân nhìn không sai biệt lắm là một bác gái cùng với nhiều người khác bao vây như bánh chưng.

“ Vị đại thẩm này a, có thể trang điểm đơn giản được không ?” Tử Tuyết thử thăm dò yêu cầu của bản thân, “ mang nhiều như vậy chẳng khác nào đem cổ của ta chặt đứt, áo quần của ta cũng quá nhiều thật sự không thể chịu nổi....”

“ Công chúa à, không nên nói như vậy.” Người kia vội vàng ngăn cản Tử Tuyết muốn tháo xuống những trang sức trên người, “ Ngài hiện tại sẽ đi ma cung, không giống với người thường, đương nhiên trang phục cũng phải....”

Tử Tuyết không còn cách nào, đành phải để cho bọn họ tùy ý đào xới trên mặt trên cổ trên đầu nàng.

Trang phục ở ma giới đúng thật là không theo một khuôn mẫu nào. Mấy ngày nay, Tử Tuyết phát hiện cách ăn mặc ở đây cũng có vẻ tự do, có váy, có áo choàng cũng có loại khổ trang.

Nhưng là chỉ có giá y (*đồ cưới*) lại giống như đồ cổ đại : mũ phượng khăn choàng đầu.

Dưới sự giúp đỡ của người hầu, Tử Tuyết đinh ding đang đi ra. Chỉ thấy vốn là Hắc Khâu phải ngồi ở vị trí chủ tọa lúc này ngồi ở đó là một nam nhân mặc trường bào xanh đen, theo như ánh mắt của Tử Tuyết, người này cũng khoảng ba mươi tuổi, nhìn qua có cảm giác tao nhã, không khỏi có hơn vài phần hảo cảm.

Nhìn mọi người xung quanh ai cũng có dáng vẻ cung kính, ngay cả Hắc Kỳ lúc này cũng là vẻ mặt kính cẩn nghe theo, nàng liền hiểu vị này chính là Huyền Băng hộ pháp.

Huyền Băng thấy Tử Tuyết, mỉm cười gật đầu, tựa hồ rất vừa lòng. Hắc Khâu nhìn thấy liền không khỏi nhếch vài cái ở khóe miệng. Phải biết rằng, người đang ngồi trên kia ma lực có thể nói là rất cao, thế nhưng hiện tại lại không phát hiện Tử Tuyết là giả, đây khả năng là một sự khởi đầu tốt.

Vốn đang ngây ngốc suy nghĩ vấn đề này, Hắc Khâu không nghĩ tới Huyền Băng hộ pháp ngay cả cơm cũng không ăn, trực tiếp mang theo Tử Tuyết chạy lấy người.

Bọn người Hắc Khâu tuy rằng trong lòng thật cao hứng như ngoài mặt vẫn tỏ vẻ lưu luyến không rời, đưa ra tận đường lớn, thậm chí Hắc Khâu còn rơi hai giọt nước mắt... Tử Tuyết không biết nói gì, sờ sờ cái trán, tại sao diễn lại giống như thật thế nhỉ ?

Bất quá, đến đường lớn, Tử Tuyết lại tròn tròn mắt, vốn nghĩ chắc chắn phải chuẩn bị xe ngựa cho mình đi, nhưng nhìn xung quanh vài lần cái gì cũng không có, vậy mình phải đi như thế nào a ? chẳng lẽ ma cung ở ngay cách vách ? thật sự không có khả năng nha...

“ Tử Tuyết cô nương muốn dùng pháp lực.” Huyền Băng tựa hồ hiểu được suy nghĩ của nàng, không khỏi mỉm cười. Đây là điều đơn giản nhất, chỉ cần là ma giới, mọi người khi đi đường chỉ cần thi triển một chút đã có thể muốn đến đâu thì đến.

Pháp lực nha...theo thói quen Tử Tuyết sờ sờ chớp mũi, ra về chính mình cơ bản không có học được nha.

Huyền Băng nhú mày, thân thủ xẹt qua đầu Tử Tuyết, tuy rằng không có đụng tới nhưng nàng vẫn cảm thấy có một nguồn lực đổ xuống dưới.

Huyền Băng mày nhăn rất cao, vì sao công chú Nhân tộc lại yếu như vậy ? ban đầu cảm giác nữ nhân này pháp lực rất yếu, nhưng hắn không nghĩ lại đến trình độ này...

Không khỏi lắc đầu, vị trí Ma hậu cũng không phải dễ ngồi như vậy đâu.

Bất quá, hiện tại không phải lo lắng quá về vấn đề này, mà đây cũng không phải là phạm vi mà hắn có thể lo lắng, lúc này hắn chỉ muốn nhanh chóng quay trở về ma cung. Nếu theo pháp lực của nàng mà đi, thì đừng nói ma cung, mà ngay việc rời khỏi Nhân tộc cũng phải mất hết nửa năm thời gian.

Làm sao bây giờ ? vậy thì cưỡi ngựa đi. Thân thủ hắn giơ lên, bất thành linh xuất hiện một con ngựa, không phải, tuy rằng nhìn qua giống ngựa nhưng không phải hoàn toàn là ngựa, bởi vì nó so với ngựa nhỏ hơn một chút, trên lưng lại có thêm một đôi cánh nho nhỏ.

Tròng mắt Tử Tuyết bắt động, đây là cái gì đông đông sao ? Chẳng lẽ đây chính là như Hắc Kỳ từng nói cho nàng là ngựa bay? Nhưng gia tộc ngựa bay là chuyên dùng để vận chuyển mà.

Chẳng qua khi nhìn thấy thực là ngạc nhiên, chúng nó so với ngựa mình đã từng gặp nhỏ hơn rất nhiều nha, nhưng toàn thân màu vàng, trên lưng một đôi cánh nhỏ trong suốt, di thường đẹp mắt.

Tử Tuyết liền tròng mắt, một đôi mắt lớn nhìn chăm chăm vào chú ngựa bay nhỏ trước mắt, không nháy mắt, không nháy mắt.

Nhưng chỉ chốc lát, ngựa bay mặc kệ, bả đầu uốn éo, lỗ mũi hừ ra một tiếng, “chưa thấy qua soái ca sao ? ngu ngốc!” (*Cái này choáng thiệt nè, ngựa mà cũng soái ca nữa*)

Sặc ? ngựa bay có thể nói ? Tử Tuyết bị lôi đến. Mà bọn người Hắc Khâu lại hạn không có cái lỗ mà chui vào, thật sự rất dọa người mà.

Huyền Băng hộ pháp hơi hơi lắc đầu, sau đó vẫy vẫy tay, có hai thị vệ liền tiến lại, đem Tử Tuyết vẫn còn bị vẫy trong trạng thái ngu ngốc tiến lên lưng ngựa.

Tử Tuyết còn chưa kịp phản ứng đã nghe suu một tiếng, cơ hồ là dán mặt bay lên, tốc độ quả thực là...Không đợi nàng cảm khái, liền cảm thấy toàn bộ thân mình đang kịch liệt rơi xuống, sau đó bùm một tiếng, thì ra bị rớt xuống lưng ngựa, mà lúc này phía trước không có bóng dáng ai, nàng vừa định kêu to, lại liền bị người nhanh mang bay lên...

Huyền Băng thi triển pháp lực trong nháy mắt đã đi rất xa, bất ngờ quay đầu lại, không khỏi ngây ngẩn cả người, tại sao trên lưng ngựa lại không có ai ? (*híc, chị Tuyết bị rớt rồi mà anh này còn không biết*). Đang lúc buồn bực, liền nhìn thấy một bóng đen từ xa đuổi theo, sau đó đem đem vật gì đang ôm trong tay đặt lên lưng ngựa, “Huyền Băng hộ pháp, có vật rơi xuống.”

Huyền Băng vừa thấy, mỉm cười, người vừa bị rớt – Tử Tuyết nay lại ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, không khỏi hướng Hắc Khâu chấp tay tựa như lạy một cái.

“Không có gì. Hẹn gặp lại.” Hắc Khâu xoay người một cái, thân ảnh đã biến mất.

Tử Tuyết vẫn là chưa kịp phản ứng đã phát hiện chính mình đã trở về trên lưng ngựa, nếu cái mộng không bị đau vì bị rơi xuống nàng vẫn nghĩ là mình đang nằm mơ.

Vì để tránh lại xảy ra chuyện gì, lần này Huyền Băng để hai thị vệ một trước, một sau hộ tống Tử Tuyết.

Cũng không biết Huyền Băng sử dụng pháp thuật gì, Tử Tuyết cảm thấy cảnh sắc trong mắt mình biến hóa dị thường nhanh chóng, rời khỏi lãnh thổ Nhân tộc, đến ngoại ô, vượt núi qua sông chỉ trong nháy mắt, đến khi mở mắt ra, một tòa thành lớn đã ở trước mặt, trên cửa thành ghi hai chữ “Ma thành”, dưới ánh mặt trời lờ lờ sáng lên.

Tử Tuyết trong lòng mừng thầm, thì ra là chữ phồn thể, ban đầu còn tưởng là cái loại chữ gà bới gì. Nơi này chính là toàn bộ thành đô của Ma giới.

Thế nhưng còn chưa kịp xem xét phong cảnh xung quanh, đảo mắt đã ngừng lại trước một cái cửa còn lớn hơn. Đến ma cung!

Tử Tuyết ngạc nhiên nhìn thoáng qua Huyền Băng hộ pháp, chẳng lẽ hẳn dùng chính là trong truyền thuyết “ Súc địa thành thốn “? Cũng quá ghê gớm đi. Khiếp sợ xuống ngựa bay, chỉ thấy chợt lóe một đạo ánh sáng bạc, ngựa bay đã không còn bóng dáng.

Đương nhiên, loại khiếp sợ này nàng không dám biểu lộ ra ngoài, cho nên cũng không thể đối diện ánh mắt của Huyền Băng hộ pháp, bởi vì Hắc Khâu nói qua, cho dù có ma lực, muốn hiểu được ý nghĩ cũng phải xuyên thấu ánh mắt, nói cách khác, nếu muốn che dấu ý nghĩ của chính mình thì không nên nhìn ánh mắt của đối phương...

Khiếp sợ qua đi, Tử Tuyết lắc đầu, tự nhủ với chính mình, đây là Ma giới, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu.

Chương 5

Tử Tuyết bình tĩnh, thông dong theo phía sau Huyền Băng hộ pháp, theo hướng trong cung mà đi.

Chính là, nàng...nàng thật sự không thể bình tĩnh, trong lòng nàng nhận thức hoàn cảnh này một lần so với một lần càng thêm lo lắng. Hoàng kim đại môn (*cửa lớn bằng vàng, mình thấy để nguyên vẫn hay hơn nên không thay đổi*) , trên mặt là ngọc thạch...hơn nữa thị vệ bảo vệ lại...dĩ nhiên là người ? Đương nhiên, “người” ở đây cũng không có gì tò mò lẫn kì quái, kỳ quái là mỗi một người đều có một con bạch hổ ngồi bên cạnh, đương nhiên cũng có người mang báo đốm, những cái này xuất hiện một chỗ quả nhiên sức công phá rất hiệu quả dọa người.

Huyền Băng hộ pháp mỗi khi qua một cửa đều giơ tay một cái liền có một ánh sang xanh chợt lóe, kết giới bị tháo bỏ, sau đó mọi thị vệ đều khom người thi lễ, có con hổ còn rống lên vài tiếng làm cho Tử Tuyết sợ tới mức run run một chút, sau đó lại tiếp tục run run một chút.

Không biết đi qua bao nhiêu cánh cửa, ngay lúc trái tim của Tử Tuyết sắp chịu không nổi, cả cơ thể đau nhức thì cũng đến hậu cung.

Nơi này không có thị vệ cũng như bạch hổ hay kim bảo, làm cho cảm giác áp bức nhất thời cũng biến mất, mỗi cánh cửa ở đây đều có hai loại thực vật, nơi là cây, nơi là hoa nhìn qua có vẻ ấm áp hơn rất nhiều.

Linh hồn Tử Tuyết rút cục cũng quay về chỗ cũ, lúc này nàng mới có tâm tình đánh giá toàn bộ ma cung. Vừa mới ổn định tinh thần, an ủi mình đừng lo, trái tim nàng lại bắt đầu bùm một cái, nơi này cũng qua con mẹ nó có tiền đi ?

Chỉ thấy toàn bộ kiến trúc dường như là dùng phi thúy ngọc thạch để kiến tạo, bề mặt là những khối thủy tinh...xúc tua của nàng đụng đến đâu không phải hoàng kim thì là bạc trắng, không là mã não thì là ngọc lưu ly... hơn nữa, những cánh cửa vừa mới đi qua hình như đều giống nhau đều làm bằng vàng. Nơi này như vậy, có phải hay không đại biểu rằng tùy tay cầm lấy một cái cũng có thể phát tài ?

Nhất thời trước mắt nàng hiện cảnh tượng bản thân mình biến thành tỉ phú, có du thuyền riêng, máy bay riêng, hoa viên biệt thự...mỗi ngày đều có không dưới mười người hầu hạ...xây dựng mười viện phúc lợi, mỗi đứa nhỏ đều có phòng riêng của mình....

Nghĩ nghĩ, không khỏi cười lên khanh khách....

Nếu không phải bất cẩn đụng đến cái gì đó, Tử Tuyết có lẽ ngay cả đường đi cũng không biết. Sau khi đứng vững, mới phát hiện, những việc vừa rồi hết thảy đều là ảo tưởng, nước miếng đều đã rớt xuống ngực, vội vàng dùng tay áo lau chùi, chạy chậm bước đi theo.

Huyền Băng hộ pháp thực không nói gì, liếc nhìn nàng một cái, trong lòng thật sự nhận thức được một điều: có thể nữ nhân này thực sự ngu ngốc! =.=

Tử Tuyết tất nhiên không biết, vẫn như trước cật lực cải trang thực nữ.

Vốn tưởng rằng sẽ trực tiếp bị kéo đi bãi đường, nhưng Huyền Băng hộ pháp lại gọi đến một tiểu cô nương trên đầu cài hoa cúc, đem Tử Tuyết đến một nơi gọi là Cam Lộ cung.

“ Tử Tuyết cô nương, nô tỳ là Cúc Tâm, cô nương tạm thời ở trong này nghỉ một chút đi.” Tiểu cô nương thanh âm ngọt ngào, nhìn thì cũng chỉ khoảng mười bốn tuổi.

Tử Tuyết gật gật đầu, như vậy thật đúng ý của nàng, tốt nhất cả đời đừng bái đường. Đánh giá một chút, Cam Lộ cung bài trí cũng thật hoa mỹ, toàn bộ không khí trong cung đều mang hương vị ngọt ngào làm cho người ta cảm giác thập phần thoải mái.

Dưới sự hầu hạ của Cúc Tâm, rốt cục nàng cũng đem toàn bộ phục sức cùng trang sức nặng nề gỡ xuống, sau đó Cúc Tâm chuẩn bị nước tắm cùng trang phục thay đổi đó là một bộ đồ đơn giản nhưng thanh thoát cùng với áo choàng....

“ Cô nương thật đẹp.” Cúc Tâm nhìn Tử Tuyết mỉm cười ngọt ngào, “so với hoa mẫu đơn con xinh đẹp hơn.”

“ Nga ?” Tử Tuyết quay đầu nhìn Cúc Tâm, “ Thật vậy chăng ?”

Cúc Tâm còn thật sự gật đầu.

“ Tiểu hoa cúc như người cũng rất đẹp nha.” Tử Tuyết ngửi thấy một loại mùi thơm thần nhiên, đoán nàng khẳng định là linh tinh thực vật, lại thấy trên đầu nàng trang sức gì cũng không có, chỉ có một đóa cúc trắng, xác định nàng là cúc yêu.

“ Thật sao cô nương ?” tiểu nha đầu đương như rất cao hứng.

“ Đương nhiên rồi.” Tử Tuyết trong này đều không biết ai, cũng nên tìm người để hiểu thêm một chút nha ? Tiểu nha đầu này đúng là lựa chọn tốt nhất, đương nhiên tiểu nha đầu này cũng là một bông hoa vui vẻ, “ người mấy tuổi ?”

“ dạ cô nương, một trăm năm mươi ba tuổi.”

Tử Tuyết thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm cho sặc, còn gọi người ta là tiểu nha đầu, thật là ngang với bà nội tổ của chính mình nha, bất quá, Tử Tuyết lựa chọn xem nhẹ điều này, tiếp tục cùng Cúc Tâm đông kéo tây xả, tìm hiểu mọi chuyện, mặc dù đại số các chuyện nàng đã biết.

Thủ lĩnh cao nhất của Ma tộc được xưng là Ma hoàng, thuộc hạ có hai đại hộ pháp vương, tả hộ pháp là Chu Diễm ma vương, hữu hộ pháp là Huyền Băng ma vương – người này Tử Tuyết đã biết, chính là đại thúc đã đưa nàng đến, nhưng thế nào đem nàng tới đây rồi lại không quản nữa ?

Dưới hai hộ pháp còn có tứ đại ma tướng, phân biệt là Hổ tướng Liệt Bôn, Nhân tướng Dạ U, Mộc tướng Liễu Ti cùng Ứng tướng Huyền Thiên. Phía dưới còn có các đường chủ khác.

“ Chẳng lẽ Ma hoàng vốn không có phi tử sao ?” chuyện này lúc trước nàng chưa biết nha.

“ Trước mắt hậu cung còn không có phi tử khác.” Cúc Tâm cười cười, “bất quá, cô nương đến đây thì đã xem như là có rồi.”

Nga, không có phi tử không có nghĩa là không có nữ nhân a.

Đúng lúc này, cửa bỗng nhiên xuất hiện một thanh âm, “ Tử Tuyết cô nương, Ma hoàng thỉnh ngài nghỉ tạm, ngày mai sẽ được triệu kiến.”

Thanh âm đột nhiên xuất hiện làm cho Tử Tuyết giật mình, vội vàng xoay người lại, chỉ thấy một thân ảnh màu đỏ không biết khi nào đã đứng ở cửa, trên đầu mang một đóa hoa sen hồng nhạt, “ Người vì sao không gõ cửa ?”

Lời vừa nói ra, hai nha đầu đều liếc mắt nhìn nàng kì quái, nhưng nhanh chóng cúi đầu xuống.

Nói sai rồi sao ? Tử Tuyết không rõ cho nên bĩu môi.

“ Thanh hà tỷ tỷ, cô nương đã biết, cảm ơn.” Cúc Tâm mau phản ứng, nhìn Thanh Hà cười ngọt ngào.

Thanh hà lúc này thân mình mới cung kính cúi một chút, sau đó liền không thấy tăm hơi.

“ Tử Tuyết cô nương, mỗi yêu nhân khi đến cửa đã đưa mùi hương của mình tới trước rồi.” Cúc Tâm giải thích, “ Vừa rồi, Cúc Tâm còn tưởng cô nương đã phát hiện ra mùi của Thanh Hà tỷ tỷ rồi...”

Tử Tuyết không nói gì, phát hiện cái gì a ? chính bản thân nàng cơ bản không có pháp lực, đành phải tự cười giễu cợt.

Sau bữa cơm chiều, Tử Tuyết cho Cúc Tâm ra ngoài, sau đó không dám cởi quần áo, trực tiếp nằm lên giường, hay nói giỡn a, nơi này mọi người đều đến vô ảnh, đi vô tung, vừa rồi may mắn là một cái nha đầu nha, lỡ như người đến là nam thì chẳng phải rất xấu hổ sao.

Chương 6

Có thể do lạ chỗ là nguyên nhân khiến cho Tử Tuyết không thể ngủ được, lẫn qua lẫn lại đã lâu, cuối cùng ngồi dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ ánh trăng rất đẹp, vì vậy liền đi ra ngoài.

Gian ngoài, một gốc cây hoa cúc đã muốn buộc chặt đóa hoa (*chị Cúc Tâm đang ngủ í mà*), Tử Tuyết lặng lẽ đi ra ngoài, không muốn đánh nhiễu nàng.

Ma cung dưới ánh trăng nơi nơi đều tỏa ra ánh sáng bàng bạc, Tử Tuyết thậm chí còn có cảm giác nhìn được cả mặt nước. Trong không khí có mùi thơm thoang thoảng, cảm giác như nàng đang lạc giữa một biển hoa.

Bất tri bất giác, Tử Tuyết phát hiện mình đã đi rất xa, tệ hơn là dường như nàng đã lạc đường. Nhìn trái một cái, nhìn phải một cái, nàng xác định mình thật đã lạc đường. Bước qua 2 cánh cửa nữa, lại dường như càng ngày càng xa lạ.

Vốn muốn tìm ai đó để hỏi một chút, nhưng nàng đợi cả nửa ngày cũng không thấy ai đi qua. Xong rồi, trong lòng Tử Tuyết tự than. Bỗng nhiên nhớ tới nơi này là ma cung a, nơi đây không phải cây cỏ, hoa lá gì cũng có thể nói chuyện sao? Vậy hỏi đường một chút đi!

Vì thế nàng đi đến bên cạnh 1 cây hoa thược dược, sau đó ngồi xổm xuống, tận lực dùng thanh âm của mình: “Hoa thược dược thân ái a, có thể nói cho ta biết, hiện tại ta đang ở đâu không?” Nhưng chờ hoài, trừ bỏ tiếng gió thổi sà sạt bên tai nàng, cũng không có thêm một phản ứng nào.

Chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi nhưng kết quả vẫn như nhau. Vậy đổi đổi tượng đi, lần này là 1 cây hoa Hòe bên cạnh nhưng vẫn là như trước không có tiếng trả lời.

Kết quả Tử Tuyết hỏi hết cây cỏ nơi này nhưng vẫn không có ai nói cho nàng.

“Xong rồi, mình sẽ không ở nơi này thành kẻ ngốc chứ?” Tử Tuyết bĩu môi. Thực hời hợt vì mình đã đi loạn, về sau nhất định không được như vậy, muốn đi đâu cũng phải lồi theo Cúc Tâm cùng đi.

Nàng lại ngồi xuống, gió buổi đêm hơi lạnh khiến nàng không khỏi kéo kéo áo lại, ngồi ôm ngực, nhìn không được ngửa đầu lên trời thở dài: “Chẳng lẽ mình thật sự phải ăn ngủ đầu đường sao...Ô...ô”

Cũng không biết qua bao lâu, Tử Tuyết cảm giác có người đang nhìn nàng, cũng có thể là yêu hoặc ma đi, dù sao cũng chính là cảm giác có ai đó nhìn chằm chằm nàng. Ý thức được điều này, nàng rung mình 1 cái, nơi này có rất nhiều động vật, vạn nhất chúng không phân biệt được tốt xấu biến nàng thành bữa ăn khuya thì thật là chết oan uổng nha. Nghĩ đến đây nàng toát ra 1 thân mồ hôi lạnh.

Nhìn quanh, rút cục dưới gốc cây hòe, nàng nhìn thấy 1 bóng đen.

“Người, người là ai a?” Tử Tuyết hét to, âm thanh run run một chút “Đừng làm bậy nha, ta chính là hôn thê của Ma hoàng các người...”

Nhưng dù Tử Tuyết nói thế nào thì bóng đen kia vẫn không nhúc nhích, đôi mắt to đen chỉ nhìn chằm chằm nàng, dưới ánh trăng, đôi mắt đó giống như tỏa sáng. Tử Tuyết tăng thêm can đảm, từ từ đi qua, rút cục phát hiện thì ra là 1 con vật nhìn giống con chó, toàn thân là 1 bộ lông dài nhưng tuổi thì hình như lại không lớn.

“Trời ạ, cầu cầu?” *(mình định dịch là chó nhưng nghe thô quá nên mình để nguyên chữ cầu nhá)*

Tử Tuyết sợ hãi kêu lên, chẳng qua lúc này lại chút kinh hãi, lên ôm đầu cầu cầu lên “Thật không nghĩ Ma cung cũng nuôi sủng vật a, ha ha...”

Chẳng qua chú cầu này so với tưởng tượng của nàng lớn hơn nhiều, cũng có thể xem như là một đại hình khuyển. Khi Tử Tuyết ôm lấy đại khuyển thiếu chút nữa té ngã xuống đất, muốn ôm cũng phải cố hết sức nha.

Bởi vì ánh mắt trong bóng đêm không rõ lắm, nên Tử Tuyết cảm thấy động vật này giống cầu, lại cảm nhận được bộ lông mềm mại liền cho rằng đây

chính là cầu, hơn nữa nó cũng không nói lời nào chính mình. Nó còn chưa thành yêu, cho nên cũng không thể là ma.

Cầu cầu trong lòng nàng hình như không hài lòng, dùng sức xoay thân thể của mình, còn quăng ra một ánh mắt xem thường.

Đương nhiên là Tử Tuyết cũng không chú ý điểm này: “Là ai nuôi mày? Tại sao buổi tối lại ở đây a?” Tử Tuyết vừa vuốt vuốt bộ lông của nó vừa lầu bầu, “Có phải cũng giống như ta bị lạc đường hay không? Ai da, ai lại làm cho Ma cung lớn như vậy chứ? Bất quá, lại có mày làm bạn...”

Tử Tuyết vừa ngừng vuốt bộ lông của cầu cầu, trong lòng tự quyết định, có bạn sẽ không sợ hãi nữa. Trong chốc lát, nàng bất tri bất giác ghé vào cổ của cầu cầu mà ngủ thiếp đi.

Lúc Tử Tuyết tỉnh lại nhìn thấy trời đã sáng rồi, mà kì quái là nàng lại đang nằm trên giường của chính mình.

“Cầu cầu đâu? Bỗng nhiên nàng nhớ tới hôm qua mình còn bị lạc đường mà? Lại còn nhặt được một con đại cầu nữa, vì sao bây giờ lại không thấy?”

“Cô nương tỉnh rồi?” lúc này Cúc Tâm bung chậu đi đến, “vậy rửa mặt, chải đầu xong dùng bữa đi”. Nói xong liền tới giúp nàng rửa mặt, chải đầu, thay quần áo.

“Cúc Tâm à, ngày hôm qua ta làm sao trở về?” Tử Tuyết sờ sờ đầu “ngươi có thấy hay không...”

“Cô nương tối hôm qua có đi ra ngoài sao?” Cúc Tâm vẽ mặt kì quái, “Lúc nô tỳ tỉnh lại cô nương vẫn ngủ trên giường nha”.

A? Tử Tuyết xoa xoa nhẹ huyệt thái dương, chẳng lẽ mình nằm mơ? Nhưng trong lúc vô ý nhìn thoáng qua thấy trên quần áo của mình dính vài sợi lông, tất nhiên đây không phải là tóc của nàng. Đây chính là những sợi lông màu lửa đỏ.

“Cúc Tâm, trong Ma cung có nuôi sủng vật không?”

“Sủng vật? Ha ha chỉ cần Ma hoàng thích, cái gì cũng được xem là sủng vật thôi”

Tử Tuyết hiểu rõ, cầu cầu khả năng là sủng vật của Ma hoàng nha, nhưng không phải chính mình ôm nó ngủ sao? Sao lại tỉnh lại trên giường chứ?

Nhưng nghĩ lại, nơi này là Ma giới, biết đâu cầu cầu kia cũng có ma pháp, có lòng tốt mà đem mình quay trở về cũng không chừng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tử Tuyết liền bình thường trở lại. Nàng luôn luôn có năng lực tự bào chữa rất tốt nhưng mà một hồng mao cầu thật sự là rất ít gặp nha. (hồng mao = lông đỏ)

Chương 7

Bên trong cung điện của Ma hoàng.

Ma quang hiện ra, hai người đang cùng nhau hướng về một động vật toàn thân đỏ như lửa đang thi triển pháp thuật, mà động vật kia... dĩ nhiên là 1 hồng mao sư tử. Lông mao thật dài chứng tỏ đây là 1 con hùng sư, cả người một màu lửa đỏ, trên cái đuôi thật dài có một chút đốm trắng tuyệt đẹp.

Chỉ thấy một đỏ một đen, hai đạo hào quang bắn tới, nhất thời vây quanh hùng sư, quanh thân chói mắt dị thường, nhưng vì bên ngoài được giăng kết giới bảo vệ nên người ngoài nhìn vào sẽ không thấy được điều gì kì lạ.

Hào quang dần biến mất, thân hình lửa đỏ chậm rãi biến hóa, cuối cùng hóa thành hình người. Để lộ ra khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mày kiếm, mắt sáng, hoàn mỹ đến không có từ nào để hình dung. Nhưng trong ánh mắt lại để lộ ra một cỗ anh khí đó là một loại cùng với khí chất vương giả làm cho người khác chỉ cần liếc mắt một cái đều sinh ra e ngại. Lúc này hắn một thân trường bào đen, nhìn thật khôi ngô, cường tráng.

Hắn chính là Ma hoàng – Phong Mạch Hàn, một đầu hùng sư.

“Tham kiến Ma hoàng”. Huyền Băng cùng Chu Diễm vừa nhìn thấy sư tử biến hóa liền vội vàng thi lễ.

“Làm phiên hai vị hộ pháp.” Nói xong, Phong Mạch Hàn vung tay lên, kết giới liền được giải trừ, sau đó xoay người ngồi lên trên giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Huyền Băng cùng Chu Diễm đang đứng bảo hộ ở bên cạnh. Ước chừng qua một khắc, Phong Mạch Hàn mở mắt, nhưng vẻ mặt lại hết sức ngưng trọng.

“Ma hoàng, vẫn là không đẩy ra được sao?” Huyền Băng cùng Chu Diễm nhìn nhau liếc mắt một cái, ngữ khí không phải không có lo lắng.

Phong Mạch Hàn gật đầu, phong ấn trong cơ thể mình đã được cố định theo pháp lực. Chẳng qua mỗi đêm trăng tròn đều phát tác một lần, tuy rằng không có gì đáng ngại, nhưng khi phát tác lại trở thành tình trạng “cải lão hoàn đồng”. Ma lực trở nên yếu nhất, bản thể cũng trở về dáng vẻ của 1 đứa trẻ...Nếu không có chuyện thì thôi, nếu gặp phải kẻ địch thì thật sự nguy hiểm.

Việc này đã được giấu diếm suốt 2 vạn năm, thật không biết có thể tiếp tục giấu diếm nữa không.

Chu Diễm nhìn không được thở dài: “Tây Vực ma quân gả muội muội cho Ma hoàng, thật ra là ngầm muốn điều tra hư thật thôi.”

“Nếu nàng muốn gả, bốn vương cũng không thể không cho ma quân hấn mặt mũi đúng không?” Phong Mạch Hàn nhíu mày, lập tức nhìn thoáng qua Huyền Băng, “Nữ nhi của Hắc Khâu...”

“Đã ở Cam Lộ 3 ngày.” Huyền Băng vuốt cằm.

Phong Mạch Hàn gật gật đầu, ánh mắt có chút mỉa mai.

Huyền Băng cơ thể toát chút mồ hôi lạnh, Ma hoàng mỗi khi biểu tình như vậy, tức là đang có chút tức giận nha, cũng đúng a, dám đem sự tử nhận thức thành câu, chỉ sợ trên đời này duy nhất chỉ có mình Tử Tuyết thôi, ở nơi này của bọn họ cầu cầu thật là không thể nhập tịch.

Ánh mắt Phong Mạch Hàn đột nhiên lóe sáng, khóe miệng run rẩy một chút: “Pháp lực yếu đến tựa như không có a”, vẫn là lần đầu tiên có người nhận thức hấn là cầu cầu, thật sự là quá vũ nhục chính mình đi. Hơn nữa, không

có sự đồng ý của hắn, đã liền dựa vào lưng hắn mà nằm ngủ, lại còn chảy nước miếng xuống thân của hắn...hiện tại nghĩ lại còn ghê tởm.

Lá gan của nữ nhân này cũng quá lớn. Hắn phải cho nàng nhìn rõ, cho dù là phụ hoàng tuyển chọn cũng không thể nương tay.

“Nếu đã đến đây, vậy trước tiên nên cử hành nghi thức đính hôn đi”. Phong Mạch Hàn phong khinh vân đạm nói, dường như không phải đang nói chuyện chung thân đại sự bình thường.

“Vâng!” Hai hộ pháp nhìn nhau, xem ra những ngày tốt đẹp của tiểu nữ nhân kia cũng không còn quá lâu nữa. Mọi người đều biết, đính hôn đối với Ma hoàng một chút ước định cũng không có, chỉ cần không chân chính đi đến Ma sơn tế bái Ma tổ thì vị trí Ma hậu kia sẽ không ngừng đổi mới.

Trong Cam Lộ cung, Tử Tuyết lười chán nằm sấp trên xích đu, tay cầm nhánh cây vẽ lung tung trên mặt đất. Đến Ma cung đã nhiều ngày, nơi này ngoại trừ người bay tới bay lui cũng không có gì đặc biệt, hơn nữa đều là hình người, cho nên Tử Tuyết từ khiếp sợ ban đầu đến bây giờ một chút gọn sóng sợ hãi cũng không có.

Tuy rằng yêu ma thật lợi hại nhưng không phải tất cả đều hóa thành hình người? Cho nên, còn vì chính mình là người nên kiêu ngạo, người là động vật cao cấp nhất, thật tốt vì chính mình là người.

Chính vì nàng không biết Ma hoàng rốt cục muốn cái gì, không chỉ không cùng mình bái đường, thậm chí mặt mũi cũng chưa từng thấy. Tử Tuyết chỉ nhớ tới cái xích cầu sủng vật kia, nếu lại có thể nhìn thấy thì thật tốt. Đại xích cầu nha, lần đầu tiên gặp được nhưng lại chưa nhìn rõ, thật tiếc nha!

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy trong viên chột lóe sáng, sau đó thấy Huyền Băng vương xuất hiện trước mắt, bên cạnh còn có 1 hồng y nam tử.

“Huyền Băng vương nha, ngươi lại tới rồi.” Tử Tuyết giống như thật sự có hi vọng, lập tức nhảy loạn cả lên, “Ta đến đây cũng được mấy ngày mà vẫn không thấy Ma hoàng triệu kiến có phải hay không đại biểu cho ta không nhập vào mắt của Ma hoàng? Nói cách khác ta có thể rời đi?” Lời nói thực sự hưng phấn: “Ngươi có phải đến từ hôn hay không?”

Không đợi Huyền Băng nói chuyện, Chu Diễm đứng bên cạnh đã không khỏi nở nụ cười, lại có người không muốn gả cho Ma Hoàng nha, thật sự là khó tin, càng thú vị đó lại là 1 nữ nhân pháp lực yếu đến nỗi tựa như không có...

Huyền Băng tại sao lại không biết ý tứ của Chu Diễm? Chẳng qua hẳn không biểu thị ra ngoài, biểu tình vẫn chỉ là ôn hòa như cũ.

Tử Tuyết lúc này mới nhớ tới hồng y nam tử bên cạnh, ngạc nhiên mở to đôi mắt, đây thật sự là nam nhân sao? Tại sao nhìn còn đẹp hơn nữ nhân? Lại cộng thêm phong thái đáng yêu, mềm mại. Nhất là cặp mắt hoa đào kia, chỉ cần liếc mắt một cái cơ hồ có thể cuốn hút ba hồn bảy vía của người khác.

Chu Diễm dường như rất vừa lòng với vẻ mặt của Tử Tuyết, nụ cười nơi khóe môi càng đậm: “Nước miếng đều chảy ra hết rồi, nữ nhân”.

Tử Tuyết vốn háo sắc, nhưng nghe lời nói của Chu Diễm lập tức ngăn ra, vội vàng dùng tay áo lau lau miệng. Lúc này mới phát hiện mình đang bị gạt, không khỏi trừng mắt liếc hắn một cái, lừa người rất giỏi a

Nga? Chu Diễm nhận ra nha đầu này tính tình rất thú vị, thật hợp với khẩu vị của hắn.

Hừ! Tử Tuyết liếc mắt, sau đó xoay đầu qua một bên.

“Cô nương, chỉ sợ không thể được như người mong muốn.” Huyền Băng chậm rãi nói “Ngày mai sẽ cử hành đại điển đình hôn, cô sẽ trở thành vị hôn thê của Ma hoàng.”

“A?” Tử Tuyết vừa nghe liền thở dài, “Cũng không thể không cần sao? Chỉ nhìn dáng vẻ của 2 vị này đã khẳng định là không được. Nhưng thật sự phải gả sao? Không nghĩ tới chính mình vừa mới 20 tuổi lại phải gả cho 1 đại ma đầu a...Ồ ô, thật sự thảm nha.

“Ta đây thật sự càng hi vọng gả cho người nha.” Nói xong hướng Chu Diễm nháy mắt mấy cái.

Chu Diễm hoảng sợ, nữ nhân này quả thật là yêu tinh hại người, nếu Ma hoàng biết, tiểu tử kia còn không ăn dấm chua sao?

Tử Tuyết đặc ý nhìn về mặt xấu hổ của Chu Diễm, ai cho người dám đùa bỡn bỡn cô nương chứ? Cái này kêu là có qua có lại mới toại lòng nhau nha!

Tại nơi nào đó trong Ma cung, có người nào đó đang dùng ma lực nhìn bọn họ, nhìn không được nhú mày, chỉ cần là nữ nhân, chỉ cần vừa nghe tên hẳn liền đã khẩn trương muốn gả, mà nữ nhân này... đã vậy còn không muốn tình nguyện muốn gả cho mình? Trong lòng chợt có một ngọn lửa vô danh, lại có chút hối hận vì mình chỉ đính hôn, sớm biết như vậy, trực tiếp kết hôn là tốt rồi.

Chương 8

Tuy rằng không nghĩ nhưng cũng không thể trốn thoát. Tuy rằng phòng không ai canh gác, nhưng dường như toàn bộ căn phòng bị một cái lưới vô hình bao quanh, chỉ cần đi đến cửa lớn sẽ bị bắn ngược trở về, sau n lần thử đi qua, cái mộng vì bị ngã mà muốn nở hoa, Tử Tuyết rốt cục cũng từ bỏ ý định chạy trốn trong đầu, có lẽ đây chính là “kết giới” trong truyền thuyết đây.

Nhưng kỳ quái là Cúc Tâm có thể ra vào tự do, xem ra là do pháp lực của mình quá yếu đây ? nhưng như vậy thật sự là khi dễ người khác a...

Đành phải chờ nhận mệnh, đính hôn thì đính hôn, ai sợ ai ?

Chẳng qua cho đến bây giờ Tử Tuyết vẫn không biết người cùng với mình đính hôn là cái hình dáng gì ? Nhân ? thú ? hoa cỏ ?

Theo như cách nghĩ cá nhân, lẽ đâu cái tên kia là thú thì sao ? như vậy chẳng lẽ là nàng sẽ bị... nghĩ đến động phòng, Tử Tuyết nhìn không được sợ run cả người, cái này không thể trách tư tưởng của nàng không lành mạnh à, nếu hẳn là con sói, hay con mèo thì khi sinh ra đưa nhỏ cùng lắm là người sói, người mèo gì gì đó, nhưng lẽ đâu là con heo, con lừa gì đó thì biết làm sao đây ?

Tử Tuyết không dám suy nghĩ, chỉ cảm thấy vạn phần may mắn, may mắn vì đính hôn, đính hôn sẽ không động phòng, biết đâu đến lúc đó sẽ có cơ hội chạy thoát cũng không chừng.

Đang lúc miên man suy nghĩ, bỗng đâu xuất hiện một đám người, mỗi người đều nâng một cái khay phía trên đều có cái gì đó, xem ra giờ lành đã đến.

Tử Tuyết mặc kệ đám người muốn làm gì trên cơ thể nàng, chẳng mấy chốc nàng cảm thấy trên người mình mang thêm vài chục cân, nàng thật lo lắng mình sẽ bị té xuống đất vì quá nặng.

Rốt cục đến ma điện, bởi vì không có khăn voan, nàng nhìn thoáng qua, thiếu chút nữa xoay người bỏ chạy, nhưng bị Cúc Tâm nhanh chóng kéo lại.

Cung điện lớn như vậy, lại đông nghịt người, không đúng tất cả đều là yêu ma. Không còn chỗ ngồi, Tử Tuyết thật sự lo lắng. Không phải chỉ đính hôn sao ? không phải mọi người ngồi xuống cùng ăn một bữa cơm sao ? tại sao lại muốn làm phô trương như vậy ?

Lúc này, mọi ánh mắt trong đại điện đều tập trung trên người Tử Tuyết, hơn nữa cũng theo di chuyển của nàng mà di chuyển.

Tử Tuyết quan sát, biết chỗ ngồi nơi này được sắp xếp theo cấp bậc, trên cao kia hẳn là ma hoàng bởi vì hai bên sườn hẳn là hai hộ pháp, dưới có tứ tướng, xuống dưới nữa thì nàng không rõ... Trong lòng đã nắm rõ, nàng liền ổn định lại tinh thần, hướng về chiếc bàn ở thượng điện mà đi, nàng tự coi mình là Lâm Chí Linh, bọn họ chỉ là fan của nàng mà thôi... nhưng mà, vì sao hai chân lại không tự chủ được mà đấu nhau ?

Phong Mạch Hàn một thân trường bào màu đỏ, đứng trên cao, gương mặt không có biểu tình gì, một đôi mắt tinh anh tỏa sáng, một mái tóc đỏ cột ở phía sau càng tăng thêm vẻ kiêu ngạo, mang thêm một tia lãnh khốc cùng khí chất vương giả.

Trên cao nhìn xuống, nữ nhân đang bước đi tiêu sái, ngũ quan tinh mỹ, ở nhân gian cũng có thêm xem như là một mỹ nữ, nhưng ở Ma giới lại không thể tính là tuyệt sắc, nhưng ở đôi mắt lại có chút hấp dẫn, có chút linh khí bừng bừng....

Phong Mạch Hàn không tránh được giật mình, lại không tự chủ bước xuống bậc cao, sau đó dùng tay ôm qua thân...

Tử Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu, chống lại một đôi mắt cười như không cười, một khuôn mặt khốc tể, sau đó liền cảm thấy máu cả người muốn sôi trào, cái mũi cũng muốn nóng lên, miệng cũng khô khốc...

“ Cô nương ?” Cúc Tâm ở bên cạnh nhăn mặt nhíu mày , ma hoàng bắt tay qua nàng làm sao lại không phản ứng ? vội vàng túm túm nàng.

A ? Tử Tuyết phục hồi lại tinh thần, vội vàng đối diện với ánh mắt của hắn, trong lòng có chút bồn chồn, thực dọa người, chỉ mong vừa rồi không bị lộ ra suy nghĩ trong lòng...sau đó hút cái mũi một chút, khước miệng mỉm cười, chớp chớp đôi mắt, sau đó vội vàng đưa tay nắm lấy tay hắn...

Chu Diễm bên dưới nhìn rõ ràng biểu tình của Tử Tuyết, không khỏi bĩu môi, “ nữ nhân háo sắc.”

Huyền Băng cũng hiểu rõ cười cười.

Phong Mạch Hàn nhìn ánh mắt của Tử Tuyết, đầu tiên là nao nao, lập tức lại dấy lên khước miệng, sau đó nắm lấy bàn tay mềm mại nhỏ bé chậm rãi bước lên đài cao, ngồi lên ngai vị hoàng đế.

Trong lòng Tử Tuyết vốn sợ hãi đến cực điểm, nhưng được đối phương nắm lấy tay trong nháy mắt mới có chút bình tĩnh, sự ầm ập truyền từ lòng bà tay làm cho nàng có một cảm giác kiên định không thể gọi tên.... Cảm giác kiên định nha ! Tử Tuyết cũng bị suy nghĩ của chính mình làm cho hoảng sợ, nhưng còn chưa kịp suy nghĩ gì, Phong Mạch Hàn đã buông lỏng tay ra, lúc này hai người đều đứng trên phong đài cao.

Tử Tuyết khó xử nhìn chiếc ghế dựa, sau đó nhìn người bên cạnh, ngai cũng không xong không ngai cũng không xong. Chẳng lẽ muốn nàng đứng đó chứ ? làm Ma hậu cũng quá thê thảm, người khác đều ngai chỉ riêng nàng đứng. Nhưng nàng lại không biết mọi chuyện lại bị nàng đoán đúng, Phong Mạch Hàn buông tay nàng, sau đó ngai xuống trên ghế trương bích huy hoàng tượng trưng cho quyền lực của Hoàng đế.

Mọi người đều nhìn chăm chú vào bọn họ.

Tử Tuyết nhăn mặt, nhăn cái mũi nhỏ, muốn chậm rãi đi đến bên cạnh, không nghĩ rằng bản thân nàng không thể cử động, đoán cũng có thể đoán được, bản thân nàng khẳng định đã bị thi pháp.

“ Đỉnh hôn đại điển hiện tại bắt đầu.” bỗng nhiên, một âm thanh thật lớn vang lên, làm cho Tử Tuyết nhảy dựng, quay đầu chỉ nhìn thấy một lão nhân một thân bạch y, ngay cả râu tóc lông mi đều là màu trắng đang đứng bên dưới bậc thang.

“ Đây là cái gì đây ?” Tử Tuyết trong lòng thầm oán, không khỏi nghĩ đến cái loại linh tinh thực vật màu trắng, nhưng chính là nghĩ lui nghĩ tới cũng không nghĩ ra được.

Tiếng nói vừa dứt, chợt nghe trên không truyền đến từng trận ti trúc, nhìn theo chỉ thấy nhiều mỹ nữ xuất hiện giữa không trung trong tay ôm nhạc khí biểu diễn một khúc rất thư hoãn, nghe rất thoải mái.

Khuôn mặt lạnh lùng của Phong Mạch Hàn thản nhiên mang theo một chút ý cười, khúc nhạc kết thúc, hắn chậm rãi đứng lên, một tay ôm lấy thắt lưng của Tử Tuyết , tay kia hướng vào khoảng không duỗi ra, nhất thời hào quang tỏa sáng, khiến cho ánh mắt của nàng không mở ra được, vội vàng dùng bàn tay cản lại ánh sáng.

Mọi người ở dưới đều tròn tròn ánh mắt mà nhìn.

Hào quang qua đi, trong tay Phong Mạch Hàn xuất hiện một chiếc vương miện nhỏ. Trong đại sảnh nhất thời xuất hiện một một trận hít vào, vật này là “ ma chi quan” tượng trưng cho thân phận và địa vị của Ma hậu. Là chí bảo của ma giới, có được pháp lực và năng lượng khôn cùng.

Nghe nói, năm đó khi Ma tổ khai sáng Ma giới , dùng cực quang chi hỏa rèn luyện mấy vạn năm mới có thể có được một tác huyền thiết chi ngọc, lại dùng ba giọt ma huyết của chính mình làm lời dẫn, trải qua bảy bảy bốn mươi chín vạn năm mới luyện thành ma chi quan, tặng cho hoàng hậu của mình....Nhưng lại không biết vì sao, qua rất nhiều đời ma hoàng cũng không có Ma hậu nào có thể có vinh hạnh đội lên ma chi quan này.

Nay ma chi quan lại xuất hiện, có thể không làm cho người khác không kích động sao ?

Đương nhiên Tử Tuyết không biết về truyền thuyết này, không khỏi bĩu môi, vật nhỏ này tuy xinh đẹp nhưng biểu tình của mọi người cũng không đến mức kinh ngạc như vậy chứ ?

Phong Mạch Hàn nhìn biểu tình khinh thường của Tử Tuyết, không khỏi nhúm mày.

Nháy mắt trong đại sảnh lạnh ngắt nhờ tờ, thậm chí Tử Tuyết có thể nghe được tiếng tim đập của mình.

Huyền Băng cùng Chu Diêm cùng há to miệng, không phải chỉ đĩnh hôn sao ? lão đại như thế nào lại đem ma chi quan ra ? việc này không để ý không được a.

Vừa định nói ra, đã bị Phong Mạch Hàn khoát tay chặn lại, thanh âm khá lớn : “nếu đĩnh hôn, sau này nàng sẽ trở thành ma hậu của ma giới, cho nên chuyện truyền chi ma chi quan cho nàng cũng chỉ là chuyện sớm muộn....”

Câu này vừa ra, mọi người ồ lên, nói cách khác, ma hoàng bọn họ muốn...đĩnh tình ?

“ Thỉnh ma hậu nhận ma chi quan....” Tiếp theo, lão nhân râu bạc bùng tình nhanh chóng hô to, nhất thời, giờ khắc mọi người chờ đợi địa cổ cũng đã đến.

Đương nhiên cũng có người ra sức đoán tâm tư của Phong Mạch Hàn. Kỳ thật, ngay cả Phong Mạch hàn cũng không biết vì sao mình lại bỗng nhiên có ý nghĩ như vậy, sau đó liền đem ma chi quan ra, chẳng qua hắn tự giải thích với chính mình là nữ nhân này đối với hắn rất khinh thường, nên cần phải ra sức mà giáo huấn nàng một chút....

Thực là như thế này sao ? Vậy cần phải mỗi mắt mong chờ.

Chương 9

“ Chậm đã.” Ngay tại thời điểm Tử Tuyết muốn đón nhận , bỗng nhiên trong điện vang lên một thanh âm, làm cho mọi người đều dời đi lực chú ý.

Tử Tuyết kinh ngạc quay đầu, chẳng lẽ còn khiêu chiến ? Nhìn trộm ma vương chỉ tôn bên cạnh, dáng vẻ không bàn cãi, lại có tiền rồi có quyền, pháp lực thì cao cường, có người tranh cũng bình thường nha...

Ngay khi Tử Tuyết đang cân nhắc, người ngoài cửa đã đi đến bên trong đại sảnh.

Tử Tuyết nhìn nữ tử bên dưới, ánh mắt ngây ngây, người kia được nuôi lớn như thế nào nha ? khuôn mặt thật hoàn mỹ đến cực hạn, đáng người, chắc chắc lại < tiền đột dau quyết > (*dạng móng phòng thủ ngực tấn công đó nha*), xinh đẹp, xinh đẹp,...chắc chắc, nước miếng Tử Tuyết thật muốn chảy ra ngoài nhưng vì không muốn mất mặt trước mọi người nên nằng cuối cùng vẫn là cố nhịn.

Phong Mạch Hàn một chút biểu tình cũng không có, chỉ là nhẹ nhàng thu hồi ma chi quan, sau đó về mặt bí hiểm lùi từng bước ngồi trở lại trên ghế.

Mọi người ở Ma giới đều thẳng tính, coi tranh vật gì sẽ đi đấu tranh, tuyệt không cất giấu đi địch ý, quy cũ nói này nếu là tình địch thì có thể PK (*đánh nhau, thi đấu...*), còn về phần đấu văn hay đấu võ là do hai bên quyết định.

Đương nhiên, chuyện này Tử Tuyết vẫn là không biết, nàng chỉ trợn to mắt nhìn mỹ nữ dưới đài, chẳng lẽ đây chính là cướp cô dâu ? nhưng cướp cô dâu không phải là phần việc của nam sao ? tại sao lại là một cái nữ đến ? Chẳng lẽ là...quay đầu nhìn thoáng qua ma hoàng, phát hiện người kia đang hí mắt nhìn nàng, xem ra nàng lại đoán đúng rồi.

Phân thời ! trong lòng Tử Tuyết tràn đầy khinh bỉ, tranh cái gì ? Tuy rằng tên Phong Mạch Hàn cũng không phải tệ lắm, nhưng mà đến đây nàng cũng không biết hắn là cái vật gì đâu, có cái gì hay mà tranh đoạt ? nếu muốn, ta đây liền thoái vị không được sao ? cái ngôi ma hậu này ai muốn làm thì làm...

“ Mỹ nữ , có chuyện gì a ?” Tử Tuyết về mặt biết rõ nhưng còn cố hỏi, “chẳng lẽ người đến là vì vị trí ma hậu ?”

“ Ma giới có quy cũ, có thể ra lời thách đấu.” nữ tử cười sáng sủa, nàng đã sớm cảm giác được Tử Tuyết ohasp lực suy nhược , “ muốn làm vị hôn thê của ma hoàng, nhận được ma chi quan, cũng phải dựa vào bản thật sự không phải sao?”

“ Đúng.” Tử Tuyết gật đầu, bỗng nhiên hắc hắc cười ,” Kỳ thật, vị trí này, người muốn là tốt rồi, cơ bản là ta cũng không thấy có gì hiểm lạ...”

Lời này vừa nói ra, Tử Tuyết nghe bá một tiếng, mọi ánh mắt đều tập trung vào nàng, nhất là ánh mắt sau lưng, tựa như muốn đem nàng nướng chín, vội vàng lui lui cổ, cười gượng hai tiếng, vẫn là cảm miệng là tốt nhất.

“ Nhớ kỹ, hai bên tranh tình, thắng bại chỉ có hai con đường, một là sinh tử mặc cho đối phương xử lý, hai là nếu có người nguyện ý cứu người, tức là có thể cưới người làm thiếp...” khi Tử Tuyết đang miên man suy nghĩ, lỡ tai truyền đến thanh âm của Phong Mạch Hàn, chẳng qua là thanh âm này làm cho người khác phát run.

Tử Tuyết quay đầu kinh ngạc nhìn chằm chằm người kia, mặt hắc giống như người khác đang nợ hắn tám trăm đồng tiền nhưng cũng chỉ có thể oán thầm ở trong lòng.

“ Người là vị hôn thê của ta, ta sẽ không mặc kệ người, đến lúc đó sẽ thu người làm thiếp...” lời nói của Phong Mạch Hàn có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“ Hừ, tốt, không phải đều nói thê không bằng thiếp sao ? có lẽ...” Tử Tuyết nhú mày, thanh âm chỉ đủ để hai người bọn họ nghe thấy, nàng biết chuyện này khẳng định là do tên kia đang làm trò quỷ.

“ Nhưng là, ta vừa rồi đã quên nói một chút, cho dù ta muốn nạp thiếp cũng phải qua sự đồng ý của ma hậu, nếu không cũng chỉ là ý nghĩ tùy tiện của cá nhân...” ngụ ý chính là, chỉ cần Tử Tuyết bỏ quyền hoặc thua, thì vận mệnh của hàng không phải do chính hắn quyết định, “ việc này có thể so với chết còn thê thảm hơn...”

Vô sỉ. Tử Tuyết bắt đầu tốn hơi thừa lời, nhưng lại không dám biểu hiện rõ ràng.

Phong Mạch Han nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Tử Tuyết, lại thật vui vẻ, thứ hắn muốn chính là cái này, trên thế gian này làm gì có người nào không đem hắn để vào mắt, nhất là nữ nhân.

Tử Tuyết thầm hít một hơi, nhìn nữ tử dưới đài, “ Ta vốn muốn nhường cho người, đáng tiếc quy cũ vô tình, ta cuối cùng cũng không thể không có trách

nhệm với chính mình đúng không ? ngươi đã muốn đấu, thì thì đấu, nhưng trước tiên hãy xưng tên ra đi.”

“ Nô tỳ Đan Hồng, đã gặp qua ma hoàng bệ hạ.” mỹ nữ bên dưới không đặt Tử Tuyết vào mắt, đôi mắt hẹp không e dè nhìn thẳng vào Phong Mạch Hàn,

Tử Tuyết nhún nhún vai, vốn muốn hào nhả một chút, đáng tiếc người này không cảm kích, ngươi đã không để ý tới ta, ta cũng mặc kệ ngươi, Bất quá, nữ nhân này tự xưng là gì ? nô tì ? xem ra cùng tên họ Phong kia có nhất chân.... (gian tình)

“ Các vị, Ma hậu phải có bản lĩnh thật sự, nữ nhân này không xứng.” Đan Hồng vẽ mặt hèn mọn.

“ Xứng hay không xứng cũng không đến lượt ngươi định đoạt.” Tâm tình của Tử Tuyết cũng tức lên, trợn hai mắt, “ Ta là do lão ma hoàng định ra, có bản lĩnh ngươi tự đi tìm lão ma hoàng mà nói ?”

Tất cả mọi người đều sững sốt, xác thực thân phận danh chính ngôn thuận này của Tử Tuyết, chuyện này không cho phép người khác nghi ngờ, nếu không chính là nghi ngờ lão ma hoàng.

Đan Hồng biết mình lỡ lời, nhưng nhanh chóng cười lạnh lùng, “ chúng ta đây liền so tài, nếu ta thắng ngươi liền phải nhường vị trí ma hậu.”

“ Nếu là ta thắng ?”

“ ta đây Đan Hồng mặc cho ngươi xử lý, cả đời làm thiếp...” (ơ, khôn thế, làm thiếp cũng có khả năng tranh sủng nha.)

“ NO!” Tử Tuyết lại lớn tiếng đánh gãy lời của nàng, “ ta đây chính là không muốn cùng ngươi chung chồng, nếu ngươi thua, phải trực tiếp biến mất, về sau vĩnh viễn đừng cho ta gặp lại ngươi, như thế nào ?” Hừ, muốn làm thiếp ? không có cửa đâu ! Tuy rằng đừng về phía “ tiểu tam “ nàng cũng có thể hiểu được chút ít, chẳng qua là nàng lại không có hứng thú với sự xuất hiện của tiểu tam gì đó.

“ Được.” Đan Hồng không chút do dự gật đầu, sau đó duỗi tay ra, nhất thời ánh sáng chợt lóe, một thanh bảo kiếm nằm ở trong tay, “ ra chiêu đi.”

Tử Tuyết bấu môi, sau đó chậm rãi xuống bên dưới đài, hướng về phía Đan Hồng lắc lắc ngón trỏ, “nữ hài tử gia gia, đao kiếm thật không văn nhã a, lỡ đâu bị thương sẽ không có lợi nha, nam nhân cũng sẽ không thích nữ nhân lỗ mãng...”

Đan Hồng không biết trong hồ lô của Tử Tuyết bán thuốc gì, nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào.

“Mau thu lại kiếm...” Tử Tuyết chia chia bảo kiếm, “chúng ta văn đấu có được không?”

“Văn đấu?” Đan Hồng không nghĩ tới chuyện này, tuy rằng Ma giới có luật văn đấu nhưng chưa có ai dùng qua, nơi này là do ma pháp định đoạt, ai pháp lực cao là lão đại, nhưng nữ nhân này....

“Người tại sao nhìn ta?” Tử Tuyết lắc tay, “không phải cảm thấy ta so với người xinh đẹp còn xinh đẹp hơn đó chứ?” còn không quên tự kỷ sờ sờ mặt mình.

Hành động của nàng làm cho người khác không khỏi tươi cười.

“Quy củ của ma giới, người bị khiêu chiến có quyền quyết định phương thức thi đấu, cho nên hiện tại ta định đoạt, văn đấu.” Tử Tuyết cười đến sáng lạn, “Đồng ý thì bắt đầu, không đồng ý liền xin mời rời đi.” Sau đó còn làm cái tư thế thỉnh đi.

Đan Hồng có chút chần chừ, đấu phép nàng không sợ, nhưng mà văn đấu? chưa bao giờ đấu qua, có chút lo lắng, nhưng đâm lao phải theo lao, “văn đấu thì văn đấu, ai sợ ai a?”

“Tốt.” Tử Tuyết gạt đầu, “sảng khoái, như vậy bắt đầu đi....”

Chương 10

Trong lòng Tử Tuyết thật sự cũng không để ý, nhưng nàng xác định rõ ràng nếu võ đấu sẽ nắm chắc thất bại, hơn nữa thất bại thực sự thảm, mà văn đấu

thì chưa biết chừng còn có một cơ hội nha. Vì chính mạng nhỏ của mình liều mạng một phen đi.

Theo luật, văn đấu ai thắng hai lần thì chiến thắng toàn cục. Dĩ nhiên nội dung của trận đấu được quyết định bởi rút thăm.

Trận thứ nhất, Tử Tuyết rút thăm : đánh cờ.

Trong lòng Tử Tuyết than ôi một tiếng, bản thân nàng còn không học qua cờ vây, nếu là cờ vua hay cờ tướng thì còn có hiểu biết chút ít, xem ra văn đấu này cũng thực quá khó đối phó.

Khi nàng còn đang tự hỏi thì bàn cờ đã được mang lên, Tử Tuyết quân trắng chấp quân đen đi trước.

Làm sao bây giờ ? Tử Tuyết cầm con cờ, nhìn bàn cờ, mặc kệ tùy tiện đi thôi, nhắm mắt lại thả một quân, cờ vây a, ý nghĩa cũng như tên chính là vây đứng lên là thắng không đúng sao ? Như vậy, chỉ cần không bị người kia vây quanh, vậy sẽ không bị tính là thua nha ?

Đan Hồng hiển nhiên khinh thường kỹ nghệ của Tử Tuyết, xem ra một chút kết cấu bàn cờ nàng cũng không biết, không khỏi khinh bỉ bĩu môi một cái, ván này khẳng định mình sẽ thắng.

Tử Tuyết cũng hiểu mình khẳng định sẽ thua, đành phải gửi hi vọng vào số phận. Nhưng đột nhiên nàng cảm thấy tay mình như bị ai đó nắm lấy, nàng rõ ràng muốn đặt cờ bên này nhưng tay lại vươn ra mặc danh kỳ diệu đặt cờ xuống bên kia... Tóm lại, phần sau, ván cờ này không phải do chính nàng tự đánh.

Dù sao cũng thua, cứ theo hấn đi. Tử Tuyết cảm thấy thoát mái lên, chẳng qua bố cục vốn đã đặt thua, Tử Tuyết lại bỗng nhiên phát hiện cờ đen không biết khi nào đã chiếm cứ hơn phân nửa giang sơn.... (ces: ở phía trên có nói chị í cầm quân trắng mù =.=)

Nàng cư nhiên lại thắng Đan Hồng, quý dị, rất quý dị !

Đừng nói nàng bất khả tư nghị (*không thể hiểu nổi*), Đan Hồng lại càng kinh ngạc nói rộng ánh mắt, làm sao có thể ? rõ ràng là mình có thể thắng được ? chẳng lẽ nữ nhân này là thâm tàng bất lộ ?

Mà cách ván cờ không xa, Huyền Băng cùng Chu Diễm không khỏi nhìn nhau cười, trong lòng bọn họ biết rõ ràng.

Trận thứ nhất Hắc Tử Tuyết thắng.

Lão nhân râu bạc dặt cổ họng kêu lên, miệng Tử Tuyết phiết phiết, tâm trạng bọn họ cũng không được tốt lắm.

Trận thứ hai, đến phiên Đan Hồng rút thăm,... dĩ nhiên là...Ca hát.

Tử Tuyết muốn khóc, bản thân nàng hiểu rõ ngũ âm nàng không được đầy đủ, hơn nữa không có hát được một bài nào trọn vẹn, xem ra lần này lành ít dữ nhiều.

Quả nhiên, Đan Hồng duỗi tay ra đã xuất hiện tỳ bà trong tay, phía sau cũng xuất hiện một chiếc ghế thêu xinh đẹp, cổ tay như ngọc nhẹ nâng, mười ngón ngọc thủ tung bay, hé nở chu môi, tiếng đàn du dương thanh thúy, tiếng ca truyền đi...thật sự là người đẹp khúc hát còn đẹp hơn.

Ngay cả Tử Tuyết cũng nghe đến ngây người, người ta còn chưa xướng xong nàng đã vỗ tay trầm trồ khen ngợi, tự rước lấy một mảnh xem thường.

Một khúc nhạc kết thúc, ánh mắt trong đại sảnh im lặng, sau đó liền bạo phát tiếng vỗ tay nhiệt liệt, thậm chí ngay cả Phong Mạch Hàn cũng hơi hơi gật đầu.

“ Không hổ danh là yêu hoa mẫu đơn....” *(ui ui ta cũng là mẫu đơn nì hớ hớ)*

“ Đúng nha, thật sự là tài mạo song toàn....”

Nghe mọi người nghị luận, Đan Hồng đặc ý nhìn thoáng qua Tử Tuyết, sau đó tay áo vung lên đàn trong nháy mắt đã không thấy.

Tử Tuyết nhớ lại, nàng lớn như vậy, thậm chí ngay cả KTV cũng chưa đi qua, duy nhất mở miệng hát qua là khóa học âm nhạc trên trường học chính là mỗi lần kéo cờ cùng với lúc học quân huấn (*giống như học quân sự của mình đó*) , nhưng mà, bài hát ....

Vỗ tay đã xong, ánh mắt mọi người bắt đầu hướng về phía Tử Tuyết, nàng cảm thấy cả người không thoải mái. Nhưng là vẫn kiên trì, hướng mọi người nhếch miệng.

Nhưng mà, hát cái gì bây giờ ?

Có thể nhớ kỹ từ, cũng là nhớ rõ nhất chính là “ quốc ca.” nhưng mà lời ca kia : đứng lên, mọi người không muốn làm nô lệ....nơi này lại nơi nơi đều có nô lệ a, đừng nói lúc đó sẽ đem nàng thành phần tử phản động, lúc đó mất nhiều hơn được nha.

Lại một bài có thể miễn cưỡng nhớ được lời bài hát chính là “ bắn bia trở về”. kỳ học quân huấn nhiều thứ như vậy, huấn luyện viên mỗi lần đều không ngừng rống bài này, cho nên lời hát rất có ấn tượng, vậy chọn nó đi. Nghĩ đến đây, thanh thanh cổ họng, sau đó hát lên.

Mặt trời lặn, rặng mây Tây Sơn không đỏ, chiến sĩ bắn bia đem doanh về, đem doanh về, trước ngực hoa hồng màu nắng chiều, tiếng ca khoáng trá vang đầy trời....

Hát hát, Tử Tuyết cảm thấy không khí có chút không đúng, vụng trộm quyeys mắt qua mọi người, một đám đều cau mày giương miệng, vẻ mặt rõ ràng đang viết “không có nhận thức”, lòng tự tin bị tổn thương nghiêm trọng, thanh âm nàng càng ngày càng nhỏ.

“ Nàng hát cái gì vậy ?” cũng không biết là ai tự giác hỏi một câu, “ tại sao lại khó nghe như vậy ?”

Tiếp theo mọi người đều tập trung lắng đầu.

Tử Tuyết sờ sờ đầu, vội vàng cười cười, “ ha ha, đây là luyện luyện cổ họng thôi, bài sau mới là chính thức, bài sau....”

Vụng trộm lau sạch mồ hôi, nghe không hiểu sao ? vậy cho các người nghe đến bài hoàn toàn nghe không hiểu, Tử Tuyết vì thể hai tay chống thất lưng, mũi chân nhướn cao, há mồm hát to.

ABCDEFGH, IJKLMNOP, OPQ, IST, UVWXYZ, XYZ, Now you see, I can say my ABC...

Rốt cục có người ngay lúc nàng hát bài thứ hai nhin không được cười phun.

Tử Tuyết biết, người kia đúng là Phong Mạch Hàn, vì thế quay đầu hung hăng trừng mắt một cái, không nghĩ rằng lại tận lực làm cho xuất hiện một trận cười vang.

Đan Hồng lại dùng vẻ mặt hèn mọn nhìn nàng.

Tử Tuyết biết trận này mình thua, hơn nữa là mặt mũi lóe bên trong áo hay chân cũng cũng thua.

Ngược với mọi người đang cười to, một nhà mẹ đẻ Hắc Khâu đầu có bao nhiêu thấp đều thấp hơn, nhất là Hắc Kỳ, trực tiếp hai tay ôm đầu, nhanh nằm úp xuống sàn nhà, tại sao lại tìm một nữ nhân như vậy làm tỷ tỷ của mình chứ ? Quãng chết người....

Một so với một, huề.

Chương 11

Trận đấu thứ ba là trận quan trọng . Tử Tuyết có chút khẩn trương, không đúng, là thực khẩn trương. Tay có chút run run, nói chính xác là run rất lợi hại. May mắn áo quần nhiều lớp tay áo đủ lớn để không ai thấy được tay nàng đang không ngừng run rẩy.

Quên đi, dù sao cũng là một đao, cứ như vậy đi. Nhắm mắt, cắn răng một cái, rút ra đề mục quyết định vận mệnh của nàng.

Khi Tử Tuyết thấy rõ đề mục, toàn thất trong nhất thời thật lạnh. Văn đầu gì chứ ? đây rõ ràng là võ đầu thôi !

Trận thứ ba, đoạt ngân bài.

Tử Tuyết ngược mắt nhìn giá trúc cao cao, phía trên có treo một ngân bài đang theo gió đưa qua đưa lại. Cảm giác duy nhất lúc này chính là quang mắt. Cao như vậy ? Trời a, đừng nói đoạt, có thể trèo lên một chút cũng không dám chắc.

Quy tắc : không dùng pháp lực, có thể dùng võ công.

Lão nhân râu bạc vừa nói xong, chỉ thấy hai luồng ánh sáng phóng tới, Tử Tuyết không có cảm giác gì, bản thân nàng pháp lực cũng như võ công còn không có nhưng mà Đan Hồng lại không giống nàng, pháp lực của nàng bị che lại nhưng lại không hề có một chút động đậy.

Nhưng Đan Hồng có hơn ngàn năm tu vi, võ công tất nhiên là không kém, cho dù không có pháp lực cũng so với Tử Tuyết mạnh gấp trăm lần nha. Cho nên, Tử Tuyết chỉ có thể tự cầu nhiều phúc.

Nhắc chân thử thử, bị quá nhiều quần áo chế lại, cũng cố không được nhiều, bỏ đi áo choàng bên ngoài đã có thể tiện thể đứng lên.

Nghe một tiếng “ bắt đầu.” từ lão nhân râu bạc, hai nữ nhân lập tức hướng về phía trước.

Trèo càng lúc càng cao, giá trúc cũng càng ngày càng lợi hại.

“ Mẹ nha, ta sợ cao a...” Trong lòng Tử Tuyết kêu khổ, nhưng mà không có cách khác chỉ có thể nhắm mắt trèo lên.

Đan Hồng đương nhiên tốc độ nhanh hơn Tử Tuyết rất nhiều, rất nhanh đã vượt qua đỉnh đầu của Tử Tuyết, sau đó không biết là cố ý hay là vô tình một cước liền dẫm lên trên mu bàn tay của Tử Tuyết.

A ! theo bản năng nàng hét to một tiếng, âm thanh kia thật sự là làm cho thiên địa quỷ thần khiếp sợ. Nhóm yêu ma ở dưới quan sát không nhận được người đều run run một chút.

Đan Hồng cũng bị hoảng sợ, nữ nhân này rút cục là kêu cái quỷ gì a ? lấy lại bình tĩnh tiếp tục trèo lên, trước mắt đã nhìn thấy thành công.

Tử Tuyết tức giận, hơn nữa là rất tức giận, đầu liền đầu a, tại sao phải dẫm tay của nàng chứ ?chơi xấu sao, cô nãi nãi cũng chơi lại, hừ, ở cô nhi viện lớn lên, không thể dễ bị người khác khi dễ, chính là ăn miếng trả miếng.

Nghĩ vậy, nhanh chóng trèo lên trên, dùng tay bắt được cổ chân Đan Hồng, dùng toàn bộ khí lực tóm lấy, ta không lấy được, không ai được phép thắng....

Đan Hồng không nghĩ tới nữ nhân này lại có lực như vậy, hơn nữa ngay lúc mình sắp lấy được ngân bài cho nên không kịp trở tay, lập tức rớt xuống dưới, theo bản năng một cước đâm lên giá trúc muốn giữ vững cơ thể, đáng tiếc giá trúc này cơ bản không chắc chắn sao có thể chống được một cước của Đan Hồng, chỉ nghe răng rắc một tiếng, tựa hồ như cây trúc bị chặt đứt, tận lực bồi tiếng răng rắc, răng rắc...âm thanh liên tục, giống như vô số cây trúc bị chặt đứt...Đan Hồng thảm kêu một tiếng không tốt đã không còn kịp, bùm một tiếng, ngã sấp xuống dưới.

Kỳ thật ngã một chút như vậy cũng không có gì, đứng lên là được, nhưng mà...Đan Hồng vừa mới chống tay định đứng lên đã bị một vật thể từ xa hướng chính mình rơi xuống, tốc độ cực nhanh làm cho nàng không kịp tránh, đành phải mở to mắt hoảng sợ...

Tiếp theo, mọi người nghe thấy một tiếng hét lớn, Đan Hồng liền ngất đi.

Tử Tuyết vốn là từ từ nhắm mắt, rớt từ trên cao như vậy không chết cũng tàn phế nha...nhưng mà tại sao lại không đau ? bên dưới còn rất mềm, vội vàng mở mắt, nguy hiểm thật, một đoạn giá trúc còn nằm ngay bên người, chỉ cần gần thêm vài thước chân nàng sẽ bị gãy rời nha. Xem ra, thật là ông trời phù hộ a.

Tử Tuyết đứng lên, lại nghe thấy tiếng leng keng, một vật từ trên người rơi xuống, nhặt lên đúng là cái ngân bài, bởi vì giá trúc bị đứt ngã nên ngân bài vừa văng rơi trúng trên người nàng, nhanh chóng làm dấu chữ thập trước ngực, niệm câu “A di đà phật” (*trời, chết mất, làm dấu chữ thập mà niệm a di đà phật sao ???*) , lúc này mới phát hiện không thấy đối thủ.

Nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi mình rơi xuống có một vật hình người, cẩn thận xem xét xét, nhìn rất quen mắt, búng tỉnh đái ngộ, người này không phải Đan Hồng sao ?

“ Mau tỉnh lại a...” Tử Tuyết dùng tay vỗ vỗ mặt Đan Hồng, phát hiện nữ nhân này hoàn toàn hôn mê, đành phải ngẩng đầu vô tội nhìn lão nhân râu bạc.

Mọi người đều tròn mắt há mồm nhìn màn hí kịch này, bao gồm Phong Mạch Hàn, cũng đều có chút bất khả tư nghị.

Chỉ có Hắc Khâu âm thầm một phen lau mồ hôi lạnh, nữ nhân này, thật đúng là làm cho người ta không thể tưởng tượng a !

Chương 12

Tử Tuyết mặc danh kì diệu chiến thắng. Những người khác lại càng mặc danh kì diệu hơn. Nhất là Hắc Kỳ, kinh ngạc há mồm đến nửa ngày cũng không khép lại. Như vậy cũng có thể xảy ra a? Người nữ nghi mà phụ thân hắn nhận thức cũng quá cường hãn đi. Có thể đem mẫu đơn yêu làm cho hôn mê thật sự tới giờ vẫn chưa có ai a, còn sau này có hay không thì chưa vội kết luận.

Khóe miệng Phong Mạch Hàn nhếch lên một cái, đây đúng là 1 vở kịch vui a? tiểu cô nương kia có vẻ thật thú vị đây...

Lão nhân râu bạc vung tay lên, quanh thân Đan Hồng hiện ra một ánh sáng đỏ nhạt, sau đó chậm rãi biến mất, lúc này Đan Hồng mới mở mắt từ từ đứng lên.

“Đan Hồng nhận thua”. Nàng quỳ xuống, miệng nói nhưng ánh mắt không phục, “mặc cho Ma hậu xử lý”.

“Vậy cứ theo lời đã định mà làm đi”. Tử Tuyết sờ sờ cái mũi của mình, đang ngây ngây chưa biết nói sao thì Phong Mạch Hàn đã nhanh chóng tuyên bố mệnh lệnh.

“Đan Hồng lập tức bị trục xuất khỏi Ma giới, điều đến Hắc Trạch sơn, vĩnh viễn không được trở về”. Lão nhân râu bạc nói xong, một đạo ánh sáng hiện lên, trong nháy mắt đã không nhìn thấy bóng dáng của Đan Hồng.

Tử Tuyết khó hiểu bĩu môi, pháp lực của ông già này thực sự không phải lợi hại bình thường.

Tin tức rất nhanh chóng truyền khắp toàn bộ Ma cung. Một đám thị thiếp của Ma hoàng âm thầm cảm thấy may mắn, vì chính mình không xuất hiện như vậy, ít nhất còn có thể ở lại bên cạnh Ma hoàng. Vị trí Ma hậu không phải ai cũng có thể làm đâu...

Trải qua lần tỷ thí này, những nghi thức kế tiếp tiến hành thật thuận lợi

Ma chi quan được vạn chúng chú ý rút cục cũng ở trên đầu Tử Tuyết, tuy nàng chưa chân chính trở thành Ma hậu nhưng xem tư thế này mọi người đều khẳng định đến tám chín phần.

Sau đó là phần tiếp nhận lễ bái, dâng tặng lễ vật. Tử Tuyết nhìn đồng vàng bạc châu báu, mừng rỡ cười toe toét, tay không ngừng sờ sờ, trong đầu cân nhắc nên làm sao để đem tất cả mọi thứ cất vào túi tiền mà Hắc Khâu cho nàng.

Phong Mạch Hàn nhìn bộ dáng tham tiền của Tử Tuyết, độ cong trên khóe miệng lại tăng thêm một nửa, nữ nhân này lại thêm một lần bỏ qua chính mình.

Lúc Tử Tuyết được lệnh lui trở về tẩm cung, đồng nghĩa với việc không cần phải trở thành vật bị triển lãm vì thế rất vui vẻ cùng nha hoàn rời khỏi Ma điện.

Nhìn nhóm người đang cầm châu báu, Tử Tuyết không kiềm được cười lớn tiếng.

“Nương nương?” Cúc Tâm bên cạnh hoảng sợ, vội vàng kéo tay áo của nàng, sau đó mở to hai mắt nhìn nàng, “Người làm sao vậy? sao lại chảy nước miếng?”

A? Tử Tuyết lúc này mới thấy mình thất thố, vội vàng sờ khóe miệng, “ta là đang đói bụng...”

“Ma hoàng có lệnh, lát nữa muốn cùng nương nương dùng bữa tối...”

A? Tử Tuyết cau mày lại, còn phải cùng cái tên kia ăn a? quên đi, dù sao nơi này cũng là địa bàn của người ta nha...

Bất giác tay nàng sờ sờ cái Ma chi quan đã biến thành thủ trạc (*giống như cái vòng tay, bao tay làm trang sức*) trên cổ tay, có vẻ pháp lực rất cường đại, lại có thể biến hình, quan trọng hơn là nó thực xinh đẹp. Nếu người ta đã tặng lễ vật gấp mặt như vậy, ít nhất cùng nhau ăn bữa cơm cũng xem như là lễ phép đi.

Vì thế Tử Tuyết gật đầu.

~~~~~

Tử Tuyết nhanh chóng dời đến tấm cung Ma hậu – Lăng Vân cung.

Bước đầu tiên tiến vào Lăng Vân cung, Tử Tuyết liền không thể không choáng váng. Cam Lộ cung kia so với nơi này thật không có phương pháp. Diện tích Lăng Vân cung phỏng chừng phải gấp 3 lần so với Cam Lộ cung. Hơn nữa, cách trang hoàng, bài trí cũng thật con mẹ nó quá xa hoa, nơi nơi đều là 1 mảnh màu vàng chói mắt...

Tục a, thật khó dẫn nổi, nhưng như vậy chứng tỏ nơi này rất giàu có đúng không? Có thể mỗi ngày ngủ trên vàng chi dù tục cũng đáng!

(haizzz, chương này edit thấy không mượt lắm, mọi người đừng chém em nha!)

Chương 13

Cuối cùng cũng vào tấm cung.

Tử Tuyết ngồi trên giường, nhìn nha hoàn đem những khay châu báu đặt trên bàn rồi sau đó lui xuống. Tử Tuyết vốn giữ Cúc Tâm làm bạn bên mình, dù sao cũng là quen thuộc, đáng tiếc nha đầu kia lại nói mình không đủ tư cách ở lại Lăng Vân cung trừ khi Ma hoàng lên tiếng.

Mọi hành động của Cúc Tâm đều phải từ ma hoàng sai khiến.

Nhìn cửa đóng lại, Tử Tuyết nhàm chán chuyển giật đôi mắt to đen của mình, xác nhận nhóm nha hoàn đều đã rời khỏi, lúc này mới vội vàng cởi ma túi bên lưng, sau đó nhìn đồng châu báu trên bàn vẫy tay. Đồng châu báu cách đó không xa, giống như bị vật gì hấp dẫn liền lao đảo bay lại, sau đó toàn bộ chui vào trong cái túi.

Tử Tuyết cười lớn, pháp lực của chính mình thật có tiến bộ...

Lại nhìn xung quanh, bỗng nhiên phát hiện trên bàn có hai chén rượu cũng bằng vàng, vì thế vội vàng xông đến.

“ vật này không phải cũng bằng vàng chứ?” Tử Tuyết không ngần ngại tìm đập kích động, liền đem chiếc ly đưa tới răng nanh, cắn cắn, ha ha...thật sự là vàng....

Chờ Tử Tuyết đem tất cả những gì có thể lấy được đều cất vào chiếc túi, vốn là muốn chạy trốn, đáng tiếc ngoài cửa lại truyền đến âm thanh của một nha đầu : “Nương nương, bữa tối đã chuẩn bị tốt, ma hoàng mời người qua dùng bữa.”

“Nga, ta đã biết.” Tử Tuyết vội vàng cất giấu chiếc túi, sau đó mở cửa đi nhanh ra ngoài.

Trước cửa là hai đại nương tử, đương nhiên tuổi tác của hai người này nàng thực tế không thể biết được.

“ làm phiên hai vị mỹ nữ tử tử.” Tử Tuyết tự biết lễ nhiều người sẽ không thể trách.

Hai nữ tử hơi kinh ngạc, nhưng nhanh chóng mỉm cười thi lễ, “ nương nương quá lời, chúng ta là do ma hoàng sai đến hầu hạ nương nương, không cần khách khí như vậy...”

Nàng cười cười, hầu hạ ta ? ta cũng không dám nhận lấy danh hiệu nương nương đâu? Vội vàng xua tay, “ ta cùng ma hoàng còn chưa chân chính thành thân, cho nên không cần kêu nương nương, không được tự nhiên, ha ha, các ngươi cứ kêu ta là Tử Tuyết là tốt rồi.”

“ Việc này...” hai người nhìn nhau chần chừ, sau đó ăn ý gật đầu, “ cô nương mời.”

Cô nương ? Tử Tuyết bấu môi một cái, cô nương thì cô nương, dù sao so với nương nương cũng dễ nghe, vì thế cũng không nói gì nữa.

Nếu không có người dẫn đường, Tử Tuyết cảm thấy chính mình dù có đi cả đời cũng nhất định không thể tìm ra cái nơi gọi là đại sảnh dùng cơm. Đi lui đi tới rốt cục cũng đến.

Tử Tuyết nhìn quan, nơi này rất lớn, bốn phía đủ loại người, ở giữa có một cái bàn tròn, Phong Mạch Hàn đang dựa vào ghế, đôi mắt hoa đào nhắm mở một nửa, tư thế này thật sự rất dụ hoặc.

Tử Tuyết khẽ nuốt nước miếng, sau đó bước vào.

“ Ngồi ở đây.” Phong Mạch Hàn thấy Tử Tuyết đi đến, hơi hơi ngồi thẳng dậy, sau đó chỉ đến chỗ ngồi bên cạnh mình.

Tử Tuyết do dự một chút, vẫn là đi qua, nếu chính mình ngồi đối diện với hắn, thật sự không giống ăn cơm mà giống như địa diện hai quốc gia đang gặp gỡ.

“ Đem đồ ăn lên.” Theo mệnh lệnh của Phong Mạch Hàn, ngoài cửa tiểu sảnh mấy chục người, mỗi người đều bụng trong tay một khay, mặt trên hoặc là đĩa hoặc là bát...trong chốc lát, chiếc bàn lớn đã dọn đầy thức ăn.

Tử Tuyết tròn mắt há mồm, thức ăn thực quá phong phú đi ? Không chỉ có cá có thịt, có rau xanh, còn có hoa quả. Nhiều như vậy làm sao ăn hết ?

Bất quá đó cũng chỉ là ý nghĩ lóe qua trong đầu thôi, bởi vì bụng Tử Tuyết đã sớm hát đến gào khóc. Cũng không kể hình tượng, cầm đôi đũa, ăn như hùm như sói.

Chương 14

Phong Mạch Hàn thể nhưng lại không động đũa, chỉ duỗi tay lập tức xuất hiện một chai thủy tinh trong suốt.

Ánh mắt Tử Tuyết bị lung lay một chút, không tự giác ngược lên một chút, đương nhiên miệng vẫn đang ăn không nhàn rồi.

Cái chai thật khá ! Tử Tuyết cảm thán, có thể là ngọc nha ? Không biết có giá trị bao nhiêu ?

Phong Mạch Hàn nhú mảy một chút, sau đó đổ ra một ly chậm rãi uống.

“Thơm quá a.” Tử Tuyết hấp hấp cái mũi, ánh mắt bắt đầu đăm đăm, nhìn Phong Mạch Hàn thật không phong độ uống một mình, cổ họng nàng có chút khát khát, vừa rồi ăn không ít thịt nhưng cũng chưa có người nào đem cho nàng chén nước.

“Muốn uống?” Phong Mạch Hàn khi uống đến ly thứ hai, mới ra vẻ phát hiện bên cạnh có một nữ nhân đang chảy nước miếng.

Tử Tuyết như gà mổ thóc gật gật đầu không tử chủ, vẻ mặt hướng tới nhưng trong lòng lại thâm mắng. “nam nhân này thật không phong độ, tuy rằng không có điểm nào để coi nhưng đối với nữ nhân cũng thật không tôn trọng nha? chẳng lẽ không hiểu đạo lý <ưu tiên phụ nữ.>....”

Phong Mạch Hàn nhú mảy, nhìn thoáng qua chất lỏng trong ly, khóe miệng có chút mỉm cười quỷ dị, sau đó dùng tay đảo ly đưa qua.

Tử Tuyết kinh hãi cầm lấy ly, nhìn nhìn chất lỏng trong suốt, mùi hương kia a, còn chưa uống đã muốn chảy hết nước miếng. Vội vàng dùng đầu lưỡi nhỏ nhỏ liếm một chút, ân, ngọt, có cảm giác giống nước trái cây, vì thế ngửa cổ một cái đổ hết vào miệng.

Nhất thời cảm thấy từ yết hầu đến bụng có cảm giác lạnh lạnh, một loại cảm giác không nói nên lời, Tử Tuyết nhanh chóng yêu thích loại đồ uống ngọt ngào này.

“Còn muốn uống?” ý cười của Phong Mạch Hàn ngày càng đậm.

“có thể chứ?” Tử Tuyết gật đầu, “đây là cái gì vậy? hương vị thật tuyệt.”

“Vạn hoa quỳnh tương.” Phong Mạch Hàn nói lạnh nhạt, “nếu thích, như vậy về sau mỗi ngày đều có thể uống.”

Lời vừa nói ra, ngoại trừ Tử Tuyết là không có phản ứng, mọi người trong đại sảnh đều không tránh khỏi kinh ngạc một chút, vạn hoa quỳnh tương là tinh hoa của ma giới, chính là kết tinh của các loại hoa trải qua ngàn năm tu luyện, nghe nói, mỗi một cây hoa qua một ngàn năm mới có thể luyện thành một giọt.

Bởi vì mỗi cây hoa đều hút lấy tinh khí của thiên địa, hơn nữa lại mang ma tính trên thân cho nên phạm là vạn vật tu hành, chỉ cần một giọt là có thể tăng lên ngàn năm công lực.

Mà hiện tại ma hoàng lại đem cho Tử Tuyết cùng uống, cũng thật là quá xa xỉ đi?

Đương nhiên, Tử Tuyết lại tuyệt không biết vạn hoa quỳnh tương này lại lợi hại như thế nào, nếu bản thân không có tu vi sẽ bị nó khống chế.

Nàng lại cũng cho rằng đồ uống ở ma giới khẳng định đều là như vậy.

Rốt cục, ăn no uống đủ, Tử Tuyết vừa lòng đứng lên, vỗ vỗ bả vai Phong Mạch Hàn, một bộ dáng < cả hai cùng tốt > biểu tình, “ cảm ơn cơm chiều của người, cảm ơn đồ uống của người, ta trở về ngủ, ngủ ngon.”

Nói xong, liền đi ra ngoài, hơn nữa còn nói với hai cung nữ đã dẫn mình đến, “ phiền toái hai người đưa ta trở về.”

Hai cung nữ liếc mắt nhìn Phong Mạch Hàn trên mặt không có biểu tình gì, liền cúi đầu mang theo Tử Tuyết ra ngoài.

“ Đúng rồi, tên gọi của các người là gì ?” Tử Tuyết vừa đi vừa hỏi , “ ta thật không biết xưng hô như thế nào.”

“ Nô tỳ Tiểu Thanh.” Cung nữ áo xanh trả lời trước.

“ nô tỳ Tiểu Bạch.” Cung nữ áo trắng tiếp trả lời.

“ Tiểu Thanh, Tiểu Bạch ?” Tử Tuyết toái niêm, “ tên rất hay, rất dễ nhớ” Nói xong đã chuyển tới gấp khúc của hành lang.

“ Các người chậm một chút.” Tử Tuyết bỗng nhiên cảm thấy cả người nóng lên, đầu bắt đầu choáng váng, hai tiểu cung nữ sao lại lắc lư a ? không phải hai người sao? tại sao lập tức biến thành bốn ?

“ Cô nương làm sao vậy ?”

“Đầu ta thật choáng váng nha.” Tử Tuyết nói xong, ánh mắt đóng lại. việc gì cũng không biết.

Chương 15

Tiểu Thanh cùng Tiểu Bạch hoảng sợ, muốn đỡ lấy nhưng lại chụp phải khoảng không. Tử Tuyết đã bị Phong Mạch Hàn ôm ngang, hơn nữa trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

“vừa rồi hình như là ma hoàng?” Tiểu Thanh có chút hoảng hốt.

“Đúng vậy.” Tiểu Bạch cũng có chút bất khả tư nghị, ma hoàng khi nào lại ôm nữ nhân a? Việc này...nếu cấp báo <ma báo>, có thể sẽ trở thành tin tức chấn động ma giới không?

Lại nói Tử Tuyết, nàng chỉ cảm thấy đầu đột nhiên choáng váng, mí mắt cũng không thể mở ra được, rõ ràng lúc nàng uống thức uống kia cả người chỉ cảm thấy mát mẻ, nhưng vì sao bỗng nhiên lại có cảm giác cả người nóng lên? lại còn nóng rất khó chịu.

Di? ngực như thư thái rất nhiều nha, cái gì mát mẻ như vậy? Tử Tuyết không nhìn được nhích lại gần, cảm giác thư thái rất nhiều.

Phong Mạch hàn nhìn nữ nhân trong lòng, cảm thấy kinh ngạc vì sao mình lại ôm nàng? Quên đi, bé cũng đã bé rồi, nhưng nữ nhân này...cúi đầu nhìn xuống, nàng kia lại vạch áo của hắn tìm tòi, sau đó dùng sức dựa khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngực của hắn.

Hắn là giống đực nha, như vậy không phải câu dẫn hắn sao? đôi tay kia lại không biết an phận mà sờ loạn?

Việc này...không thể trách hắn, là nàng câu dẫn hắn nha, hơn nữa dù sao bọn họ cũng đã đính hôn, quan trọng hơn hơn một chút là ma chi quan thừa nhận nàng, như vậy đem nàng ăn sạch cũng là chuyện sớm hay muộn thôi.

Nhưng đây là cái gì? Phong Mạch Hàn cúi đầu nhìn ngực mình, dính dính, ẩm ướt, trời ạ, nữ nhân này lại đang chảy nước miếng?

Tử Tuyết ! Phong Mạch Hàn chịu không nổi, đem nữ nhân trong lòng ném tới giường, cúi đầu nhìn mảnh hốn dợn trên ngực mình, thật không biết làm sao, rất ghê tởm a....

Nhìn thoáng qua nữ nhân ngủ giống lợn chết bị ném mạnh như vậy thế nhưng vẫn không tỉnh lại. Thay đổi tư thế một chút, nước miếng vẫn chảy mà ngáy ngủ. Vẫn có thể ngáy ngủ ? Phong Mạch Hàn cảm thấy chính mình sắp phát điên.

Vung tay áo, lập tức biến mất. Hắn cần tắm rửa một cái, thân quần áo này cũng nên ném xuống, nữ nhân này thật sự đáng giận.

Phong Mạch Hàn ước chừng phải tắm ba lần mới cảm giác không còn hương vị ghê tởm ở trên người. Nhưng khi hắn trở lại tắm cung đã phát hiện toàn bộ chiếc giường đã bị một người như con bạch tuộc chiếm lấy, hơn nữa nước miếng kia còn đem chân của hắn làm cho ảm ướt....

Không khỏi lắc đầu, sớm biết như vậy sẽ không cho nàng uống quá nhiều quỳnh tương, nó đối với chính hắn không có tác dụng gì, nhưng đối với nữ nhân pháp lực tựa như không có này đương nhiên sẽ không tránh được. Hắn không khỏi có chút hối hận.

Tử Tuyết cảm thấy mình phiêu phiêu hồ hồ. một hồi lại lắc lư, tóm lại là cơ thể của nàng không do nàng khống chế.

Mở choàng mắt nàng phát hiện bốn phía trắng xóa, muốn kêu to nhưng khi há mồm lại phát hiện không có âm thanh phát ra.

Đây là chuyện gì đây ? Tử Tuyết sờ sờ ột, sao kì lạ như vậy chứ ? Chính mình không phải là chỉ uống “ đồ uống” nơi này sao ? tại sao lại mơ hồ như vậy ?

“ Tử Tuyết...” bỗng nhiên trong không gian trắng xóa xuất hiện một thân ảnh.

“ Ai ?” Tử Tuyết không có cảm giác sợ hãi, nàng chính là cảm thấy kỳ quái.

“ Là ta, Phong Diệp.”

“ A, lão ma hoàng.?” Tử Tuyết giật mình, thân ảnh không rõ ràng kia so với Phong Mạch Hàn thật sự là có nhiều điểm tương tự nha.

“ Đúng.” Phong Diệp mỉm cười, “ ma chi quan rút cuộc thừa nhận ngươi.”

“ cái này sao ?” Tử Tuyết giơ tay phải lên. Vương miện quả thật là thần kỳ, lúc ấy nàng chỉ nghĩ nó nếu có thể tùy thân mang theo thì thật tốt, kết quả chiếc vương miện thật to liền biến thành thủ trạc, làm vòng tay thật sự là rất thích hợp.

“ Ân, đáp ứng ta, trăm ngàn lần cũng không rời khỏi Hàn nhi.”

“ Nhưng mà ta...” Tử Tuyết có chút buồn bực, mình tại sao lại không được rời đi ? mình cơ bản không phải là công chúa của nhân tộc, hơn nữa pháp lực cũng không có nha.

“ Mọi việc đều có định số.” Phong Diệp mỉm cười, “ Xin ngươi đáp ứng ta.”

“ Nói như vậy, ngươi biết ta là giả ?” Tử Tuyết sờ sờ cái trán.

“ giả cũng không được, thật sự cũng giả không được.” Phong Diệp giống như không có gì kì quái, “nếu ma chi quan nhận thức ngươi, như vậy không có người có thể hoài nghi.”

Không thể nào ? Tử Tuyết nhìn cổ tay, vật nhỏ như thế này lại có tác dụng lớn vậy sao ?

“ Nhưng mà.” Tử Tuyết có chút khó xử, “ Ta đáp ứng cũng vô dụng, ta có thể không rời đi, nhưng không đảm bảo khi có người biết chân tướng sẽ không đuổi đi đâu, việc đó không thể trách ta được.” Tử Tuyết trong lòng thầm nghĩ, đương nhiên ta cũng không muốn rời đi, nhưng cũng phải đi a.

“ Cảm ơn, chỉ cần ngươi đồng ý bên cạnh Hàn nhi, ta cũng an tâm...” nói xong, thân ảnh Phong Diệp chậm chậm biến mất.

“ Uy, ngươi đi đâu vậy ?”

Nhưng bên trong sương mù trắng xóa, làm sao còn có thân ảnh con người đây ?

“ Lão ma hoàng...” Tử Tuyết kêu to, bỗng nhiên cảm thấy cái trán hơi đau, đột nhiên mở mắt, chống lại là một đôi mắt nghi hoặc và phẫn nộ

Chương 16

“Tại sao ngươi lại ngồi bên giường ta ?” Tử Tuyết vuốt cái trán kêu to, tên kia sao lại ngồi nhìn mình ngủ ?

“ Ngươi uống vạn hoa quỳnh tương cũng có thể say, lại còn không biết xấu hổ mà nói ?” Phong Mạch Hàn cũng vuốt vuốt cái trán hồng hồng, nữ nhân này đầu đúng thật là cứng rắn, “ Ta tốt bụng ôm ngươi trở về ngủ, vậy mà ngươi lại chảy nước miếng ướt hết giường của ta.

Sao ? tình huống có vẻ có chút phức tạp ?

Phong Mạch Hàn vẻ mặt ủy khuất nói “ Hiện tại bốn hoàng nhìn thấy ngươi dường như đang gặp ác mộng, mới hảo tâm kêu ngươi một chút, ngươi lại khen ngược, làm cho ta đụng phải một cái mao nhãn kim tinh....Ai, người tốt thật khó làm nha....”

“ Ngươi nói, vừa rồi là ta đang nằm mơ?”

“ Đúng vậy, cũng không biết ngươi đang kêu cái gì.” Phong Mạch Hàn trừng nàng liếc một cái.

“ Việc kia...ta mơ thấy một người.” Tử Tuyết không biết có nên nói với hắn hay không.

“ Ai ?”

“ Người kia, là...lão ma hoàng.” Thanh âm Tử Tuyết có chút nhỏ xuống.

“ Cái gì ?” Ánh mắt Phong Mạch Hàn có điểm trừng lên.

“ Chính là cha ngươi.” Tử Tuyết cũng trừng mắt, cũng không phải ta muốn nằm mơ thấy hắn, là chính hắn tự tìm đến trong mộng của ta.

“ Hắn nói với ngươi cái gì ?” Phong Mạch hàn nhíu mày, ngữ điệu có chút hiều kì.

Tử Tuyết lắc đầu, nàng cũng không muốn nói cho hắn biết những gì mình nghe được, bản thân nàng phải ở bên bảo vệ hắn ? Ma pháp của hắn không biết lợi hại bao nhiêu nha, chính nàng vì sao phải bảo vệ hắn ? thật đáng chê cười, còn có đến bây giờ bản thân nàng cũng còn không biết người kia là cái dạng gì a ?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tử Tuyết nhìn về phía Phong Mạch Hàn, nhếch miệng cười.

Phong Mạch Hàn cảm thấy run run, nữ nhân này làm sao có thể cười đến ngu ngốc như vậy ?

“ Hỏi người một chút vấn đề được không ?”

“ Hỏi đi, nhưng khó có thể bắt ta nhất định phải trả lời.”

Sặc, Tử Tuyết khinh bỉ, nhưng mà cũng không có biện pháp, nghĩ nghĩ, “ Người là ai a ? không, không ý của ta là, người, bản thể ...là cái gì a ?”

“ Bản thể ?” Khóe miệng Phong Mạch hàn câu lên.

“ Đúng vậy.” Nàng gật đầu, nàng đến đây lâu như vậy, cũng không biết người mà mình gả đi là cái gì đâu đâu, nếu tin này truyền đi thật sự dọa người nha.

“ Cha người không nói cho người?” Phong Mạch Hàn xoay người ngồi lên trên ghế, nhìn nàng cười như không cười nhìn nàng.

“ A ?” Tử Tuyết cau mày, hỏi như vậy khác nào không đánh đã khai ? nói như vậy khác nào nói với nàng không phải là người ở nơi này sao ? Lập tức ngưng ngừng cười , “ tùy tiện hỏi một chút thôi mà.”

Nháy mắt, Phong Mạch Hàn đi tới trước mặt Tử Tuyết, gắt gao nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nàng.

Tử Tuyết hoảng sợ, lúc này mới chợt nhớ tới, ánh mắt sẽ tiết lộ bí mật, nhưng vừa rồi đã nhìn nhau lâu như vậy. Làm sao bây giờ ?

“ Xem ra Nhân tộc cần phải chỉnh đốn lại một chút...” môi hắn phun ra lời nói một cách nhẹ nhàng, nhưng cũng đủ nhấn chìm người khác vào đáy biển.

“ Nhân tộc ?”Tử Tuyết thầm kêu không tốt, chính nàng có hay không làm phiền tới nhân tộc ? việc kia thật sự là không được rồi.

“ Không phải sao ?” vẻ mặt Phong Mạch Hàn trêu chọc.

Xong rồi ! Tử Tuyết thầm cầu nguyện trong lòng, thực xin lỗi, ta cũng không phải cố ý đâu...

“ Việc kia, ha ha ma hoàng đại nhân à” Tử Tuyết khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, “ có thể xem như lời của ta vừa rồi chưa hỏi được không ?”

“ Tộc viên nhân tộc ngay cả kiến thức tối thiểu cũng không biết, như vậy....”

“ Không đúng, không đúng.” Tử Tuyết cười cười lấy lòng, “ là vấn đề của ta a, không liên quan đến chuyện của nhân tộc....”

“ Vấn đề của ngươi ?” Khóe miệng Phong Mạch Hàn nhếch lên nhìn thật đáng đánh đòn, cười cười , “ Ngươi có vấn đề gì ?”

“ Vấn đề của ta chính là ta cái gì cũng chưa học, cái gì cũng không biết....” Tử Tuyết đành phải hạ thấp chính mình., “ cha ta bọn họ đều đã dạy ta, chẳng qua, ta không học tốt mà không nhớ kỹ thôi...”

Tử Tuyết thực sự không biết Phong Mạch Hàn rốt cục là nghĩ như thế nào, nghe xong lời của nàng, hắn cũng không truy cứu, cũng không nói là sẽ không truy cứu, nhưng mà như vậy ...cũng không giải quyết được gì ?

Mặc kệ nó, chỉ cần không có việc gì là tốt rồi. Tử Tuyết thở phào nhẹ nhõm.

Chương 17

Tin tức Tử Tuyết ngủ tại Lăng Tiêu cung nhanh chóng truyền khắp ma giới.

Hôm sau, trang đầu của < Ma báo > đăng tiêu đề : Công chúa nhân tộc bắt được quân tâm, đem đánh hôn ngủ tại Lăng Tiêu cung. Bên dưới là bàn luận về vấn đề này.

Sau khi Tử Tuyết hướng Phong Mạch Hàn xin cho Cúc Tâm được đến Lăng Vân cung, sáng sớm hôm sau Cúc Tâm đã được tiến vào.

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của tiểu nha đầu đang cầm tờ báo, Tử Tuyết cảm thấy khóe miệng như rút gân. Nàng cùng hắn có gì a, chỉ là uống rượu mà thôi. Hơn nữa chỉ ngủ lại thôi mà, có gì to lớn đâu?

“ Nương nương.” Cúc Tâm giật mình nhìn Tử Tuyết, “ngài đừng nói không biết chứ ? ma hoàng của chúng ta cho tới bây giờ vẫn chưa cho bất cứ nữ nhân nào tiến vào tâm cung !”

Sao ? Tử Tuyết trừng mắt, vậy hắn ở đâu cùng nữ nhân O O X X ? chẳng làm ở hoa viên sao ?

“ Thật sự.” về mặt Cúc Tâm bất đắc dĩ, “ mỗi vị phu nhân đều có tâm cung riêng của mình.”

Nga, Tử Tuyết gật đầu, nhưng mà cho dù như vậy đi nữa cũng không có gì ngạc nhiên.

“ ngài biết không ? tâm cung của ma hoàng là có ma rửa, phải chính là ma hậu mới có thể đi vào, nếu không sẽ bị đánh cho hồn phi phách tán....”

Trán Tử Tuyết bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, nghe như vậy nàng có chút sợ, sẽ hồn phi phách tán sao ? nàng đây mới không muốn như vậy nha, tuy rằng cuộc sống thực gian nan. Nhưng mà nàng hiểu có khó mới lên a....

Chính nàng đối với bọn họ là ngoại tộc, đem qua không bị đánh chắc là cái gì ma rửa đang ngủ thôi? nên chưa kịp đánh nàng đâu, nếu lại đến thêm một lần cũng chưa biết chừng....

Càng nghĩ càng giận, khẳng định cái tên Phong Mạch Hàn kia là cố ý, nếu không hắn tại sao đem nàng đuổi về Lăng Vân cung ? thật sự rất khủng bố.

Không được, không thể như vậy ngồi chờ chết được ? việc này cũng không phải là cá tính của nàng. Trốn, trốn thật xa, như vậy là an toàn nhất.

Mượn cơ sai Cúc Tâm quét dọn tẩm cung , xác định mọi vật có thể lấy được trong phòng đều đã đem bỏ vào ma túi, Tử Tuyết lúc này mới vỗ vỗ tay, đem ma túi giấu kỹ, chỉ đợi cơ hội là bỏ trốn.

Nhưng muốn chạy cũng phải biết đường, nên trước tiên cần phải đi tìm hiểu cho quen thuộc hoàn cảnh chung quanh.

Vì thế, Cúc Tâm cùng Tiểu Thanh, Tiểu Bạch theo sau Tử Tuyết, phía sau còn một hàng dài thủ hạ từng bước từng bước hoảng ra khỏi Lăng Vân cung.

Thật sự ma cung này quá lớn, nơi nơi đều là hoa hoa cỏ cỏ, thật là quá xinh đẹp, chỉ tiếc là Tử Tuyết không nhận ra được vẻ đẹp đó.

Bởi vì nàng có mục đích cho nên vừa đi luôn vừa hỏi, con đường này là đi nơi nào, cánh cửa kia thì làm cái gì ?...

Vì tiểu nha đầu không phòng bị đều nhất nhất nói cho nàng nghe. Chẳng qua, vừa nghe xong tâm Tử Tuyết cũng lạnh đi một nửa. Ma cung này quá to lớn khiến cho nàng bất ngờ.

Trong khi trong lòng đang âm thầm tính toán, trước đây chỉ tính khoảng chừng phải dùng một tuần mới có thể ra ngoài phải chăng là sai lầm rồi ? Chẳng lẽ ở trong này cả đời sao?

Không cam lòng, không cam lòng đâu !

Ngay tại thời điểm Tử Tuyết đang cúi đầu âm thầm than trách, xa xa lóe ríu một đám người đang tiêu sái đi đến.

Đi đầu là một hắc y nữ tử, tuy rằng một thân màu đen nhưng lại cực kỳ hoa lệ cao quý, hơn nữa bộ dạng cũng rất đẹp, cho nên nhìn qua thật sự đẹp mắt. Chẳng qua khuôn mặt cao ngạo làm cho nàng mất đi không ít thiện cảm.

Phía sau nàng ta là một hồng y nữ tử, mặt mày tinh xảo, dáng người yếu điệu, hơn nữa một đôi mắt đào nhìn quanh lại càng phát ra vẻ quyến rũ. Cùng nàng đi song song là một thanh y nữ tử, mị thái so với hồng y nữ tử lại càng uốn uốn éo éo, không chỉ nam nhân chỉ sợ nữ nhân nhìn cũng phải chảy hết máu mũi.

Phí sau còn có thêm vài nữ tử màu sắc rực rỡ, tất cả đều là nhan sắc nhất đẳng, mỗi người một vẻ, chẳng có địa vị có lẽ chỉ thấp hơn một chút.

Tử Tuyết nhú nhú đầu chân mày, trong lòng không khỏi trầm nghĩ, những người này không phải đều là nữ nhân của ma hoàng đó chứ ?

Đúng lúc này, Cúc Tâm bên cạnh kéo kéo cánh tay áo của nàng, nhỏ giọng giới thiệu, thực bất hạnh, Tử Tuyết lại thật sự đoán đúng rồi.

Chương 18

Tử Tuyết biết thân phận hiện tại của mình rất đặc biệt, phỏng chừng đã sớm trở thành cái gai trong mắt của chúng nữ nhân, hơn nữa người đi đầu hắc y nữ tử kia theo như lời của Cúc Tâm thì chính là tỷ tỷ của Đan Hồng –người bị nàng đánh bại, cho nên tốt nhất là không nên gặp mặt, đương nhiên quan trọng hơn là nàng hiểu rõ thực lực của mình, chỉ cần có một chút không hay thì người chịu thiệt sẽ là nàng thôi.

Trên nhân gian, mỹ nhân lục đục thì ở Ma giới cũng không thể tránh khỏi nha.

Cung đấu thích hợp với mọi thời không !

Nghĩ đến đây, Tử Tuyết kéo tay Cúc Tâm, “ta hơi mệt, chúng ta trở về đi, mai lại đi tiếp.”

Đáng tiếc, nơi này là ma giới, ai cũng không phải là người. Tử Tuyết vừa mới bước vào hoa viên chúng nữ nhân đã phát hiện, hiện tại nhìn thấy nàng muốn rời đi, liền nhanh chóng tiến lại.

Tử Tuyết cảm thấy mình vừa xoay người đã bị người chặn lại.

“Nô tỳ tham kiến nương nương.” Thanh âm thật chính tề, bước đi cũng thực nhất trí.

Tử Tuyết biết tránh không khỏi, đành mỉm cười gật đầu, nhưng lúc nàng chưa kịp nói ra bốn chữ “ không cần khách khí” trông mắt liền không thể động đậy, lại càng lúc càng trừng lớn.

Trong lòng Tử Tuyết mơ mơ hồ hồ, đây là tình huống gì? Lúc đầu đều là mỹ nữ, nhưng hiện giờ sao lại....

Nàng nhìn thấy gì ? có hoa mẫu đơn, có miêu, có hồ ly, có khổng tước... thậm chí còn có mấy con rắn ? Trời ạ, đời nàng sợ nhất chính là những loại động vật vừa dài vừa mềm gì đó. Làm cho khi đại thanh xà hướng nàng phun động cái lưỡi, nàng chỉ cảm thấy máu chảy ngược lên trên, trước mắt đột nhiên tối sầm, sau đó cái gì cũng không biết.

“ các chủng loại đều đầy đủ hết....” đây là suy nghĩ cuối cùng trước khi Tử Tuyết ngã xuống.

“ Nương nương....” Cúc Tâm, Tiểu Thanh, Tiểu Bạch sợ tới mức chạy nhanh đến đỡ Tử Tuyết đã bất tỉnh nhân sự.

Mà các nữ nhân kia đều kinh ngạc, vội vàng biến thân, nhất là nữ nhân áo xanh sợ tới mức không biết làm gì, nàng không nghĩ tới đường đường ma hậu lại sợ rắn ? việc này....

Tuy rằng thật sự ghen tị với Tử Tuyết, nhưng mà nàng cũng chỉ muốn dọa nàng chút thôi, không muốn đem nàng hù chết a...

“ Thật to gan.” Bỗng nhiên, một tiếng quát chói tai truyền đến. Phong Mạch Hàn nháy mắt ôm lấy Tử Tuyết, ánh mắt lạnh lùng đảo qua chúng nữ nhân, mọi người sợ tới mức vội vàng quỳ xuống.

“ Ma hoàng tha mạng.” bọn nữ tử dập đầu như đào tỏi.

“ Ai cho các ngươi khôi phục bản thể dọa nàng ?”

“ Nô tỳ không phải cố ý.” Chúng nữ nhân vội vàng biện giải.

“ Hừ.” Phong Mạch Hàn nhìn nữ nhân trong lòng sùi bọt mép, lấy tay đặt lên trán của nàng, một đạo hồng quang sáng lên, nháy mắt bao quanh Tử Tuyết.

Sau khi thu tay lại, nhìn thanh y nữ tử, “ ngươi thật to gan.”

“Ma hoàng tha mạng.” thanh y nữ tử sắc mặt sớm trắng bệch.

“Hừ.” Phong Mạch Hàn vung tay áo lên, thanh y nữ tử nhất thời bị đánh trở về nguyên hình, rơi xuống trong tay hắn, trong nháy mắt biến mất, lúc này trong tay Phong Mạch Hàn lại là một cái trứng gà lớn hơn hạt châu, đang từ từ phát ra ánh sáng xanh lam, đây chính là nội đan thanh xà.

Chúng nữ nhân hô hấp đều là khí lạnh, tu vi của thanh xà đã đạt tới năm ngàn năm, nhưng trước mặt ma hoàng một cái phản kháng cũng không có....không khỏi sờ sờ cổ chính mình.

Đối với nữ nhân từng hầu hạ hắn, ma hoàng một chút tình cảm cũng không lưu....

Trái tim băng giá !

Đan Mặc quỳ trên mặt đất, âm thầm nắm chặt tay. Đều là nữ nhân, trước là hại muội muội của mình bị nhốt trong Hắc Trạch sơn, hiện tại lại hại chết thanh xà....chờ xem, một ngày nào đó ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết !

Chương 19

Ánh mắt Phong Mạch Hàn rét lạnh nhìn qua mọi người, sau đó ôm lấy Tử Tuyết nháy mắt biến mất.

Mọi người đang quỳ, lúc này mới âm thầm thở ra nhẹ nhõm, sau đó chậm rãi đứng dậy, tự trở về tâm cung của chính mình.

Bên trong Lăng Vân cung.

Phong Mạch Hàn nhìn Tử Tuyết đang hôn mê, bàn tay nhẹ nhàng xẹt qua hai má của nàng, miệng thì thảo : “Phụ hoàng, người làm sao có thể chọn một cô gái yếu ớt như vậy ? tuy rằng nàng kiếp trước xác thực là công chúa

Nhân tộc, nhưng dù sao cũng đã luân chuyển về nhân gian...cho dù có trở về, cũng là rất yếu đuối, đáng thương”

Tử Tuyết giống như cảm nhận được sự tiếp xúc, hơi hơi ươn một tiếng, xoay người sau đó tiếp tục ngủ.

Phong Mạch Hàn cầm tay nàng, nhẹ nhàng vuốt ve ma chi quan trên cổ tay, khước miệng hơi hơi giơ lên, nghĩ đến dáng vẻ tham tiền của nàng không khỏi lắc đầu, nha đầu này tuy rằng yếu đuối nhưng mà lại thực sự thú vị.

Khi Tử Tuyết tỉnh lại, phát hiện trong phòng đã lên đèn, chẳng qua cái gọi là nến ở ma giới chính là một hạt dạ minh châu lớn ở giữa không trung, phát ra ánh sáng như ban ngày.

Choáng váng ngồi dậy, xoay xoay cái cổ, nàng phát hiện chính mình đang ở trong tâm cung của Phong Mạch Hàn, nhớ tới lời của Cúc Tâm, trán nàng nhất thời đổ mồ hôi lạnh.

Chỗ này không phải bị ma rửa sao ? mình ở trong này nếu không cẩn thận một chút sẽ bị đánh chết ? nghĩ đến đây, nhìn quanh bốn phía, lại không phát hiện gì, nàng vội vàng đứng dậy muốn chạy nhanh rời khỏi nơi này. Tuy rằng nàng đã đến đây hai lần, nhưng ai có thể cam đoan lần nào cũng không có việc gì a ?

Nhìn bên ngoài cửa sổ, trăng đã lên cao, nửa đêm rồi cũng không biết cái tên kia đang ở nơi nào.

Vừa xuống giường, lại nhìn thấy một cái toàn thân lông đỏ như lửa đang đứng trước giường (< cái tên kia> đây ạ)

“ Xích cầu cầu ?” Tử Tuyết kinh kiêu lớn, ôm cổ nó, “ thật sự là mày nha, có phải cố ý tới tìm ta không”

Đợi chút, cầu cầu ? Tử Tuyết bỗng nhiên phát hiện một vấn đề, người kia thật không khác gì cầm đầu một vườn bách thú nha ? cẩn thận nhìn một chút, trời ạ, đây đâu có phải là cầu cầu ? rõ ràng, rõ ràng chính là sư tử nha !

Tử Tuyết thiếu chút nữa lại ngất xỉu, vì sao mình lại ôm sư tử ? chẳng lẽ đây chính là trong truyền thuyết mỹ nữ cùng dã thú ? nàng muốn buông tay, nhưng nhìn kỹ thì sư tử này thật xinh đẹp nha.

Quên đi, cũng may sư tử nhìn qua giống như một chú sừ tử bé a, chắc là không có sức công kích đâu, vậy thì mình lưu lại làm sủng vật thôi.

“Thực xin lỗi nha.” Tử Tuyết ôm lấy tiểu sư tử, tay vuốt vuốt bộ lông trên cổ nó, “đem mày nhìn thành cầu cầu, ha ha, mày vì sao lại chạy vào đây?”

Ánh mắt tiểu sư tử khẽ động, giống như không hiểu lời của nàng.

“Chúng ta đi nhanh chút nha.” Tử Tuyết ôm tiểu sư tử chạy ra khỏi Lăng Tiêu cung, “nghe nói nơi này có ma rùa, lỡ đâu bị đánh sẽ hồn phi phách tán, tên Phong Mạch Hàn kia thật sự là muốn hại chết ta mà...”

Tiểu sư tử lắc đầu, vẻ mặt khinh bỉ.

“Mày có tên không?” Tử Tuyết ôm nó một bên tự quyết định, “tao cho mày một cái tên nha, kêu Hỏa nhi được không? mày xem, mày có lông đỏ nha...”

Sừ tử không khỏi tránh khỏi thề thề đầu lưỡi, làm trạng thái nôn mửa.

“Về sau mày đi theo ta nha.” Tử Tuyết dùng mặt cọ cọ lông nó, “chờ ta tìm được cơ hội chạy ra ngoài, ta sẽ tìm cho mày một mẹ sư tử...”

Ánh mắt tiểu sư tử mị mị, khoe miệng hơi hơi trêu, giật mình.

Đến Lăng Vân cung, Cúc Tâm cũng mọi người đã ngủ say, Tử Tuyết liền đem tiểu sư tử an bài ở trên nhuyễn tháp, sau đó chính mình nằm lên giường.

Chương 20

Có thể vì ban ngày khó có cảm giác muốn ngủ, nên Tử Tuyết rất khó nhắm mắt. nhìn qua bên sư tử nhuyễn tháp cách đó không xa, tên kia tựa hồ cũng có chút khó ngủ.

Tử Tuyết bỗng nhiên ngồi dậy, chạy đến ngồi chồm hổm bên cạnh nhuyễn tháp, nhìn tiểu sư tử bởi vì quyết định sẽ lưu nó làm sủng vật, cho nên nàng

nghĩ trước hết cần làm quen với nó một chút. Thuận tay nàng cầm lấy quả táo trên bàn.

“Hỏa nhi à.” Nàng nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu nó, “mày có đói bụng không? nhưng mà hiện ở đây không có thịt, vậy mày ăn quả táo này được không?”

Tiểu sư tử không thèm nhìn tới nàng, đầu ngả sang một vai.

“ta biết để sư tử ăn táo là có điểm ủy khuất.” thế nhưng nàng lại không nản lòng, “nhưng mà, thứ này có thể bổ sung một lượng lớn vitamin nha, ăn vào sẽ rất tốt cho da....”

Muốn cùng sư tử nói chuyện chăm sóc, bảo dưỡng làn da sao? tác giả cũng phải hôn mê.

“Không thích sao?” Tử Tuyết thấy không được, đành phải đổi sang chuối, “vậy ăn chuối kia được không? loại này có thể trị táo bón....”

Khóe miệng sư tử trêu lợi hại hơn.

“Vẫn không thích sao?” Tử Tuyết lại rất kiên nhẫn, chạy tới cầm lấy nho, “vậy ăn nho đi, cũng không biết mày có thể phun vỏ ra không nữa.”

Lần này, Tử Tuyết mặc kệ sư tử, trực tiếp lấy một quả nhét vào miệng sư tử, “không được kén ăn, quả nho đều là rất tốt, có thể dự phòng bệnh xuất hiện não đó....”

Tiểu sư tử hoàn toàn bị đánh bại, nữ nhân này đầu óc khẳng định bị gì đó, không chỉ nói chuyện kì quái, lại còn cưỡng chế hắn ăn nho? bất quá....ăn thì ăn, cũng không phải chưa ăn qua, tuy rằng lúc ăn không phải là dùng bằng miệng sư tử.

Nhìn miệng tiểu sư tử phun ra vỏ nho, Tử Tuyết kinh hỉ vạn phần, ôm nó kêu lớn, “trời ạ, mày thật sự là thiên tài, ta còn chưa có huấn luyện mày, mà đã biết tự phun vỏ ra rồi sao? chắc chắn....”

Tiểu sư tử trợn mắt.

“Nhìn dáng vẻ của mày hẳn là còn rất nhỏ ha, chắc là không có tu luyện đâu?” Tử Tuyết dùng sức hôn lên sau ót của tiểu sư tử, “nếu được huấn luyện

cẩn thận, chắc là có thể đi ra ngoài làm xiếc , đúng không ?” ánh mắt của ai đó bắt đầu sáng lên.

Tiểu sư tử thân thể bỗng giật giật vài cái.

“ Đúng rồi còn quên một hạng mục quan trọng.” Nàng bỗng nghĩ tới cái gì, đứng đây tìm kiếm lại không tìm thấy báo chí, đành phải cầm lấy chiếc khăn bàn. Nhìn nhìn chiều cao cho thích hợp.

“ Tiếp theo, ta muốn huấn luyện mày tự đi tiểu cho khỏi mất vệ sinh nha.”
Tử Tuyết ôm tiểu sư tử lên, bỗng nhiên nhìn chằm chằm bộ phận mông của nó, à, là một con sư tử đực.

Tiểu sư tử đỏ mặt, đáng tiếc nữ nhân này thật bá đạo, làm cho hắn không thể giãy dụa.

“ Thấy cái này không ?” Tử Tuyết chỉ vào cái bàn. “ Hít sâu một hơi rồi chạy tới nơi này nha, muốn làm được như vậy....” nói xong liền đem hai chân tiểu sư tử tách ra, nhưng bỗng nhiên có chút buồn bực, nàng còn chưa từng thấy sư tử đi toilet, chỉ thấy cầu cầu.

Nhìn nhìn lại tiểu sư tử trong lòng, đều là bốn chân, có lẽ cũng giống như cầu cầu thôi.

“ tiểu sư tử à, khi mày đi tiểu, cũng kiêu chân sao ?” Tử Tuyết lăm bàm, thì thào.

Tiểu sư tử không thể cử động.

Quên đi, Tử Tuyết cũng không thể không nghiên cứu, đem tiểu sư tử phóng tới trước, sau đó tặc tặc cười, “ đến đi Hòa nhi, trước tiên tát nước tiểu ta xem nào...” Tiểu sư tử rất cục chịu không nổi, miệng sùi bọt mép, một đầu ngã nhào xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Chương 21

Khi tiểu sư tử tỉnh lại, phát hiện nữ nhân kia đã ngáy ngủ say trên giường, miệng còn lưu lại nước miếng. Không khỏi liếc mắt xem thường. Nếu chính mình không phải mất hết công lực, nữ nhân này làm sao có thể ép buộc hắn như vậy chứ ?

Hơn nữa, nữ nhân này lại còn ôm hắn ngủ a, bộ lông xinh đẹp của mình lại bị dính đầy nước miếng, thực đáng giận mà, ô ô....

Dùng móng vuốt đẩy cánh tay Tử Tuyết, tiểu sư tử muốn nhảy xuống giường, thiếu chút nữa bị nàng đè chết.

Dùng sức rầy bộ lông, xem ra lại phải tắm ba bốn lần mới có thể sạch được.

Ánh trăng đã ngả về tây, trời cũng sắp sáng. Tiểu sư tử lẳng lặng ngồi xuống, quanh thân bắt đầu phỉm hồng quang, sau đó ánh sáng càng lúc càng mạnh, nhìn từ xa giống như một đám lửa. Mà tiểu sư tử trong ánh sáng thân thể chậm rãi biến lớn...cuối cùng, một chú sư tử nhỏ nhỏ như cầu cầu đã biến thành một hùng sư trưởng thành to lớn, hồng quang điềm đậm, một thân xích mao, nháy mắt, hồng quang biến mất, Phong Mạch Hàn đã đứng trước giường.

Nhìn thoáng qua nữ nhân đang chảy nước miếng giàn giụa trên giường, bắt đắc dĩ lắc đầu, bắt quá vẫn giúp nàng kéo một chút chăn, sau đó xoay người bước ra cửa.

“ Bệ hạ.” Bên ngoài, Huyền Băng cùng Chu Diễm vừa nhìn thấy Phong Mạch hàn đi ra, lập tức cúi đầu hành lễ.

“ Miễn.” Phong Mạch hàn gatah đầu, “ làm phiền hai vị hộ pháp.”

“ Bệ hạ, khoảng cách của thiên kiếp hai vạn năm đã không còn xa.” Huyền Băng ngữ điệu ôn hòa nhưng lúc này lại lộ ra vô cùng lo lắng.

“ Đúng vậy bệ hạ.” sắc mặt luôn tươi cười của Chu Diễm lúc này cũng hết sức ngưng trọng, “ nếu trước kiếp nạn vạn không thể giải được phong ấn trong cơ thể ngài, như vậy chỉ sợ...”

Phong Mạch Hàn cũng nhú mảy, kiếp nạn không đáng sợ, nhưng nếu phong ấn không kịp thời hóa giải, chỉ sợ không thể không nhận cái khổ của <trời tru đất diệt>, Chu Diễm chưa nói xong, hắn đã rõ ràng.

Mà đến lúc đó, phong ấn của ác ma cóc sẽ buông lỏng, một khi ác ma thoát ra, toàn bộ ma vực sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

“Biện pháp duy nhất chính là đi Thần sơn.” Huyền Băng thở dài, chính là Thần sơn là thần vực, muốn đến được thật sự rất khó.

Phong Mạch Hàn gật gật đầu, hắn đã lo nghĩ đến biện pháp này, nhưng phụ hoàng hắn lại đưa Ma hậu trở về, nếu bây giờ hắn đi, nàng làm sao bây giờ? Mặc dù có ma chi quan hộ thể, nhưng dường như hắn chỉ cần chân trước vừa mới đi, sau lưng nàng sẽ bị giết hại.

“Ta tự có chừng mực.” Phong Mạch Hàn nói xong xoay lưng đến tâm cung.

“Nhưng còn có 1 chuyện vô cùng khẩn cấp.” Huyền Băng lên tiếng, làm cho cước bộ của Phong Mạch hàn ngưng lại, “Là muối muối của Tây Vực ma quân – Tử Tư, công chúa Linh Nhi.”

“Đến đây sao?”

“Ngày mai sẽ đến.”

“Đến đây thôi.” Phong Mạch hàn xoay người rời đi.

Để lại Huyền Băng cùng Chu Diễm mặc danh kì diệu mở to mắt lên, chỉ có thể nghĩ được một câu: có ý tứ gì đây?

“A” Chu Diễm kêu một tiếng, câu khóe miệng, “Bệ hạ khả năng đối với nữ nhân đã rất phiền chán, có lẽ cũng đã không còn hứng thú nữa rồi.”

Huyền Băng lại cho không đúng, ai không biết Linh Nhi từ vạn năm trước gặp qua Phong Mạch Hàn một lần liền tuyên bố, <phi quân không lấy chồng>, chẳng qua lúc đó nàng ta còn chưa trưởng thành. Nay đã trưởng thành, có thể không vội vàng mà đến sao? Mà Ma quân tây vực sớm có ý đồ thay thế ma hoàng, chẳng qua thực lực còn chưa đủ, vừa vặn đem muối muối đến đây, phải chăng cũng muốn cài nằm vùng hay không?

Bất quá, Ma quân nghĩ ra điều này thì Ma hoàng cũng đã sớm đoán được.

Chính là nữ nhân kia thật sự đáng thương mà thôi.

“ Như thế nào ? thương hương tiếc ngọc sao ?” Chu Diễm nhìn Huyền Băng trên chọc.

“ Ha ha, ta giống như vậy sao ?” Huyền Băng lại nở nụ cười, nhất quán bình thân.

“ Nữ nhân nào cùng ngươi một chỗ khẳng định sẽ buồn mà chết.” Chu Diễm lắc đầu bất mãn, sau đó biến mất.

“ Ta ? thật buồn sao ?” Huyền Băng sửng sốt, khó hiểu chỉ vào cái mũi của mình làm bầm lều bầu, lập tức nhún vai, sau đó cũng biến mất không nhìn thấy.

Chương 22

Khi Tử Tuyết tỉnh lại thì trời đã sáng, phát hiện không thấy tiểu sư tử, nàng vội vàng mặc kiện quần áo cùng áo choàng.

“ Cô nương muốn đi đâu a ?” Cúc Tâm cùng Tiểu Thanh, Tiểu Bạch đang bung đồ rửa mặt cùng đồ dùng vào đến, thiếu chút nữa đụng phải Tử Tuyết đang quỳnh quáng, bởi vì các nàng không được gọi nương nương nên thống nhất kêu Tử Tuyết là cô nương.

“ Hôm qua các ngươi có nhìn thấy một tiểu sư tử không?” Tử Tuyết vừa khoa tay múa chân vừa nói, “ màu đỏ, một tiểu sư tử rất đẹp...”

“ Không có a.” ba cái nha đầu nhìn nhau, ma cung làm sao có thể có tiểu sư tử ? bởi vì bản thể của Ma hoàng chính là sư tử, cho nên địa vị của sư tử ở ma giới đương nhiên là rất cao, nên không phải ở lại ma cung chịu sai xử, cho nên ở ma cung chỉ có sư tử mẹ chứ không có tiểu sư tử.

“ Không có ?” Tử Tuyết nhức đầu, tự trách mình ngủ qua say, tiểu tử kia vạn nhất bị lạc đường thì biết làm sao bây giờ ? nghĩ đến đây nàng vội vàng đi ra bên ngoài.

“ Cô nương, trước hết cần rửa mặt, chải đầu , lại ăn một chút thức ăn sáng đã...” Cúc Tâm vẻ mặt sốt ruột.

“ Trở về nói sau.” Tử Tuyết đang rất lo lắng a, một bên vừa chạy, vừa quay đầu khoát tay với các nha đầu, “ các người cứ ăn trước.”

“ Việc này...” Tiểu Thanh, Tiểu Bạch bắt đầu nhìn Cúc Tâm.

“ Các người chuẩn bị, ta đi xem sao.” Cúc Tâm nói xong liền đi theo. Cô nương mà bị lạc đường thì không ổn.

Tử Tuyết cầm một cái bánh ngô, vừa đi vừa tìm khắp nơi, “ tiểu sư tử...”

Nhưng mà tìm đã lâu cũng không tìm được.

Đang lúc hết sức, liền nhìn thấy cánh cửa lớn phía trước xuất hiện một loạt thị vệ, mỗi người bên cạnh đều có một mảnh hổ hồng mao.

Ở ma cung tổng cộng có bốn chi hộ vệ quân, phân biệt là: Hồng hổ, Thanh lang, Hắc ưng cùng Bạch điều. Mà hồng hổ quân chính là đội quân đứng đầu. *(ces: tầm hiểu biết của ces là Thanh Long, lang là con sói ah nhưng mà ở ma giới thì hồng bút ^^)*

Tử Tuyết biết chính mình đang nhìn thấy hồng hổ quân, không khỏi nuốt một ngụm nước miếng. Cảnh tượng đánh sâu vào thị giác làm cho trái tim nàng có chút không đỡ nổi.

Đang nghĩ tới, chỉ nghe thấy một tiếng kêu to, ngẩng đầu chỉ thấy một loạt đại bạch điều bay qua, trên lưng mỗi đại điều là một người đang ngồi. Xem ra đang là thời gian thay ca.

Tử Tuyết kinh ngạc một hồi mới hoàn hồn, nàng đang tìm sủng vật của mình nha.

Lại vòng vo vài nơi, Tử Tuyết đã không thể phân rõ được đông tây nam bắc.

“ Tiểu sư tử...” nàng cơ bản cũng không rõ chính mình đang ở chỗ nào, chỉ tiếp tục cúi đầu tìm kiếm trong bụi hoa, bụi cỏ, “ đi ra đây đi...”

Cũng không biết bao lâu, nàng chỉ cảm thấy thắt lưng của mình thật sự rất đau, muốn đứng dậy mà vẫn không thấy bóng dáng của Tiểu sư tử.

“ Kì quái, nó có thể chạy đi đâu được ?” Tử Tuyết đầm đầm thắt lưng, sau đó cảm thấy nhức đầu, vừa đi vừa lầm bầm, “ rõ ràng đêm qua ta còn ôm nó, tại sao bây giờ lại không thể tìm được”

Lúc này, trong bụng lại truyền tới tiếng vang cổ lỗ cổ lỗ.

“ Quên đi, không chừng chút nữa tiểu sư tử lại tự tìm đến mình thôi.” Lúc này nàng mới phát hiện mặt trời đã lên cao, buổi sáng nàng còn chưa ăn gì nha, nàng vừa muốn quay đầu lại đã nghe một tiếng giống như có cái gì bị quăng xuống đất, vật đó bắn trên mặt đất một cái sau đó lăn ra chỗ khác.

Tử Tuyết thấy vật nhỏ trong suốt lăn xa, vội vàng sò sò lên đầu, hai đóa hao chau vẫn còn, khi sò đến lỗ tai, thấy một bên không có vậy cái bị rớt kia chính là vòng tay rồi, nàng vội vàng đuổi theo, tay chưa kịp nhặt lại, trong nháy mắt hoa tai đã bị một đôi giày đen giẫm nát.

Chương 23

Cánh tay vươn ra của Tử Tuyết nhất thời cứng lại, là ai mà thiếu lễ phép vậy nhỉ?

Nàng ngẩng đầu, vừa định ân cần hỏi mẹ người ta, nhưng cũng chỉ hé miệng chưa phát ra âm thanh. Người này bộ dáng cũng...cũng quá đặc biệt đi? Là nam hay nữ vậy? Bất quá xem tư thế như vậy hẳn là nam rồi?

Đối phương tựa như cũng chú ý tới Tử Tuyết, liền đứng lại. Chân hơi thu lại. Nhân lúc này, Tử Tuyết mới nhặt được khuyên tại đứng dậy.

“Tại sao lại có 1 tiểu yêu?” phía sau nam tử còn có 1 cực điểm nữ tử. Tử Tuyết thừa nhận mâu đơn yêu đã rất đẹp, cùng với xà yêu cùng hồ yêu kia

cũng đều là cực điểm. Chỉ tiếc nếu cùng đứng với nữ nhân này so sánh thì cũng đều là thua kém 1 khoảng cách lớn.

“Các ngươi vì sao đến đây?” nàng không chịu yếu thế, “thật không có lẽ phép lại đâm nát hoa tai trên châu của ta.” Nói xong, cầm lấy hoa tai, “bây giờ làm sao bồi thường?”

“Cô nương muốn bồi thường thế nào?” âm thanh của nam tử cất lên, “tại hạ nguyện ý đền bồi cho cô nương”.

“Ca...” nữ nhân xinh đẹp kia bất mãn, “không nên cùng với 1 nha đầu nhiều lời vô nghĩa. Ngươi xem, xiêm y của nàng không nghiêm chỉnh”.

“Xiêm y không nghiêm chỉnh thì làm sao? Tử Tuyết cũng không kém phần bất mãn, “xiêm y của ta không nghiêm chỉnh cũng không gây trở ngại cho ngươi nha, hơn nữa ta đây không quang cũng không lộ, có cái gì không được?” Nói xong lại bắt đầu lăm bằm.

“Mồm miệng thật sự lợi hại nữa.” nữ tử nâng tay lên, “xem ta giáo huấn ngươi thế nào...” Trên tay nàng bắt đầu nổi lên lục quang.

“Linh nhi, không được vô lễ.” Nam nhân mở miệng, vung tay lên, ánh lục quang trên tay nàng kia biến mất.

Hừ, nữ tử bất mãn dẫm chân 1 cái...

“Coi như hết”. Tử Tuyết hào phóng khoát tay, không muốn tiếp tục cùng mấy người này dây dưa. Nàng còn muốn tìm hiểu sư tử của mình, “ta không muốn tính toán”. Nói xong liền đi.

Tư Lăng muốn ngăn nàng lại, nhưng lại bị Linh Nhi kéo cánh tay, “được rồi ca ca, chúng ta còn phải đi gặp Mạch Hàn, đi...”

Tư Lăng quay đầu nhìn thoáng bóng dáng xa kia, khóe miệng ghé một cái, sau đó để cho muội muội kéo hân đi.

“Cô nương...” Lúc này Cúc Tâm cũng thở hên hên chạy tới, “Cuối cùng cũng tìm được người.”

“Cúc Tâm, người tới thật tốt quá.” Tử Tuyết vừa thấy Cúc Tâm vẻ mặt liền vui sướng, nàng vừa rồi còn không biết làm sao để trở về, “chúng ta trở về đi”.

“những người đó...” Cúc Tâm nhìn những bóng dáng kia, vẻ mặt nghi hoặc.

“Đừng động tới bọn họ, hai cái bệnh thần kinh”. Tử Tuyết liếc cái xem thường, sau đó quay đầu bước đi.

Cúc Tâm bĩu môi, Tây vực Ma quân khi nào trở thành bệnh thần kinh?

Tư Lăng vừa bước qua góc rẽ liền hung hăng hất xì một cái, ai đang nói hần đây?

Tử Tuyết cảm thấy Cúc Tâm tới thật đúng lúc, nếu không chính nàng cũng sẽ không biết đến nơi nào nữa.

“Đúng rồi, Cúc Tâm, kia là chỗ nào?” Tử Tuyết nhìn mặt hồ hỗn độn dập dềnh, sóng nước bồng bềnh, chỉ vào đáy nước, nơi đó lại hiện ra một đạo bạch quang yếu ớt.

“Đây là Nhược hồ a”. Cúc Tâm nhìn Tử Tuyết kỳ quái, hồ này có gì để nhìn lâu như vậy? “cô nương lần trước đã thấy qua rồi mà.”

“Ta biết”. Tử Tuyết đứng lại, “Ta nói là có phải đáy hồ có cái gì đúng không?”

“Không có nha!” Cúc Tâm vẻ mặt không nghĩ. “Ta thấy đâu có cái gì”.

“Không thấy gì?” Tử Tuyết buồn bực nhìn Cúc Tâm, không giống như là đang nói dối, vì thế nhìn lại cẩn thận, lập tức xoa xoa mắt cười cười, “ha ha, có thể là ta hoa mắt rồi!” Sau đó xoay người rời đi.

Nga! Cúc Tâm nhanh chóng đuổi theo.

Bạch quang dưới đáy hồ chợt lóe qua, sau đó liền biến mất.

Chương 24

Ma điện.

“Mạch Hàn...” Linh Nhi vừa nhìn thấy Phong Mạch Hà đã lập tức vọt qua.

“Linh Nhi.” Tư Lăng sắc mặt trầm xuống, kêu muội muội lại, “không thể vô lễ.” Tuy rằng Tây Vực ma giới cùng Ma vực song song tồn tại, nhưng bởi vì vấn đề thực lực mà vẫn là quan hệ phụ thuộc trên dưới. Ma giới luôn dùng thực lực để nói chuyện.

“Tham kiến Ma hoàng”. Linh Nhi vội vàng ngừng cước bộ, khom người thi lễ.

“Ma quân cùng công chúa khách khí”. Phong Mạch Hàn cười nhẹ, “Miễn lễ, ban thưởng tọa”

“Tạ bệ hạ”. Tư Lăng gật đầu.

“Cám ơn. Linh nhi mượn muội đã quan tâm”. Phong Mạch Hàn đi thẳng vào vấn đề, “chính là Ma hậu do phụ hoàng ta tuyển chọn đã vào cung, cho nên Linh Nhi muội muội muốn trú nhập phải có sự cho phép của nàng.”

“Việc này đương nhiên”. Tư Lăng gật đầu.

Miệng của Linh Nhi nổi lên, cũng không biết ai lại làm ra cái quy định như vậy, thật sự là phiền toái lại thêm chán ghét.

Tư Lăng mỉm cười liếc nhìn muội muội của mình, gái lớn khó giữ, chẳng qua, nếu người mà nàng để ý không phải là tên Phong Mạch Hàn kia thì hẳn lại càng thêm cao hứng. Tên này phong lưu thành tính, hậu cung đã sớm muôn tia nghìn hồng, muội muội lại ngang ngạnh, thật sự là sẽ rất mệt đây...

Phong Mạch Hàn ngồi trên ghế, nhìn Linh Nhi cười ôn nhu. Hắn thật chò mong hoàng hậu của mình sẽ ứng phó với trường hợp này như thế nào?

Thực may mắn lại có quy định như vậy, chuyện của nữ nhân để cho nữ nhân giải quyết đi.

Rất nhanh, bên ngoài có người thông báo: “Nương nương đến!”

Mọi người đều mang ánh mắt hướng về phía đại môn.

Tử Tuyết thật buồn bực, khó lắm mới gặp được tiểu sủng vật lại bị lạc mất. Hoa tại trâm châu cũng bị tên đáng ghét kia đâm nát. Vừa trở về tẩm cung muốn ăn 1 bữa cơm lại bị Phong Mạch Hàn phái người truyền đến, không đến là không được. Đây là cái quy định gì chứ? Hắn muốn tìm nữ nhân thì có quan hệ gì tới nàng? Ma giới thật là con mẹ nó kỳ quái, chẳng lẽ muốn nàng là chính thê giúp lão công tuyển tiểu tam sao?

Nàng vội vàng rửa mặt, chải đầu một chút, sau đó đến Ma điện.

Khi ánh mắt của nàng nhìn đến hai người trong điện, mày không khỏi nhíu lại.

Tử Lăng cùng Linh Nhi cũng nhận ra Tử Tuyết, đều hơi sững sốt. Sau đó Tử Lăng nở nụ cười mỉa mai, còn Linh Nhi lại cau mày.

“Hoàng hậu của ta, đến thật đúng lúc”. Biểu tình của vài người không tránh được ánh mắt của Phong Mạch Hàn, hắn đứng lên, kéo Tử Tuyết ngồi xuống bên mình, “giới thiệu một chút, vị này là Tây Vực Ma quân Tử Lăng, vị kia là muội muội của hắn Tử Linh Nhi công chúa”.

Tử Tuyết liếc mắt, tên này muốn làm gì? Muốn đại lão ba cùng đại lão bà PK sao? Nữ nhân của người không phải là không thấy qua nha, suýt chút nữa đem nàng hù chết, lúc này lại muốn làm loạn gì nữa đây?

Trong lòng Tử Tuyết tức giận, trên mặt tự nhiên sẽ không có sắc khí hòa nhã, bĩu môi, nở nụ cười một chút, chẳng qua nụ cười này lại không thể đẹp mắt, “Thất kính a...”. Sau đó, đến bên cạnh Tử Lăng duỗi tay ra, “trước tiên bồi thường hoa tai của ta.”

Chuyện gì? Tất cả mọi người sững sốt. Tử Lăng lại buồn cười, lần đầu tiên có người đuổi theo mình đòi nợ (*híc <mông> là nguyên tác của tác giả nha*).

“Làm sao vậy? Muốn chối sao?” Tử Tuyết trừng mắt, “muội muội của mình còn có thể đưa cho người khác làm tiểu lãi bà, không phải hẳn là rất hào phóng sao?” Dáng vẻ của người này không tệ, một thân lam mao, nhưng muội muội của hẳn tại sao lại không phải lam mao? Giống như bị biến đi sao?

Phong Mạch Hàn nhú mày một chút, nữ nhân này...

Tư Lăng cau mày, nhưng lại khiến mình cảm thấy hứng thú, nữ nhân này, ma lực tại sao lại yếu như vậy? đã vậy còn làm Ma hậu? năm đó lão Ma hoàng không phải bị choáng đầu đó chứ?

“Thì ra là nương nương”. Ánh mắt Tư Lăng眯 một chút, lập tức duỗi bàn tay, một hộp gấm xuất hiện trong tay, khi mở ra, ánh mắt của Tử Tuyết bị lung lay một chút, sau đó ngay cả tròng mắt cũng không động.

Bên trong dĩ nhiên là 1 hòm trăn đầy trân châu.

Chương 25

“Nương nương, đây là bồi thường cho hoa tai của người có đủ không?” Tư Lăng khé miệng mỉm cười, ánh mắt loàn lên.

“Đủ đủ...” Tử Tuyết gật lia lịa, “hắn không thể lập tức ôm hộp vào trong lòng.”

“Ma quân khách khí.” Phong Mạch Hàn giật mình, thật sự là dọa người, nháy mắt đã tới phía sau Tử Tuyết, bắt được tay của nàng, “chỉ là một cái hoa tai mà thôi, hoàng hậu của ta hay nói giỡn thôi.”

Tử Tuyết nhe răng trợn mắt muốn thoát ra khỏi sự kiềm chế của Phong Mạch hàn. Nhưng không có hiệu quả, chỉ có thể liếc mắt, dùng âm thanh vừa đủ cho hai người nghe thấy, “người làm gì chứ? người thu mỹ nữ của người, ta thu trân châu của ta, chúng ta không xâm phạm lẫn nhau...”

“Người tốt nhất câm miệng lại cho ta, nếu không hừ hừ....” Phong Mạch Hàn tức giận uy hiếp nói.

Tử Tuyết nháy mắt rút cổ, tên kia không chừng nói được làm được. Vì thế rầu rĩ ngồi ở bên người Phong Mạch Hàn.

“Linh Nhi tham kiến nương nương.” Tử Linh Nhi lúc này càng tỏ ra nhu thuận, nàng thật không nghĩ tới nữ nhân lời thôi như vậy lại là ma hậu ? lỡ đâu nàng ta không đáp ứng mình nhập cung thì làm sao bây giờ ?

“Ha ha.” Tử Tuyết nhìn nàng lại nở nụ cười. “Linh Nhi muội muội đừng khách khí.” Thậm chí còn bước xuống tự tay nâng nàng dậy, “về sau đều là người một nhà, không nên khách khí a.”

Khuôn mặt của Phong Mạch Hàn đã muốn đen thui không còn bộ dáng, nữ nhân này, tại sao vẫn không ăn số lộ bài a ?

Tử Tuyết lại không để ý tới thái độ của Tử Linh Nhi, vẫn lôi kéo tay tay nàng, “chắc chắn, muội muội thật xinh đẹp, tin tưởng ma hoàng điện hạ sẽ rất yêu thích....”

Tử Linh Nhi có điểm thụ sủng nhược kinh, nàng không nghĩ tới nữ nhân này lại không ghi hận sự vô lý của nàng, vì vậy nhất thời có điểm ngượng ngùng, “thực xin lỗi việc khi sáng....”

“Được rồi.” Tử Tuyết cắt lời nàng, “Hiểu lầm mà thôi.” Nói xong nhú mày nhìn thoáng qua Phong Mạch Hàn, không phải muốn thị uy một chút với nữ nhân sao ? vậy đến đây đi, đến bao nhiêu ta thu bấy nhiêu, xem người thế nào ứng phó....

Phong Mạch Hàn bỗng nhiên có chút hối hận khi để cho nữ nhân hậu cung, việc này có tính là do bản thân mình chưa thật sự nắm rõ hết không ? Nữ nhân không phải đều đồ kỵ nhau sao ? tại sao nữ nhân này lại có thể hào phóng như vậy ?

Một đáp án duy nhất có thể giải thích chính là nàng không thích chính mình.

Điều giải thích này làm cho Phong Mạch Hàn thực ảo não, tung hoành ma giới, cho dù là yêu hay ma chỉ cần là nữ tử khi thấy mình không phải đều điên cuồng mê luyến sao ? nhưng tại sao nữ nhân này lại không thích mình ? Không, chuyện như vậy hẳn tuyệt đối sẽ không cho phép xảy ra, chỉ có hẳn

mới có quyền không thích nữ nhân, tuyệt đối không cho phép bất cứ nữ nhân nào cự tuyệt chính mình !

Tur Lăng nhìn khuôn mặt tức giận của Phong Mạch Hàn khóe miệng vì kiêu, việc này cũng thật ngoài dự kiến của hắn, không nghĩ lại có thể dễ dàng tiếp nhận muối muối của mình.

Tử Tuyết thấy biểu tình trêu chọc của Tur Lăng, không khỏi hást mũi hừ một cái, nam nhân đều không phải người tốt, bao gồm cả người nữ. Sau đó không thêm quan tâm tới bọn họ, lập tức lôi kéo Tur Linh Nhi ra khỏi ma điện, “ đi thôi, ta giúp người sắp xếp tẩm cung.”

Để lại hai nam nhân hai mặt nhìn nhau tất nhiên cũng không nói gì.

“ Muối muối mấy tuổi ?” Tử Tuyết kéo tay nàng, thanh âm ôn nhu, nhưng trong lòng lại suy nghĩ tốt nhất là làm cho Phong Mạchh Hàn yêu thương nàng này, như vậy mình sẽ có thể thoát thân.

“ một vạn hai ngàn tuổi.” Tur Linh Nhi cũng thực thuận.

Sặc ? Tử Tuyết suýt nước bị chết bởi nước miếng của mình, lúc này mới ý thức mình đã phạm tới cái sai lầm cơ bản, đó là đem toàn bộ những cái trước mắt này là người. Hơn một vạn tuổi ? ngoan ngoãn, chính mình không biết đã luận hồi bao nhiêu lần a ?

“ Tỷ tỷ thì sao ?” Tur Linh Nhi thật ra bản tính rất đơn thuần, chẳng qua thân phận trời sinh tôn quý nên bản tính có chút hồng mà thôi.

“ Ta.” Tử Tuyết che miệng, chẳng lẽ muốn nói cho nàng biết mình mới hai mươi tuổi ? như vậy còn không sợ bị mọi người cười chết sao ? hai mươi tuổi nhưng lại cùng xưng hô tỷ muội với một lão quái vật một vạn hai trăm tuổi ?

“ Cô nương “ May mắn lúc này Cúc Tâm cùng Tiểu Thanh, Tiểu Bạch đi tới, làm cho vấn đề này bị đè xuống.

“ Các người đến rất đúng lúc, nhanh chuẩn bị tẩm cung mới cho phu nhân.”

“ Cô nương a.” Tiểu Thanh nở nụ cười, “ chuyện này Bạch Dương tổng quản đã sớm chuẩn bị tốt, cũng không đến phiên chúng ta động thủ đâu nha ?”

Bạch Dương ? Tử Tuyết nhớ tới lão nhân toàn thân trắng bóng, thì ra hẳn là tổng quản .

Chương 26

Tư Linh Nhi chính thức trở thành một trong số những nữ nhân của Phong Mạch Hàn.

Phong Mạch Hàn vì hành động hào phóng của Tử Tuyết mà cảm tức, bắt quá hẳn nhanh chóng suy nghĩ cẩn thận, nữ nhân này sợ hẳn sẽ quán quýt lấy nàng ta, cố ý dùng nữ nhân khác đến hấp dẫn sự chú ý của hẳn đây thôi.

Chẳng qua Phong Mạch Hàn cũng không phải là con ma làm người khác vừa lòng đẹp ý.

Tử Tuyết không hiểu, không phải có người mới tiến cung sao ? tại sao cái tên kia lại còn cứ hướng tới nàng mà chạy đến a ? bắt quá làm cho nàng cảm thấy kì quái là hàng đêm dù hẳn ôm nàng ngủ nhưng không có tiến thêm bước nàng, điều này làm cho Tử Tuyết an tâm đồng thời cũng có chút nghi hoặc, chẳng về phương diện kia hẳn có vấn đề ?

Phong Mạch Hàn buồn cười nhìn Tử Tuyết một hồi nhíu mày, một hồi quyết miệng, mày lại nhăn lên, trí tưởng tượng của nữ nhân này thật sự là phần khích không ít, lại dám hoài nghi bản lĩnh của hẳn ? thật muốn hiện tại muốn nàng, nhưng cơ thể hẳn kết giới chưa được giải trừ, pháp lực không thể tự nhiên kiềm chế, nữ nhân này pháp lực lại rất yếu, chỉ sợ sau khi hoan ái nàng sẽ không chịu được mà bị đánh cho hồn phi phách tán, về những nữ nhân trước đây của hẳn sao ? có ai không trên ngàn năm đạo hạnh ?

Tử Tuyết không biết hai con mắt của mình đã sớm tiết lộ tâm tư, còn lại tự cân nhắc, làm nữ nhân của tên kia đúng là mệnh khổ thôi, không biết có phải nàng đang là người hại Tử Linh Nhi đi vào con đường của bạc mệnh không ?.....

Ánh mắt Phong Mạch Hàn mị mị, không thể nhìn được, tay ôm lấy nàng, sau đó bá đạo ngăn chặn cái ý tưởng kia của Tử Tuyết, nàng vì kinh ngạc mà khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, khiến cho hắn mút vào, cướp lấy, làm cho đầu lưỡi dây dưa cùng nhau....

Tử Tuyết bị hôn cho choáng váng, trong đầu lập tức loạn hết lên, tên kia sao lại thế này ?

“ Nếu ngươi không sợ chết, ta không ngại hiện tại sẽ ăn ngươi.” Phong Mạch Hàn câu khoe miệng nói.

Chết ? ai không sợ chết ? Tử Tuyết mở to hai mắt, chưa nghe ai nói làm việc kia sẽ chết người a ?

“ Pháp lực của ngươi quá yếu.” Phong Mạch Hàn kinh trác lán môi của nàng, “ không chịu nổi ma lực vạn năm của ta, hơn nữa” Câu nói kể dừng lại, bí mật của hắn tạm thời không thể nói, nói ra sẽ khiến cho đại loạn.

Tử Tuyết nháy mắt hiểu được, không khỏi xấu hổ mà đỏ bừng mặt, ý nghĩ của mình tại sao hắn đều biết a ?

“ Cho nên ngươi cần cố gắng, phải tăng cường pháp lực.” Phong Mạch Hàn xoa cái chóp mũi của nàng, “nhất định phải là lúc chúng ta động phòng....”

Mặt Tử Tuyết càng đỏ hơn, đây là chuyện gì đây ?

Phong Mạch Hàn nhìn dáng vẻ xinh đẹp của nàng không khỏi giật mình, hắn chưa bao giờ là cái lừa người dối ma, hắn thừa nhận hắn bắt đầu bỏ đi ý nghĩ ban đầu, bắt đầu từ khi nào ? có lẽ bản thân hắn cũng không biết, có lẽ chính là thời điểm nàng cự tuyệt cùng thành thân với hắn mà bắt đầu, hay là từ lúc ma chi quan nhận thức nàng

Tử Tuyết không biết suy nghĩ của Phong Mạch Hàn, nàng tuy đồng ý với Phong Diệp không rời khỏi hắn nhưng cũng không muốn cùng một đồng nữ nhân tranh giành nam nhân, huống chi lại là một đám yêu ma tranh giành, nàng không ngại số của mình khổ a, cho nên nàng muốn nghĩ biện pháp khiến cho Phong Mạch Hàn đuổi mình đi.

Nhìn thấy Phong Mạch Hàn không thích Tư Linh Nhi nhưng nàng vẫn cố ý lưu lại nàng ta mục đích khiến cho Phong Mạch Hàn tức giận mà ban cho nàng một chữ “cút”, nhưng hiện tại lại không như nàng tưởng tượng, tên kia

mỗi ngày đều tới chỗ nàng, hại nàng ngay cả thời gian tìm kiếm tiểu sư tử cũng không có, nhưng vậy thật sự là không có biện pháp a ?

Thật phiền mà !

Bất quá, Tư Linh Nhi tiến cung đã nhiều ngày cũng không có phạm phải điều gì, Phong Mạch Hàn không chỉ không sủng hạnh qua nàng thậm chí ngay cả muốn gặp mặt hẳn cũng khó, lại ngày ngày chỉ ngủ tại Lăng Vân cung, việc này không phải khi dễ người sao ?

Tư Linh Nhi nàng cho tới bây giờ không phải là người dễ để cho người khác khi dễ.

Nghĩ đến đây Tư Linh Nhi nổi giận dùng dùng bước đến trước Lăng Vân cung.

Chương 27

Tử Tuyết nổi giận dùng dùng nhìn Tư Linh Nhi, nhất thời hiểu được ẩn ý, nàng cũng có nỗi khổ không nói nên lời a.

“ Tử Tuyết, ngươi có ý gì ? ” Ngữ khí của Tư Linh Nhi không tốt.

“ Cái gì là có ý tứ ? ” Tử Tuyết đành phải giả vờ không hiểu.

“ Vì sao bệ hạ đến nay cũng không chịu đến nơi của ta ? ” Tư Linh Nhi tính tình mạnh mẽ nói chuyện cũng không có gì phải ngại ngùng.

“ Ta cũng muốn biết vậy sao đây. ” Tử Tuyết trừng mắt , “ Ta đồng ý để ngươi ở lại, nhưng ta cũng không thể quản được cái tên kia, ngươi nên tìm hắn mới đúng. ”

“ Nếu ngươi hàng đem không quản quýt lấy hắn, thì làm sao có thể.... ”

“Làm ơn đi đại tiểu thư à, người có thể dùng một chút đầu óc được không?” Tử Tuyết trợn mắt, “Hắn là một ma nhân có thể để người khác quần quýt sao?”

“Ta mặc kệ, ta muốn khiêu chiến với người.” Tư Linh Nhi bày ra tư thế không quan tâm.

Người ở ma giới sao lại thế này? Tử Tuyết không nói gì, không được cái gì là sẽ đánh nhau sao? trước là Đan Hồng nàng còn có thể văn đầu, nhưng trước mắt là Tư Linh Nhi thì sao? không biết chừng không thể không đánh, nhưng mà bản thân mình làm sao đánh thắng được nàng ta?

Tư Linh Nhi nâng tay phải lên, bàn tay chậm rãi phiếm lục quang.

“Đợi chút.” Tử Tuyết vội vàng xua tay, “nơi này là tẩm cung hoàng hậu, lỡ đâu phá hỏng thì không tốt.” Đầu óc Tử Tuyết nhanh chóng xoay chuyển, hiện tại nàng chỉ còn một cách là kéo dài thời gian, hi vọng tên Phong Mạch Hàn kia có thể cảm nhận được, “Chúng ta đến hoa viên được không?”

Sao? Tư Linh Nhi có chút khó hiểu, đánh nhau cũng muốn chọn địa điểm sao? Không sao, đáp ứng cũng được, lục quang trên tay nháy mắt biến mất.

Tử Tuyết chậm rì đi đến hoa viên, vừa đi vừa thăm mắng, Cúc Tâm cùng Tiểu Thanh, Tiểu Bạch không biết đã chạy đi đâu, bình thường thì luôn lú lú ở bên người, đến lúc mấu chốt lại không thấy bóng dáng?

Trước kia thì cảm thấy đường thật dài, đi cả nửa ngày cũng không thấy đến nhưng hôm nay sao lại đi nhanh như vậy chứ? ô ô... Tử Tuyết khóc không ra nước mắt.

“Nương nương, mời.” nháy mắt Tư Linh Nhi đã bay tới giữa không trung, lục quang trên tay đã lớn dần lên.

Tử Tuyết biết tránh không khỏi. Nhìn ánh lục quang đánh thẳng đến theo bản năng nàng đưa tay lên đỡ, khi lục quang gần như chạm đến người nàng thì bỗng dưng cảm thấy có một vật cản lại, ma chi quan trên cổ tay của nàng lại tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Tử Tuyết mừng rỡ, thì ra vật này lợi hại như vậy.

Từ Linh Nhi dừng một chút, nhưng chiêu tiếp theo nhanh chóng xuất ra. Từ Tuyết vẫn như cũ, nhắc tay nhắc chân ra đỡ, nhưng lần này Từ Linh Nhi dùng toàn bộ sức lực, ma chi quan tuy rằng chặn được đòn tấn công kia nhưng do sức va chạm quá mạnh, Từ Tuyết lại không có ma lực nên thân mình không thể ổn định, vì thế toàn thân nàng bị nhắc lên chuyển động theo hình vòng cung.

Từ Tuyết trong nháy mắt bay lên không trung, sau đó vội vàng rơi xuống, tiếp theo chợt nghe tiếng “bùm”, nàng cảm giác bản thân đã rơi vào trong hồ.

Trước khi nàng mất đi ý thức, chỉ nghe thấy có người kêu lên “nương nương.” Sau đó cái gì cũng không biết.

Từ Linh Nhi ngây người, dù sao nàng vô tình ra tay, nhưng cũng không nghĩ tới ma hậu lai có pháp lực yếu như vậy.....

Khi Phong Mạch Hàn đuổi tới, chỉ kịp nhìn thấy mặt Nhược hồ dậy sóng, tâm không khỏi có chút đau đớn, hốt hoảng.

“Nương nương...” Cúc Tâm kêu to, vin vào lan can, nước mắt đã tràn đầy nhưng cũng không dám đi xuống cứu.

Tâm Phong Mạch Hàn kéo đến một trận đau đớn giống như đã đánh mất một thứ vô cùng quan trọng.

Nhược hồ, đó là điều cấm kỵ của yêu ma tiên thần. Chỉ cần vào nước cho dù là pháp lực, ma lực đều không có tác dụng, đây chính là nơi gặp thần nuốt thần, gặp ma ăn ma.

Chương 28

Từ Tuyết vốn nghĩ mình đã chết nhưng không biết qua bao lâu nàng khôi phục ý thức, cảm giác thân thể không ngừng trầm xuống, hô hấp cũng dần dần trở nên khó khăn.

“ Lão thiên gia, sao không cho ta chết trực tiếp ngay lúc ngất xỉu đi, còn để ta khôi phục ý thức để cảm giác cái chết sao ?” Trong lòng Tử Tuyết kêu oan, muốn giãy dụa một chút mới phát hiện tay chân không thể động đậy.

Ngay tại lúc nàng cảm thấy bản thân sắp không xong thì bỗng nhiên xuất hiện một đạo bạch quang, tiếp theo nàng cảm thấy hô hấp trở nên dễ dàng, thân thể cũng có thể cử động trở lại.

Nàng không khỏi mở to mắt sau đó lăn lông lốc đi đến.

“ Người đã đến rồi.” Một thanh âm già nua ầm ầm vang lên, tựa hồ biết nàng đang tới.

“ Ai đó ?” Tử Tuyết nhìn quanh, chỉ một màn trắng xóa, không thấy được người nào.

“ Đi đến phía trước.” Thanh âm lại vang lên.

Tử Tuyết vốn không muốn nghe theo, nhưng bước chân lại không ngừng đi, phiêu hồ hồ đến phía trước, nháy mắt khoảng không phía trước sáng bừng lên, sương trắng dường như tản mất, nơi nơi đều trở nên trong suốt.

Thuy tinh cung ? Tử Tuyết sợ ngây người, nơi này quá đẹp, không nghĩ ở dưới đáy hồ lại có một nơi như vậy.

“ Người cuối cùng đã đến đây.” Thanh âm già nua lại vang lên, lúc này lại gần ngay trước mắt.

“ Người là ai ?” nàng hoảng sợ, vội vàng ngẩng đầu, nhưng không phát hiện cái gì, “ đừng dọa ta.”

“ Ta ở trong này.” Theo thanh âm một hình ảnh chậm rãi từ từ trở nên rõ ràng, thì ra là một lão nhân đang cười hì hì nhìn nàng.

“ Người là ai a ?”

Nàng cảm thấy thật kì quái, bản thân nàng lại không hề có cảm giác sợ hãi, ngược lại có một loại cảm giác thân thiết, liền bước qua, lúc này ma chi quan trên tay lại nóng lên.

Tử Tuyết nâng cổ tay, ma chi quan vốn màu bạc lúc này lại trở nên lóng lánh nhiều màu, sau đó trong nháy mắt thoát khỏi cổ tay của Tử Tuyết bay thẳng đến tay của lão nhân.

Nàng trợn mắt há mồm nhìn chuyện đang diễn ra, đây là chuyện gì đây ?

Đến trên tay lão nhân ma chi quan lập tức trở lại nguyên hình là chiếc vương miện, sau đó ánh sáng nhiều màu cũng hoàn toàn biến mất.

“Nha đầu, đem giọt một giọt máu của ngươi giọt lên nó, nó mới chân chính nhận thức ngươi là chủ nhân, cùng ngươi tâm ý tương thông....” Lão nhân nói xong, đem vương miện trở lại với Tử Tuyết.

Nàng bán tin bán nghi, há mồm hung háng cắn ngón tay của mình, sau đó giọt một giọt máu lên vương miện, kể cũng thật lạ, trong nháy mắt vương miện lại sáng lên, lập tức trở về hình dáng của chiếc vòng tay chẳng qua nó đã không còn cảm giác lạnh như băng mà trở nữa ôn hòa hơn.

Lão nhân mỉm cười nhìn Tử Tuyết gật gật đầu, “Nó có thể cảm nhận được suy nghĩ của người, nhất là những lúc nguy hiểm....”

Thật sao ? Tử Tuyết vui mừng lộ rõ trên mặt nhưng vẫn có chút bán tin bán nghi.

“Ngươi có thể tự mình thử.”

Tử Tuyết lập tức hưng phấn nhìn bốn phía, “ta muốn bay.”

Vừa dứt lời, ánh sáng lập tức tỏa ra, Tử Tuyết được bao trùm trong luồng sáng chậm rãi bay lên....

“Quá tuyệt vời.” Vừa mới hạ xuống nàng đã hung hăng hôn lên vòng tay một cái.

Lão nhân không khỏi mỉm cười

Một lúc lâu, Tử Tuyết rút cục ngẩng đầu, lại hỏi, “ngươi là ai vậy ?”

Chương 29

“ Chuyện này không quan trọng.” Lão nhân nói, “ quan trọng là ngươi cùng ma giới hữu duyên, cùng ma chi quan hữu duyên, cùng ta có duyên....”

Tử Tuyết chớp chớp mắt, có chút kinh ngạc, chẳng lẽ nàng phải cả đời ngu ngốc ở trong này ?

“ Ta tới nơi này cũng là do ngươi đỡ trò quỷ sao ?” Nàng bỗng nhiên hiểu được, Nhược hồ này nghe nói là đã được thiết kết giới, nếu không phải lão nhân này phá rồi nàng thật sự không thể rơi vào.

Lão nhân nghe vậy lắc đầu, “ ngươi đánh giá ta rất cao rồi...”

Sao ?

“ Ha ha, ngươi gặp được chẳng qua chỉ là một phần hồn phách của ta mà thôi.” Lão nhân sờ sờ đầu, “ ta tuy nói ma lực không thấp nhưng còn chưa đủ để đánh vỡ kết giới của Nhược hồ .”

“ Hồn, hồn phách ?” Tử Tuyết lắp bắp, “ Ma cũng có thể chết sao ?”

“ Vạn vật đều có sinh có diệt, thần tiên và ma đều không có ngoại lệ....”

Nga, Tử Tuyết hiểu được, đạo lý này nàng biết nhưng nàng thật sự không rõ vị lão nhân trước mắt này đã chết vì sao hồn phách lại ở trong này ? Ở nhân gian hay nói đến quỷ báo thù, chẳng lẽ....Nghĩ đến đây, nàng không khỏi khản trương nhìn sang lão nhân, người kia không lẽ hàm oan không sáng tỏ, chết không nhắm mắt ?

Lão nhân giống như biết được tâm tư của Tử Tuyết cau mày, “ Ta là vì không thể không lo.”

“ Không lo ?” Tử Tuyết càng lúc càng hồ đồ.

“ Thời không này phân thành tiên vực, thần vực, ma vực cùng quỷ, mỗi nơi đều có vua của mình, nhưng lại chịu sự thống trị của thượng đế....” Lão nhân thở dài, “ mỗi giới hoàng đều sẽ trải qua một kiếp số nhất định....”

Tử Tuyết giật mình, trong đầu tưởng tượng ra một cái “ thiên tháp hãm”, thấy một loại tình yêu mới có thể làm cho một nữ tử phấn đấu quên mình đi cứu lấy trượng phu... (cái này dựa trên truyền thuyết thanh xà bạch xà nha mọi người.)

“ Ta dùng mấy trăm vạn năm mới tìm đủ hồn phách của thể tử mình, sau đó ghép lại....” trong ánh mắt lão nhân tràn đầy ôn nhu, “ nhưng mà sau nhiều kiếp, nguyên thần của ta đã bị thương, mà ghép lại hồn phách tiêu hao rất nhiều tâm lực....”

Tử Tuyết càng nghe miệng càng trương đại.

“ Thể tử của ngươi dùng mạng của chính mình đổi lấy sự bình an cho ngươi, mà ngươi lại dùng ma lực của mình làm cho hồn phách của nàng không tiêu tán....” Chuyện này cũng quá cảm động đi ?

“ Ta không muốn nàng như vậy biến mất.” Lão nhân trong mắt tràn đầy nhu tình, “ bởi vì hồn phách của nàng không được đầy đủ, cho nên ta chỉ có thể đưa nàng đến dị giới luân hồi chuyển thế thành người....”

“ Thật tốt.” Tử Tuyết thở nhẹ một hơi, “ thật tốt khi không biến mất.”

“ Nay tâm nguyện của ta đã xong, cho nên....”

“ làm sao vậy ?” Tử Tuyết khẩn trương.

“ Ta cũng sẽ chuyển thế mà đi.”

“ Chuyển thế ?”

“ Đúng vậy.” lão nhân nở nụ cười, “ thật là thiên ý, để cho ta trước khi mất hết ma lực gặp được ngươi....” Ánh mắt ôn nhu kia làm cho Tử Tuyết tự nhiên cảm thấy ấm áp.

“Ta ?”

“ Ta đem mấy trăm vạn năm ma pháp của mình lưu giữ truyền cho ngươi.”

“ A ?” Tử Tuyết có chút không thể tin được, “ truyền, truyền cho ta ?”

“ Ngươi nên kêu ta một tiếng sư phụ đi.”

“Nga.” Tử Tuyết nhất thời kinh hãi nhảy lên, sau đó quỳ xuống, “sự phụ tại thượng, xin nhận...” nhưng còn chưa nói xong thân thể nàng đã kinh khinh phiêu phiêu bị một lực cản vô hình ngăn lại.

Chương 30

Tử Tuyết đứng thẳng, kì quái nhìn lão nhân.

“Người không cần quỳ, chỉ cần kêu ta một tiếng sư phụ là tốt rồi.” lão nhân cười thật ôn nhu.

“Sư phụ.” Tử Tuyết không biết vì sao trong lòng lại cảm thấy mềm mại.

Lão nhân gật gật đầu, sau đó vung tay lên, bọt nước xung quanh nhanh chóng lưu động cùng với một tràng tiếng vang ào ào. Sau đó, không lâu trước mắt Tử Tuyết xuất hiện một chiếc ao nhỏ hình chữ nhật, chẳng những nước xung quanh ao không lưu động mà trên mặt nó còn bốc lên một tầng sương mù.

“cởi hết quần áo nhảy vào đi.” Lão nhân ngữ khí tuy nhu hòa nhưng lại rất chân thật đáng tin.

“sao?” theo bản năng Tử Tuyết ôm lấy ngực bảo vệ, “thoát, cởi sạch?”

“Đây là suối chi tinh lộ.” lão nhân bắt đầu dĩ lắc đầu, “nó có thể thay đổi thể chế của người, thân thể người thật sự dơ bẩn, chỉ cần người bước vào linh mạch sẽ được đả thông...”

“Nga.” Tử Tuyết bĩu môi, nghe qua dường như rất thâm ảo, chẳng qua, muốn nàng trước mặt một lão nhân cởi sạch thì có chút....

Nha đầu người, ta chẳng qua chỉ là một hồn phách, như thế nào cũng hơn người mấy vạn năm tuổi, chẳng lẽ đối với người có ý tưởng không tốt sao?” Lão liếc mắt xem thường.

“ Không, không phải.” Tử Tuyết xấu hổ, nói cũng đúng, mình đối với hắn mà nói ngay cả là một đứa trẻ con cũng không thể so nha, nghĩ vậy nàng động thủ cởi quần áo, chẳng qua là có chút đỏ mặt ngượng ngùng.

“ Nhảy xuống đi.”

“ Sao ?” Tử Tuyết nhìn cái ao có chút ngần ngại. “ngươi muốn đem ta nấu chín sao ?”

“ Tại sao nói nhiều điều vô nghĩa như vậy ?” Lão nhân có chút mất kiên nhẫn, vung tay lên, Tử Tuyết cảm thấy có một đạo lực đánh úp lại, sau đó nàng bị đẩy vào trong ao.

“ A! cứu mạng....” Tử Tuyết kêu to, vừa định giãy dụa thì bỗng nhiên phát hiện nước trong ao tuy bốc khói nhưng lại không nóng. Vì thế vội vàng cầm miệng, sau đó nghĩ hoặc nhìn lão nhân.

“ Nhắm mắt lại.” Lão nhân ra lệnh, “ sau đó toàn tâm cảm thụ thân thể của ngươi.”

Tử Tuyết làm theo, chậm rãi, ban đầu cảm giác có chút nóng dần biến mất, tiếp theo lại cảm giác được thư thái không nói nên lời....

Chậm rãi nhắm mắt lại có thể cảm nhận được công năng. Cơ thể nàng từ trắng noãn lúc này hiện ra một tầng thần nhiên hồng nhạt, mà trên lỗ chân lông dường như cũng đang bài trừ ra một loại nước màu đen bị tắc nghẽn nhanh chóng bị dòng nước cuốn đi. Như vậy không ngừng lặp lại, đến khi dòng nước đen cuối cùng chậm rãi biến mất không còn nhìn thấy.

Tử Tuyết lúc này phát giác trong cơ thể mình có một nguồn nhiệt di chuyển chậm rãi xoay tròn, sau đó chậm rãi khuếch tán đến toàn thân....

Lúc này nàng kinh hãi phát hiện cơ thể mình giống như vừa được lột xác.

“ Đứng lên đi.” Thanh âm của lão nhân vang lên, nàng mở mắt, ánh mắt cũng trở nên sáng ngời hơn rất nhiều.

“ Suối chi tinh lộ này là hội tụ tinh túy của thiên địa, nó có thể hoàn toàn thay đổi phàm thai tục cốt của ngươi.”

“ như vậy, có phải ta cũng có ma lực phải không sư phụ ?”

“ Không nhanh vậy.” lão nhân hơi hơi lắc đầu, “ đây chỉ là bước đầu tiên.” Nói xong bàn tay duỗi ra , xuất hiện một viên huyền châu phù thủy tinh màu tím , “đây là nội đan năm đó của nàng lưu lại, nuốt nó đi.” Nói xong, hạt châu giống như có thể nghe hiểu được, từ từ bay về phía Tử Tuyết.

Tử Tuyết còn chưa kịp nói gì, hạt châu dường như nhận thức được liền chui nhanh vào miệng nàng, sau đó ánh sáng tím chợt lóe, nhanh chóng biến mất.

Chương 31

Tử Tuyết còn chưa kịp suy nghĩ điều gì thì đầu óc giống miệng cống được mở ra (*cái này là lời tác giả nha*) , một cái gì đó không ngừng dừng mảnh cuộn cuộn tiến vào.

Lão nhân mỉm cười nhìn khuôn mặt Tử Tuyết không ngừng thay đổi, hẳn biết tâm tư của hắn đã không uổng.

Đến lúc Tử Tuyết mở ta mắt, ánh mắt kia đã trở nên phức tạp khó có thể hình dung, ở đó không chỉ có khiếp sợ còn có nhiều hơn sự khó tin.

“ Ngươi không nên hoài nghi,” lão nhân mỉm cười, tựa hồ thực an tâm.

“Thì ra ngươi... ta...” Tử Tuyết trong khoảnh khắc cũng không biết nên nói cái gì , những tin tức trong đầu làm cho nàng quá mức chấn động.

“ nhắm mắt lại.” Lão nhân vẫn mỉm cười, Tử Tuyết nghe theo lời.

Chỉ thấy hai tay lão nhân khẽ nâng, một đạo bạch quang bên người hắn xoay tròn , cuối cùng hóa thành một đạo tinh tế hướng đến đỉnh Bách hội của Tử Tuyết, không ngừng rót vào cơ thể nàng, lúc này ma chi quan trên cổ tay nháy mắt cũng nổi lên ánh sáng lấp lánh.

Khi bạch quang biến mất, lão nhân cũng không biết đã đi đâu , chỉ còn lại một hạt châu trắng lớn hơn viên ngọc một chút, đang xoay tròn giữa không trung, sau đó sru một tiếng, phá nước hướng ra phía trước phóng đi.

Nhớ kỹ, Tử nhi, nhất định phải sống thật tốt....

Bên trong dòng nước, thanh âm lão nhân từ từ mơ hồ. Mà Tử Tuyết lại vẫn còn kinh ngạc, một giọt lệ nhẹ nhàng chảy xuống, giọt vào trong ao....

Một lần nữa mở mắt, Tử Tuyết như trước vẫn là Tử Tuyết nhưng chính là xưa đã không bằng nay.

Vẫy tay, áo quần bên cạnh ao lập tức bay đến, trong nháy mắt đã mặc lên thân thể của nàng. Đứng bên cạnh ao, miệng nàng niệm chú ngữ trong nháy mắt chỉ tinh lộ tri liên biến mất.

“ Cũng không biết bên trên như thế nào.” Khóe miệng Tử Tuyết câu lên, đây là đáy của Nhược hồ, không có biện pháp bấm đốt ngón tay vì thế nàng duỗi tay ra, nội đan màu tím vừa nuốt liền nổi lên phía trên lòng bàn tay, “ phiên người dẫn ta lên trên.”. Nói xong, mặc niệm khẩu quyết, sau đó hạt châu màu tím nhất thời tỏa ánh sáng nhọn, tiếp theo liền phóng lên trên, mà Tử Tuyết cũng vội vàng đề khí đi lên.

“ Thật không nghĩ tới hồ nước này lại sâu như vậy.” Tử Tuyết vừa bay vừa thầm oán, “ bay như vậy cũng đã nửa ngày a....”

Đang nghĩ tới bỗng nhiên hạt châu trên tay chợt lóe, sau đó nghe tiếng rẽ nước, Tử Tuyết mừng rỡ cuối cùng cũng đến mặt nước, vì thế vội vàng tập trung pháp lực để nâng cao tốc độ....

Ai! Cái gì kêu vui quá hóa buồn ? có thể xem Tử Tuyết là như vậy đi.

Vừa mới thoát thai hoán cốt, vừa mới chiếm được vạn năm ma lực nhưng còn rất nhiều khẩu quyết chưa đi vào đầu óc, còn chưa vận dụng thành thạo tất nhiên sẽ đưa đến kết quả gì ? Nhìn Tử Tuyết sẽ biết.

Tử Châu sau khi rẽ nước nhanh chóng trở về trong cơ thể của Tử Tuyết, mà nàng bởi vì tốc độ quá nhanh, ma lực thi triển quá lớn cho nên trong thời gian ngắn vượt ra khỏi nước lại thấy một thân ảnh màu tím phóng lên cao, nhanh biến thành một dấu chấm đen nhỏ, sau đó biến mất không nhìn thấy.

Bởi vì nước của Nhược hồ có đặc tính cho nên khi ở trong nước mặc dù có tử châu dẫn đường nhưng khi nàng thi triển ma lực hiệu quả cũng chỉ có thể đạt 1/3, còn lại đều bị nước trong hồ pha loãng, nhưng sau khi nàng thoát ra khỏi Nhược hồ thì sẽ không còn như vậy, cho nên....

Tử Tuyết chỉ cảm thấy bản thân mình nháy mắt dường như đã bay lên tới chín tầng mây, sau đó đầu tê rần giống như bị vật gì đánh lên, nhin không được “A” lên một tiếng, sau đó lại bắt đầu cấp tốc rơi xuống.

Mà lúc này trên không lại truyền đến một thanh âm hỗn hển mắng to, “Con bà nó, ai đụng mông ta?”, tiếp theo bên trong tầng mây cũng có một vật kịch liệt rơi xuống....

Chương 32

Cũng trong lúc này, Phong Mạch Hàn vẻ mặt tức giận nhìn Tư Linh Nhi, nữ nhân này lá gan cũng quá lớn, chẳng qua hắn cảm thấy kỳ quái Tử Tuyết làm sao có thể phá vỡ kết giới, càng lo lắng hơn nữ nhân kia từ đây về sau sẽ chìm trong Nhược hồ....

Gây ra họa, Tư Linh Nhi sợ tới mức không biết phải làm sao. Vốn Tử Tuyết chết cũng chính là sự bình thường của các cuộc khiêu chiến trong ma giới, chính là khi nàng chống lại con người băng lãnh của Phong Mạch Hàn, nàng biết, chính mình sai lầm rồi, cho dù Tử Tuyết có chết Phong Mạch Hàn cũng sẽ không yêu thích chính mình....

Nhận thức này làm cho Tư Linh Nhi có cảm giác suy sụp.

Phong Mạch Hàn vốn định một chương giết chết Tư Linh Nhi, nhưng vì ngại cho mặt mũi của Tư Lăng mà cố nhịn xuống.

“Cho dù Tử Tuyết có chết, bọn họ cũng không sung hạnh người.”

Lời nói của Phong Mạch Hàn làm cho Tư Linh Nhi hoàn toàn tuyệt vọng.

“Ca, chúng ta quay về Tây Vực đi.”

“Đừng là do người tự chọn.” Tư Lăng chau mày, “nếu đã quyết định, về sau không được hối hận.”

“ Ta sẽ không hối hận.” Tur Linh Nhi lắc đầu.

“ Vậy là tốt rồi.” Tur Lãng nói xong, vung tay lên, một đạo lam quang hiện lên, nháy mắt hai người đã không thấy bóng dáng.

“ Bệ hạ, việc này có hay không có chút qua loa ?” Huyền Băng không phải không lo lắng nhìn Phong Mạch Hàn, dù sao Tur Lãng cũng là nhất quốc chi quân của Tây Vực, như thế lại không cho hấn mặt mũi, việc kia....

Phong Mạch Hàn lắc đầu, Tur Lãng cũng tự rõ là muội muội của hấn tình nguyện, lúc này cũng là kết thúc hi vọng của hấn.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một hào quang yếu ớt kì dị hiện trên mặt hồ, mọi người ngạc nhiên nhìn mặt hồ yên lặng đã rất lâu của Nhược hồ.

Chỉ nhìn thấy một đạo bạch quang hiện lên, có vật gì đó phá nước đi ra, sau đó thấy hạt bạch châu xoay tròn trước mắt Phong Mạch Hàn, sau đó sưu một tiếng nhập vào trước ngực hấn.

Ngay lúc mọi người đang ngây ngốc trong hồ lại xuất hiện một đạo tử quang phóng lên cao, khi mọi người phản ứng lại thì đã không còn thấy bóng dáng của tử quang.

Lúc mọi người đang nghĩ mình bị hoa mắt bỗng nhiên trên không truyền đến một tiếng kêu to, sau đó một vật nhanh chóng rớt xuống. Phong Mạch Hàn như rụng mảy, vung tay áo, một cỗ lực mạnh mẽ phóng lên trên.

Nếu Tử Tuyết không có pháp lực cũng không sao, Phong Mạch Hàn vẫn có thể vững vàng tiếp được nàng, hoặc là nàng dùng loạn lực hấn cũng có thể đỡ được.

Nhưng khi nàng sợ hãi rơi xuống, liền bỗng nhiên niệm một khẩu quyết, sau đó vung tay lung tung....

Nhất thời bốn phía mở ra một lượng lớn sức mạnh, chợt nghe mọi chỗ đều là tiếng nổ lách cách.

Bởi vì lực đạo của Phong Mạch Hàn mà tốc độ rơi xuống của Tử Tuyết chậm đi rất nhiều. Ngay lúc đó một vật thể lại nhanh chóng ngã bùm lên trên đất.

“ Là ai ?” vật thể kia chống tay muốn đứng lên, vừa định đứng lên bởi vì gặp phải phản lực nên Tử Tuyết thay đổi vị trí cơ thể một chút, vừa vịn nên xuống người vừa mới đứng dậy, tiếp theo chợt nghe một tiếng thét lớn, người kia lại một lần nữa nằm sấp xuống nền đất.

“ sao lại không đau nhỉ ?” Tử Tuyết kì quái sờ sờ chính hông mình, cao hứng kêu lớn.

“ khụ khụ, ta đau.” Dưới đất ầm ầm truyền đến một thanh âm mỏng manh.

“ Ai ?” Tử Tuyết lúc này mới phát hiện mình đang ngồi trên một người, vội vàng nhảy dựng lên.

“ Là ta.” Người kia khó khăn di chuyển thân mình, sau đó chậm rãi ngồi dậy.

Phong Mạch Hàn vừa thấy lập tức trợn mắt há mồm, người này dĩ nhiên là thủ hạ của thượng đế – Bắc đầu thượng tiên.

Chương 33

“ Người này thật tốt, đã vậy còn giúp người khác suy nghĩ nha.” Tử Tuyết vẻ mặt cảm kích nhìn hướng Bắc đầu đại tiên, “ thân sĩ nga.”

Bắc đầu đại tiên cảm thấy một trận lạnh ác, đã biết là thân sĩ sao ? chính mình rõ ràng là bị người ta đụng xuống dưới, đây là chiêu ai chọc ai a ?

“ Thật sự rất có lỗi.” Phong Mạch Hàn lắc đầu, nữ nhân này gây ra họa cũng không biết đâu, vội vàng chấp tay, “ Tiện nội làm phiền thượng tiên.”

“ Quên đi, tính ta cũng không thích khó dễ người khác.” Bắc đầu đại tiên khoát tay, nếu không có việc gấp, hẳn thật sự muốn cùng nữ này tính sổ, lập tức xoay người, biến mất.

Thần tiên nha. Tử Tuyết chớp chớp mắt, thật là có duyên mà.

Đúng lúc này bỗng nhiên toàn bộ mặt đất lắc lư dữ dội.

“ Không tốt, ác ma bị phong ấn đã bị mở ra.” Phong Mạch Hàn dùng ngón tay tính toán, vừa rồi Tử Tuyết bỗng nhiên phát công lại làm phá hủy phong ấn.

“ Ác ma ?” Tử Tuyết nuốt nước miếng, sẽ không khủng bố như vậy chứ ?

“ Năm đó ác ma hoành hành, là ma tổ dùng lực phong tỏa bọn họ, chính là người nháy mắt làm sao có được ma lực cường đại như vậy ? “ Phong Mạch Hàn nhìn Tử Tuyết, hẳn có thể cảm nhận được quanh người nàng ma lực đang chuyển động.

“ Ta....” Tử Tuyết không biết nên giải thích như thế nào?

Phong Mạch Hàn dường như cũng không kịp nghe nàng giải thích, liền kéo tay nàng bay lên,

Phong ấn tuy rằng bị đánh tan nhưng ác ma bị nhốt mấy trăm vạn năm muốn đi ra cũng không dễ dàng như vậy, lúc này Phong Mạch Hàn cảm thấy có người đang giúp bọn họ tấn công trong ngoài, nói như vậy phong ấn rất nhanh sẽ bị phá hủy, lúc đó hậu quả sẽ không thể tưởng tượng.

Tử Tuyết nhất thời không biết Phong Mạch Hàn muốn dẫn nàng đi đến nơi nào, xem vẻ mặt của hắn phỏng chừng hỏi cũng là không tốt, cho nên đành im lặng.

Đảo mắt bọn họ đáp xuống một ngọn núi. Tử Tuyết mở to mắt nhìn nhìn, trên núi là ba chữ lớn : Phong ma sơn. Tử Tuyết hiểu được đây chính là nơi ác ma bị giam nhốt, bởi vì cả ngọn núi đang không ngừng loạn choạng, giống như rất nhanh sẽ ngã xuống.

“ Thì ra là người !” Phong Mạch Hàn nhướng mày, tùy tay bắn một đạo hồng quang về phía đỉnh núi, tiếp theo chỉ thấy một bóng đen nhanh chóng rời đi.

Tử Tuyết mở to hai mắt, nàng nhận ra người kia chính là nữ nhân của Phong Mạch Hàn – hắc mẫu đơn yêu Đan Mặc.

Tử Tuyết còn chưa hiểu được mọi chuyện Đan Mặc đã hung hăng trúng một chưởng.

“ Phong Mạch Hàn, người thật ngoan độc,,,,” âm thanh của Đan Mặc yếu ớt.

Chẳng qua ngay khi Phong Mạch Hàn chuẩn bị ra tay thì cả ngọn núi kịch liệt lay động.

Huyền Băng cùng Chu Diễm vừa tới, muốn ra tay áp chế phần nào sự lay động của phong ma sơn.

Phong Mạch Hàn cũng không để ý tới Đan Mặc, xoay người một đạo hồng quang hiện lên, ba đạo lực lượng đồng thời bắn về phía Phong Ma sơn. Tuy rằng số lần rung chuyển có giảm bớt nhưng rất nhanh đã giảm đi tác dụng.

Tử Tuyết bỗng nhiên phát hiện ma chi quan nóng lên, ánh sáng bảy màu bao phủ toàn thân nàng.

Phong Mạch Hàn lúc này đột nhiên cảm thấy một luồng nhiệt trong cơ thể bắt đầu dấy động, thân thể vốn bị phong ấn cũng trở nên thông thuận, không khỏi vui vẻ, viên nội đan màu trắng vừa mới tiến nhập trong cơ thể mình lại có một sức mạnh lớn như vậy....

Nháy mắt, bạch đan châu cùng tử đan châu trong cơ thể Tử Tuyết đồng thời bay lên cao, sau đó quấn lấy nhau, càng bay càng cao, khi tới đỉnh núi bỗng nhiên dừng lại, sau đó tỏa ra hào quang vạn trượng.

Phong ma sơn đang kịch liệt rung động chậm rãi im lặng xuống dưới, khi hai hạt châu đồng thời bay về phía phong ấn thì ngọn núi đã hoàn toàn trở về trạng thái tĩnh lặng.

Chương 34

Khi mọi việc đều trở lại an tĩnh, mọi người mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đúng lúc này hai hạt châu bỗng nhiên bay đến không trung, trong ánh hào quang ầm ầm xuất hiện hai nhân ảnh.

“ Ma tổ, ma hậu.” Phong Mạch Hàn bất khả tư nghị nhìn bọn họ.

Tử Tuyết cũng nhận ra người nam nhân kia, đúng là người đã dạy cho nàng ma pháp dưới đáy hồ.

“ Tất cả đều là thiên định.” Ma tổ gật gật đầu, “ hai người các ngươi là do chúng ta chuyển thế, cho nên khi tìm thấy mục tiêu nhất định sẽ ở cùng một chỗ....”

Phong Mạch Hàn ngạc nhiên.

“ Nay, Tử Tuyết đã có được hoàn toàn ma lực của ma hậu, mà ngươi cũng có được toàn bộ ma lực của ta...hãy cố gắng quý trọng....”

“ Thay chúng ta tiếp tục yêu thương nhau mãi mãi....”

Trong lúc mọi người đang trong kinh ngạc, hào quang biến mất, hai hạt châu cũng tách ra bay về phía Tử Tuyết cùng Phong Mạch Hàn. Ma chi quan trong tay của Tử Tuyết trong nháy mắt cũng biến mất hào quang.

“ Chúc mừng ma hoàng.” Huyền Băng cùng Chu Diễm kinh hỉ nhìn mọi chuyện đã diễn ra, lại nhìn Phong Mạch Hàn, giữa trán bỗng nhiên hiện ra một chữ “vương”, “ kết giới mở ra.”

Phong Mạch Hàn gật đầu, không nghĩ sức mạnh của ma tổ đã thay hẳn hoa giải vạn năm chi kiếp, nhìn nữ nhân ngu ngốc một bên không khỏi nở nụ cười, đúng là phúc họa khó cầu.

“ Ngươi là tiểu sư tử của ta ?” mắt Tử Tuyết bỗng nhiên sáng lóa, “hồng mao tiểu sư tử ?”

Khóe miệng Phong Mạch Hàn run rẩy một chút, không nói chuyện.

“ Trời ạ, ngươi cư nhiên là một tiểu sư tử đáng yêu ?” Tử Tuyết kêu lớn, bàn tay sờ sờ cái đầu hắn.

Phong Mạch Hàn vội vàng né tránh.

“ Không cần né, cho ta sờ sờ đi.” Tử Tuyết không chịu buông tha, đuổi theo qua bên người Phong Mạch Hàn.

“ Thật sự không cần.” Phong Mạch Hàn quay đầu bỏ chạy, đường đường là sư ma, nếu để cho một nữ nhân tùy tiện tìm ra manh mối gì chẳng phải là rất mất mặt sao ?

“ Keo kiệt, chỉ sờ một chút a....” Tử Tuyết ra sức truy đuổi.

Chu Diễm cùng Huyền Băng liếc nhau, xem ra ma cung sắp chính thức cử hành đại điển phong hậu, hơn nữa, về sau ma cung thậm chí là ma giới cũng sẽ không còn tĩnh mịch nữa.... Không khỏi nở nụ cười, thực mong chờ những ngày kế tiếp đây.

---Toàn Văn Hoàn---

